

ÉVKÖNYV
2005 – 2006

BOLYAI JÁNOS GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÖZÉPISKOLA
SALGÓTARJÁN

**A BOLYAI JÁNOS GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÖZÉPISKOLA
évkönyve
2005 – 2006**

Felelős kiadó: *Pálfalvai Zoltán*

Szerkesztette: *Borók Sándorné*

A szerkesztő bizottság tagjai: *Árpádné Vincze Marietta,
Bajnóczy Éva, Batkiné Tótok Katalin, Kancsulik Attiláné*

A montázsokat *Berencsikné Gedeon Hajnalka* tervezte

A fotókat *Karádi Tamás* és az E.T.Bt. készítette

Szedés: *Sándor Anett, Tózsér Sándorné*

Nyomdai előkészítés, nyomás:

Polár Stúdió, Salgótarján

Tartalomjegyzék

I. Bevezető

A 23. Évkönyv elé – Ajánló (Pálfalvai Zoltán)	7
---	---

II. A 40. évforduló jegyében

1. Ünnepre készülve	
a) Gabora Gála (Kiss Ernőné)	8
b) Gabora Gála a Bolyainak (Gabora János)	10
c) 40-es bál (Tözsérné Szentgyörgyi Andrea)	11
2. Bolyai Hónap	
a) „Ez az én birodalmam” (Székyné dr. Sztrémi Melinda)	13
b) Kötületési javaslatok	15
c) Bolyaisok a völgyvárosban (Sóvári László)	20
d) Internetes matematikaverseny a Bolyaiban (Soósné Axmann Zsuzsanna)	21
e) A montanai út állomásai (Kancsulik Attiláné)	23
f) Dr. Fabulya László nyugalmazott igazgató köszöntője	24
g) Emlékezünk ...	25
h) Dr. Szabó Sándor volt Bolyais diák köszöntője	29
i) Pusztá Béla polgármester köszöntője	30
j) Turányi Istvánné igazgató köszöntője	31
k) Bálint István igazgató köszöntője	32
l) A képzőművészeti pályát választó volt Bolyais diákok és a Bolyai nevet viselő iskolák tanulóinak kiállításának megnyitó beszéde (Peák Ildikó)	33
m) Művészeti Gála (Lékóné Lantos Zsuzsanna)	34
n) Bolyai Est (Pusztá Szilvia)	36
o) Bolyai Hónap zárása (Fábián Ádám)	38
p) Tanítványaink munkáiból összeállított kiállítás megnyitója (Fábián Ádám)	39
q) Bolyai Tudományos Ülésszak a 40. jubileumi évben (Szászné Molnár Zsuzsanna)	40

III. Műhelymunka (2005/2006)

1. A megújuló közoktatás jegyében	
a) Megyei nyelvoktatási fórum (Zsiveráné Fekete Borbála)	42
b) Angol nyelvű érettségi bizonyítványok (Kancsulik Attiláné)	43
c) Színház egész Európa (Turcsányi Marianna)	44
d) Idegenforgalmi szakmenedzser képzés felsőfokon (Kelemenné Berta Mária)	46
2. Mindennapjaink	
a) DÖK-élet a Bolyaiban (Alt Petronella)	48
b) Vetélkedők	
- Környezet- és Természetvédelmi Vetélkedő a Bolyaiban (Bagyinszki Boglárka)	49
- Verseny az olvasásért, olvasás önmagunkért (Pusztá Szilvia)	50
- Országismereti vetélkedő „kicsiknek” és „nagyoknak” (Zsiveráné Fekete Borbála)	51
c) „Tele kertem zsályával” (Berencsikné Gedeon Hajnalka)	52
d) Csehországi fesztiválon vett részt az iskolai kamarakórus (Gál Petra)	54

Tartalomjegyzék

3. Utazások	
a) Angliai út (Kiss Ernőné)	
- Bolyaisok felfedezik Dél-Anglia mesés tájait	58
- Barangolás Agatha Christie regényeinek színhelyén	59
- Nem vettük észre, hogy tanulunk!	60
b) Francia-magyar diákcseré	
- Ujváry Flóra	61
- Dr. Engelberth István	62
- Bagyinszki Boglárka	63
- Bakos Zsuzsanna	63
- Dembrowszky Zsuzsanna	64
- Bulyovszky Veronika	65
c) „A Diadalív árnyékában” (Árpád Sándor)	66
d) Kirándulás Aggteleken (dr. Engelberth István)	67
- Aggtelek (Kiss Edina)	69
e) „Olvasó” – tábor (Alt Petronella, Mikecz Estilla, Radics Máté)	70
4. Sportélet	
a) Árkossy Annamária Emlékverseny (Németh Kitti)	72
b) Tornabemutató (Berki Gergő, Kadlót Anikó, Lászlók Réka, Pauló Eszter)	72
c) Ifjúsági Tájékoztatósi Futó Európa Bajnokság (Koós Diána)	74
d) Miért éppen a magasugrás? (Pálfalvai Petra, Pálfalvai Vera)	75
e) Az Atlétika Diákolimpia Országos döntőjéről (Soós Ádám)	76
f) Mezei Diákolimpia (Paszthov Renáta)	77
g) Sakk (Simon Tibor)	78
h) Only one but fun! (Márkus Virág)	79
5. Interjúk a kitudtettjeinkkel	
a) „Mert tevés nélkül egyszerűen értelmetlen a lét” (Sóvári László)	81
b) A tantestület egyik Doayenje (Sóvári László)	84
c) A Beatlestől az angol tanításhoz (Sóvári László)	86
d) Katasztrofális helyzetből is az élmezőnybe (Sóvári László)	90
e) Mozaikok egy „kavicsdobáló” portréjához (Szászné Molnár Zsuzsanna)	93
f) „Egyetlen parancs van, a többi csak tanács...” (Vinczéné Járinka Magdolna)	97
g) Interjú Bakos Zsuzsannával (Andó Katinka)	98
h) „Szerencsés embernek érzem magam” (Szabó Eszter, Lipták Boglárka)	100
i) „Minden napnak megadom azt az esélyt ...” (Kiss Eszter)	101
j) Virtuális interjú Kovács Gergővel (Pusztai Szilvia)	102
k) „Maradjatok, akik voltatok és legyetek, akik vagytok!” (Alt Petronella)	103
l) „Vannak érdekes tanárok...” (Tarnóczy Balázs)	105
m) „Rengeteg élménnyel gazdagodtam...” (Tóth Edina)	106

Tartalomjegyzék

IV. A tanév az adatok tükrében (2005/2006) (Kiss Ernőné)	
1. A tanulók adatai	107
2. Az iskola vezetői, tanárai, dolgozói	108
3. Eseménynaptár	110
4. Kötöttetek	113
5. Versenyeredmények (Bagyinszki Boglárka)	115
6. Az iskola osztályai (fotók, névsor)	121
7. Végzős osztályaink	135
a) Nyelvvizsga-eredmények	140
b) Felvételi eredmények	143
c) Érettségi eredmények	144
8. Pillanatképek az iskola életéből	145

Tisztelt Olvasó!

**Pálfalvai Zoltán
igazgató**

A Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola az elmúlt tanévben ünnepelte fennállásának 40. évfordulóját. Ebből az alkalomból iskolánk ünnepi kiadványként jelentette meg évkönyvét, amelyben így nemcsak az előző tanév eseményei, eredményei, hanem iskolánk 40 éves történelme is helyet kapott. A több száz éves oktatási intézmények mellett gimnáziumunk „életkora” talán serdülőkorának

tekinthető, azonban ha az emberi élet oldaláról szemléljük, már tartalmas, hosszú időszakról beszélhetünk. Márai Sándor Füves könyvében a következőt olvashatjuk: „Marcus Aurélius mondja, hogy negyven éves korára egy férfi, akiben világít egy szikrája az értelemnek, mindent megélt és mindent tud, ami előtte történt az időben az emberekkel, s ami az utána következő időben történhet még. A részletek lehetnek változatosak és eltérőek, de az alapélmény – minden emberi élet közös alapélménye – negyven év alatt csakugyan megtörténik minden emberrel. Megélt a szenvedélyeket, tapasztalta a természeti törvények állandóságát, és teljes bizonyossággal tudja, hogy halandó. Többet nem tudott Caesar sem, Antonius sem, Marcus Aurélius sem, többet nem fog tudni az ember az időben önmagáról és a világról soha. Minden más csak ismétlődés.”

Idéje volt tehát a számvetésnek, visszaemlékezésnek. Negyvenévesen az ember megáll, s már nem azt kérdi magától, ami kamaszként foglalkoztatta, vagyis mi a dolgom a világon, hol lesz a helyem benne, hanem azt, hogy megettem-e mindent azért, hogy megtaláljam és megálljam a helyem, s hogy továbbadtam-e mindazt, amire az élet tanított.

Iskolánk 40 éve ugyanezt a számvetést készítette el velünk. Hisszük: a „Bolyai” megtalálta és meg is állta a város, a megye oktatási intézményei között azt a

helyet, amelyet a kor kihívásainak megfelelő folytonos megújulása számára kijelölt. Hosszú és rövid távú céljait mindig az határozta meg, hogy a legjobb, legfrissebb tudás átadása után engedje útjukra diákjait.

A számvetés megtörtént az elmúlt időszak eredményeinek, állomásainak számbavételével. A megállás, a visszatekintés, az ünnep után az ember újra a jövő felé indul. Tervekkel, elhatározásokkal, némi elégedettséggel, az önmagunkkal való szembenézés felszabadító hatásával.

Most ebben a köztes állapotban vagyunk: ünnep után, de már a jövő felé tekintve. Ezt az állapotot tükrözi mostani évkönyvünk is: valahonnan valahová.

A múltra való emlékezés mellett olvashatnak a tanév egyéb rendezvényeiről, utazásokról, cserekapcsolatokról, tanulmányi- és sporteredményekről.

Fontos az események évenkénti rögzítése, hiszen rohanó világunkban sokszor egy év távlatában is összemosisodnak az emlékek. Egy évkönyv az egyes események évenkénti ismétlődése ellenére is mindig valami újat, valami egyedit hoz. Kérem, fogadják olyan szeretettel, amilyen gondossággal a szerkesztő és a cikkek írói készítették.

Gabora Gála

Kiss Ernőné
igazgatóhelyettes

A 2005/2006. tanév – bárán mondhatjuk – a rendezvények éve volt a gimnázium életében. Szinte nem volt olyan hónap, amikor ne történt volna valami. A fennállásának 40. évfordulóját ünneplő iskola változatos programokat szervezett az egész év során. Ezek egyike volt a Gabora Gála.

A Gabora Gála olyan jótékonyági labdarúgó torna, amelyet már 14. alkalommal rendeztek meg Salgótarjánban.

Ez a nagy tömeget vonzó, színes sportesemény immár hagyomány...

... hagyomány városunkban és szép példája annak, hogy hogyan tudnak egymásnak segíteni önzetlenül, hiszen a játék öröme túl, a gála főszervezője, Gabora János a város valamelyik intézményét támogatja. Ebben az évben a választás a 40. évfordulóját ünneplő Bolyai Gimnáziumra esett. Köszönet érte Gabora Jánosnak, a Gála fáradhatatlan főszervezőjének, aki időt és támogatást nem kímélve dolgozott azon, hogy a 14. rendezvény is az előzőekhez hasonlóan sikeres legyen.

Szervező munkáját az iskolában egy kis tanárokból és szülőkből álló csapat segítette, melynek irányítása az én feladatom volt. Gabora úrral közösen szülőket,

magánszemélyeket, szervezeteket, vállalkozókat, vállalatokat és intézményeket kerestünk meg, hogy felajánlásaikkal – lehetőségeikhez mérten – támogassák a rendezvényt.

A tornának vannak állandó támogatói, akik minden évben hozzájárulnak ahhoz, hogy a Gála nemes célkitűzése megvalósuljon. Ez Gabora János érdeme.

Örömmel mondhatjuk, hogy az általunk mozgósított elsősorban szülői társadalom azonosult a kitzűzött célokkal és rendkívül sok felajánlást kaptunk. Ezek pénzbeli hozzájárulások, tombola nyeremények, ajándéktárgyak vagy természetbeni juttatások voltak.

Másrészt, magának a tornának a lebonyolításában szülők és nevelők együttesen vettünk részt. Ténylegesen a nap folyamán 32 szülő és ugyanennyi tanár, valamint a gimnázium 13. évfolyamán idegenvezetést tanuló osztály minden tanulója együtt munkálkodott

Ünnepre készülve

azért, hogy zökkenőmentesen folyjanak az események.

Csak az elismerés hangján szólhatok arról, hogy mindenki képességeihez mérten maximálisan hajtotta végre a rábízott feladatot, és büszkeség töltött el bennünket, azt hallva a jelenlévőktől (akik évente visszatérő játékosok, szurkolók vagy támogatók), hogy milyen jól szervezett volt a Gála, és milyen jól dolgozott együtt tanár, szülő, diák az ügy érdekében.

Azon túl, hogy élvezetes meccseket láthattunk, hogy nagyszerű focistákat ismerhettünk meg, hogy találkozhattunk az olimpiai aranyérmes válogatott tagjaival, jól éreztük magunkat, egy hosszú, de izgalmas napot töltöttünk a sportsarnokban, és a nap végén fáradtan, de elégedetten távozhattunk, hiszen a közös munkának meg volt a gyümölcse.

A mérleg nyelve is rendkívül pozitív lett, hiszen a bevétel kb. 3 millió Ft lett, talán a legmagasabb a tornák történetében.

Köszönet érte minden támogatónak! És hogy mi a Gála legfőbb üzenete számunkra?

Jó és nemes cél érdekében megmozdulnak az emberek, és önzetlenül segítenek, másrészt iskola lévén elégedettséggel tölthet el bennünket az a tudat, hogy a közös feladat megvalósításában mennyire jól együtt tudott dolgozni szülő és tanár a kedvezményezettek, a gyerekek érdekében. Ez mindenképpen az iskola és a szülői ház jó kapcsolatát mutatja. Az iskola közössége nevében köszönjük a szülők segítségét és felajánlásait bízva abban, hogy a jövőben is számíthatunk rájuk.

Gabora Gála a Bolyainak

Gabora János

2006. január 7-én rendeztük meg a 14. jótékonyági öregfiúk te-remlabdaru-gó gálát a gyermeke-kért. Mint ismert, a gála teljes be-vétele a Bolyai János Gimnázium számláját növelte. Amit sokan nem tudnak, az igazgatónő, Székyné dr. Szétrmi Melinda közel 3 éves „marketingmunkájának”

köszönhető, hogy a Bolyai mellett döntöttem. Ez a hosszú idő nem azért volt, mert nem akartam, hanem azért, mert nagy sok iskola fordult hozzám hasonló kéréssel, hiszen minden iskolára ráfér a támogatás.

2005. szeptember közepén vettem fel személyesen a kapcsolatot a tanári karral. Már ekkor biztosítottak, hogy mindenben támogatnak, függetlenül attól, hogy tájékoztattam őket, nagyon sok munka, feladat vár ránk. A következő megbeszélésen már a szülői munkaközösség vezetője, Tózsérné Szentgyörgyi Andrea és Kiss Ernőné vezetésével a szülők és tanárok is jelen voltak. Ekkor már ki voltak osztva a feladatok. Közben folyamatosan egyeztetünk, napi kapcsolatban voltunk. Az iskolai csapat becsületére legyen mondva, nagyon gyorsan felvették a gála szervezési ritmusát. Mindenki tudta és végezte a feladatát. Jó volt érezni, hogy egy profi csapat dolgozik a közös sikerért. Ezt nem bókna-k szánom, hiszen minden gála végén elmondom, hogy ez volt a legjobb. Ez azért van, mert mindig előkerülnek jobb ötletek, amik megkönnyítik a szervezést, a munkánkat, és általuk egyre kevesebb hibát követünk el. Éppen ezért kijelenthetem,

hogy minden idők legjobb gáláját szerveztük meg, az eddigi legnagyobb, közel 3 és fél milliós bevétellel!

Ez alkalommal a gála fővédnöke dr. Ábrahám Attila, a Nemzeti Sportthivatal elnöke volt. Mellette olyan kiválóságok fényjelezték a tornát, mint a kenuválogatott színeiben pályára lépő Kolonics György és Novák Ferenc. A már évek óta résztvevő csapatok telis-tele vannak hajdani nagy labdarúgókkal, a neveket hadd ne soroljam, mert kevés lenne a hely. Minden évben újabb és újabb kiváló, ismert emberek állnak mellém. Ez évben Farkasházy Tivadar és felesége Mímike is megisz-teltek jelenlétükkel, és kedvességükkel mindenkit elbű-völtek. Új színfolt volt a „vörösboros cola” meccs, ahol a gyöngyösi „boros csapat” a Coca Cola válogatottal csapott össze, és igen jó ízt adtak a gálának.

Köszönet illeti az iskolát és a támogatókat a renge-teg díjért, ajándékért, amivel meg szerettük volna kö-szönni ezeknek a remek embereknek, hogy időt, fá-radtságot nem sajnálva jöttek és szórakoztatták Salgó-tarján sport- és gyermekszerető közönségét.

Végezetül egy pár személyes gondolatot engedje-nek meg nekem! Örülök, ha csak egy kis ideig is, de részese lehettem a gála által az iskola életének, egy na-gyon jó kollektíva mindennapjainak. Büszkeséggel tölt el, hogy tiszteletbeli „Bolyais” lehetek, és további sok sikert kívánok a tanároknak, a tanulóknak és az iskoláért dolgozóknak.

Hajrá Bolyaisok!

Tisztelettel:

Gabora János
főszervező

40-es bál a Bolyaiban

**Tözsérné
Szentgyörgyi Andrea,
a Szülői Választmány
elnöke**

A 2005/2006-os tanév kiemelkedő volt iskolánk életében, mivel ebben a tanévben ünnepeltük fennállásának 40. évfordulóját. Intézményünk minden évben változatos, színvonalas, tartalmas programot szervezett diákjaink számára, de ez más volt, mint a többi. Igyekeztünk méltóképpen emlékezni az elmúlt 40 évre, és minden eseményt, rendezvényt ennek az évfordulónak a jegyében bonyolítottunk le. Így kapta a szülők, nevelők bálja ebben az évben a „40-es bál” nevet.

2006. március 11-én rendeztük meg ezt a nagy kulturális eseményt, mely közös munkája pedagógusoknak, szülőknek, diákoknak egyaránt. Az előző év „szekrényes” báljának nagy sikere ösztönözt minket arra, hogy megpróbáljunk hagyományt teremteni a bált illetően.

Felhívtuk szülőtársaink figyelmét arra, hogy ki milyen formában tud, segítsen gyermekeink iskolai életminőségének a javításában.

40-es bálunk létszáma azt igazolta, hogy egyre többen vannak azok, akik készek hozzájárulni kitűzött céljaink megvalósításához.

Mivel az év minden eseménye kiemelkedő ünnepi hangulatban zajlott, mi szülők is szerettünk volna méltóképpen emlékezni e 40 év dicsőségére, segíteni a rendezvények színvonalas lebonyolítását. Bálunk teljes bevétele ezeknek az anyagi fedezetét szolgálta.

Tudom, ebben a pénzszűkös, rohanó világban nem könnyű feladat időt, pénzt, energiát fordítani egy közösség mozgósítására.

Ünnepre készülve

De mi az ellenkezőjét bizonyítottuk. Nagy igyekezettel, szorgalommal készültünk erre a napra.

Szülőtársaimmal közösen gyűjtöttünk tombolatárgyakat, terítettünk, díszítettünk, saját büfét alakítottunk ki, mivel több, mint 130 vendég szeretett volna ezen az estén együtt szórakozni.

Eddigi báljaink hagyományaihoz híven az esti köszöntőbeszédet iskolánk igazgatónője Székyné dr. Sztrémi Melinda és a Szülői Választmány elnöke, Tózsérné Szentgyörgyi Andrea tartotta.

Intézményünk tanulói táncos produkcióval kedveskedtek vendégeinknek. A Sodexo (iskolánk konyhája) biztosította a svédasztalos vacsorát, mely izletes, változatos és dekoratív volt. Az élőzenét a Roli Band szolgáltatta.

Azt hiszem, hangulatos, vidám estét töltöttünk együtt. Sokat táncoltunk, jókat beszélgettünk, hiszen ez az egyetlen olyan rendezvény ahol szülő és nevelő más formában is megismerheti egymást.

Időközben nagy izgalommal vártuk a tombolatárgyak sorsolását.

Azt hiszem emlékezetes, szép estét töltöttünk együtt. Mindemellett nemes célt támogattunk, segítünk.

Bízom abban, hogy sikerült hagyományt teremteni a Szülők-Nevelők báljából, hiszen a segítő kezek mindig jól jönnek ebben a pénzszerzős világban.

Ezúton is szeretném megköszönni szülőtársaimnak, pedagógusainknak, diákjainknak lelkiismeretes munkájukat, anyagi és tárgyi segítségüket, mellyel tovább öregbítették iskolánk jó hírnevét.

Kívánom, hogy az elkövetkezendő időben is ugyanilyen lelkesedéssel, szorgalommal, kitartással dolgozzunk együtt egy-egy nemes cél érdekében.

„Ez az én birodalmam!”

**Székyné dr. Sztérmi
Melinda
igazgató**

lődés, tervezés, kemény, de igazi csapatmunka előzte meg. Az iskola diáksága és nevelőtestülete bizonyította: valódi közösség, méltó az elődök formálta 40 évhez.

A 2004/2005. tanév záró értekezletén már meghatározta a nevelőtestület azokat a feladatokat, amelyek a következő tanévben az évforduló megünnepléséhez kapcsolódnak, így a munka, a szervezés már nyáron elkezdődött. Majd a 2005/2006. tanév nyitóértekezletén konkretizálódtak a teendők, gyakorlatilag mindenki tudta, mi a dolga. Túlzás nélkül állíthatom: nem volt olyan kolléga, aki valamilyen területen ne dolgozott volna az évforduló sikeréért.

Elsőként a Bolyai-találkozó szervezése kezdődött, bár ennek ötlete már 2005 áprilisában megfogant Marosvásárhelyen. Az ottani találkozón határoztuk el, hogy a következő találkozó színhelye a 40. évfordulóját ünneplő salgótarjáni Bolyai lesz. A 6 határon belüli és a 3 határon túli iskola meghívása, a program összeállítása már szeptemberben elkezdődött. Ahogyan indult az internetes matematika-verseny is a Bolyai diákjai között. Ugyancsak szeptemberben kezdődött a 40. évforduló tiszteletére megjelent évkönyv szerkesztése is. Összeállítottuk az iskola volt növendékeinek, dolgozóinak névsorát, felkértük volt kollégáinkat, tanítványainkat, írják meg gondolataikat az évkönyv számára. Külön szólítottuk meg a kerek évforduló évé-

ben végzetek egy-egy reprezentatív képviselőjét, az iskola Bolyaiban végzett tanárait, írják meg emlékeiket az évkönyv s az utókor számára. Felmértük, hány tanulóknak szülője volt bolyais diák, őket is kértük, írják le gondolataikat szülőként. Megszólítottuk az iskola volt igazgatóit, hogyan látják a Bolyai múltját, jelenét és jövőjét. Megemlékeztünk azokról a tanárokról, akik már nem lehetnek velünk ezen az ünnepen, s köszöntöttük ezúton is a 40 év kitüntetettjeit és az országos versenyeken kimagasló eredményt elért tanítványainkat. S összeállt egy gazdag anyag az évkönyv számára.

Közben elindult az aulában hétről hétre az iskola egy-egy évét bemutató történelmi visszatekintés képekben. S már szerveződött az iskolatörténeti kiállítás, melyet Herold László igazgató úr történeti visszatekintése, műtárgygyűjteménye tett felejthetlenné.

Hívtuk volt és jelenlegi művésztanárainkat, hozzák el munkáikat, mutassák meg mai növendékeinknek alkotásaikat. Varázslatos kiállítás nézői lehettünk, s büszkéek voltunk kollégáinkra.

A Bolyai Hónap eseménysora 2006. április 7-től május 6-ig tartott. A Bolyai-találkozó résztvevői (közel 100 fő) már április 5-én megérkeztek, elkezdődött az ismerkedés a várossal és környékével. Lezajlott a matematika verseny döntője: győzött a marosvásárhelyi Bolyai.

Az ünnep előestéjén adták elő színjátékos növendékeink a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról c. darabot, felejthetetlen, profi játékkal örvendeztettek meg diákjaink bennünket.

A központi ünnepség címét – Útközben – Máraitól kölcsönöztük. Boldog örömmel köszöntöttük a sok volt növendéket, kollégát, örömről meghívásunkat sok támogatónk is elfogadta. Velünk voltak egykori igazgatóink, közülük az első igazgató: Dr. Fabulya László köszöntötte a 40 éves Bolyait. Beszéde után a nosztalgiaé volt a főszerep: képsszeállítást láthatunk a kezdetekről. Az építkezés, az első tanévnyitó, az első ballagás, a névadó ünnepe – megannyi színfolt, történelemmé nemesedett esemény.

Megemlékeztünk az alapító tanárokról, a még köztünk lévőket Alma Mater-éremmel ajándékoztuk meg,

az eltávozottakra az In memoriam-fal koszorúzásával emlékeztünk.

Az évforduló alkalmából új hagyományt teremtünk: nagy tanáregyeniségéről tantermet neveztünk el. Így kapta a 2. terem új nevét Dr. Fabulya Lászlónéről, a könyvtár Csík Pálnéről, a rajzterem Czinke Ferencről és a 9. terem Bácskay Jánosról.

A tanárok után a volt diákok kaptak szót, nevükben Dr. Szabó Sándor mondott köszöntőt, nem tagadva meg az örök diákról vallott nézeteinket, élvezetesen mutatta be a 70-es évek diákéletét.

Alma Mater-éremmel köszöntük meg a segítségét azon támogatóinknak, akik sokat tettek iskolánk működéséért, köztük Gabora Jánosnak, aki felajánlotta a 2006. évi Gabora Gála bevételét alapítványunknak, többek között ennek segítségével rendeztük meg a 40. évfordulót.

Köszöntötte az iskolát városunk polgármestere: Pusztai Béla, a társintézmények nevében Turányi Istvánné mondott köszöntőt. Majd Bálint István, a marosvásárhelyi Bolyai Farkas Elméleti Líceum igazgatója üdvözölte a salgótarjáni „fiút” a Bolyai nevet viselő iskolák közössége nevében. A marosvásárhelyi találkozóról készült filmösszeállítás sokaknak csalt könyvet a szemébe, felejthetetlen napokat, s az összetartozás érzését.

Ezután következett a kítüntetések átadása: az iskola legmagasabb kítüntetését, a Bolyai Emlékérmét dr. Fabulya László, nyugalmazott igazgató, Árpád Sándor tanár úr és Kiss Ernőné tanárnő vehette át. A Bolyai Díszokiratot és Emlékplakettet Pálfalvai Zoltán tanár úr, Sóvári László tanár úr és Tózsérné Szentgyörgyi Andrea, a Szülői Választmány elnöke kapta. Érettségiző növendékeink közül kítüntetettük Kovács Andreát, Oláh Krisztiánt, Bakos Zsuzsannát, Kovács Gergőt, Kasza Esztert, Rusz Anettát, Takács Brigittát.

A nap méltó zárása volt az előadóművészi és a zenei pályát választó egykori növendékeink művészeti gálája. Büszkén hallgattuk őket, csodálatos este volt.

A Bolyai Hónap keretében tartotta éves közgyűlését a Bolyais Öregdiákok Egyesülete, emlékezve a 40. évfordulóra, megerősítve az alapításkor: 10 évvel ezelőtt megfogalmazott célokat.

A Bolyai Hónap zárásaként rendeztük a ballagás előtt a hagyományos tudományos ülésszakot. Az idei azonban az évfordulóhoz méltón rendhagyó volt: nem a jelenlegi diákok adták elő kutatásaik eredményét, ha-

nem az egykori növendékek, akik azóta tudóssá értek, mutatták be legújabb kutatásaikat. Lélegzetelállító előadásokat hallottunk a legkülönbözőbb tudományterületekről. Tanítványaink a világ minden tájáról visszajöttek régi iskolájukba. Felejthetetlen a velük való beszélgetés, tanulságos a Bolyaiból a nagyvilágba vezető útjuk.

Szerénytelenség nélkül mondhatjuk: a salgótarjáni bolyaisok ott vannak mindenhol az országban, de a világ számos táján. Viszik az iskola s a város híret, aztán újra és újra visszatérnek a gyökerekhez, hogy erőt merítsenek további útjukhoz.

S hogy a Bolyai 40 éve eredményes volt, s a salgótarjáni Bolyait jegyzik országosan is, bizonyítja, hogy az évforduló alkalmából az iskola megkapta az oktatási miniszter Dicsérfő Oklevelét, Árpád Sándor tanár úr Arany Katedra kítüntetést vehetett át a pedagógus napon, s Herold László, iskolánk nyugalmazott igazgatója megkapta a legmagasabb pedagógus-kitüntetést: az Eötvös József-díjat.

40 eredményes évével a Bolyai jegyzett az ország középiskolái között. A 2006/2007. tanévvel új korszak kezdődik az iskola életében, újabb 40 évnek indulnak, eredmények jönnek reményeink szerint továbbra is. S ha ez a közösség őrzi a Márai-sorok igazságát: „Utad értelme nem a cél, hanem a vándorlás. Nem helyezkedben élsz, hanem útközben.”, s amit tesz, „az úton haladó vándor mozdulatával” teszi, akkor méltó az elődök megformálta világhoz.

KITÜNTETÉSI JAVASLAT OKTATÁSI MINISZTER ELISMERŐ OKLEVELE

a salgótarjáni Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola számára fennállásának 40. évfordulója alkalmából

A salgótarjáni Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola mindig magas követelményeket támasztott, mindig nehéz volt oda bekerülni, de mindig könnyű volt onnan bejutni felsőoktatási intézményekbe. Míg a tehetség gondozás volt a kiemelt feladat, az egészséges versenyszellem kialakítása minden szakterületen, a teljesítmény-képes tudás, a gondolkodás képességének fejlesztése mindvégig jellemezte törekvéseiket. Problémátlanság, szellemi teremtőmunkát, kritikai szemléletet, korszerű ízlést vártak és várnak tanítványaiktól.

Az állandóságot a 40 év alatt a négy évfolyamos gimnáziumi oktatás jelentette. Az iskola ezen belül is állandóan törekedett a tanulók számára a továbbtanulási esélyeket növelő oktatási formákat kezdeményezni és megvalósítani. A város, a városkörnyéki települések, illetve az egész megye fiataljai számára az igényes, fáradtságos jár, de eredményekkel kecsegtető tanulási lehetőségeket biztosítani. 1967/68-ban indult matematika tagozat, ami a következő tanévekben matematika-fizika, angol-orosz szakosított tantervű osztályokkal bővült, majd a biológia és a kémia is beépült a tagozatok sorába. Az idegen nyelvekből speciális osztály működött (6-8 órában tanulták a választott nyelvet). A kezdetek óta tehát az idegen nyelvek és a természettudományos tárgyak kaptak nagyobb heti óraszámot.

1979-től a szakosított tantervű oktatást a fakultációs rendszer váltotta fel. Majd bekövetkezett a szerkezetváltás: 1993-tól hatosztályos képzést, 1995-től pedig érettségire épülő felsőfokú szakképzést indítottak. Ezt bővítették 2000-től érettségire épülő középfokú szakképzéssel. 2002-ben indult az angol-magyar két tanítási nyelvű gimnáziumi képzés.

2003-ban megkezdtek a kétszintű érettségire való felkészítést.

A tanórák mellett tanítványaik folyamatosan készülnek versenyekre. Minden évben vannak szép ered-

ményeik a különböző tanulmányi, művészeti és sportversenyek városi, megyei, területi és országos fordulóján. Évkönyveik statisztikái évente mutatják a versenyeredményeket, a 30. évfordulóra megjelent jubileumi évkönyv pedig összegyűjti a 30 év kiemelkedő országos versenyeredményeit (közel 300 tanuló ért el a 30 év alatt országos versenyen jó helyezést – ez tanulóknak kb. 10%-a).

Az OKTV-n 100-120 tanuló indul évente, közülük 10-20 fő jut a második fordulóba, 4-5 diák minden évben az országos döntőbe jut és ott helyezést ér el; az egyéb országos kifizetésű versenyeken 300-500 tanuló indul évente, ebből második illetve megyei fordulóba jut 50-60 fő, országos döntőben versenyez 20-30 tanuló. Országos döntőbe jutott tanulók száma az elmúlt években meghaladta a tanulói ifjúság összlétszámának 10-20%-át.

Sporteredményeik is számottevőek, a megyei 1. helyezések jó részét tanítványaik hozzák el, országos helyezést évente 10-20 diák ér el, az utóbbi években világvásárokat is kijutottak tanítványaik (mountain bike, atlétika).

A tanulói ifjúság egyetemi, főiskolai továbbtanulási szándékkal jön a Bolyaiba. Végzőseik 95-98%-a jelentkezik, és nyer felvételt zömmel az első évben vagy a következőben. Általában 90% körüli a felvételi arányuk. A közel 300 tiszta profilú gimnázium sorrendjében általában a 45-50. hely körül állnak.

Az idegen nyelvek tanulása és tudása iránti igény a '80-as évek közepétől erőteljessé vált, a felvételi pontrendszer következtében egyre több tanuló kívánja megszerezni már a középiskolában a legalább középfokú „C” típusú nyelvvizsgát egy vagy két idegen nyelvből. A tapasztalat az, hogy évente a kb. 100 végzősük közül 70-80 tanuló tesz és szerez középfokú nyelvvizsgát egy idegen nyelvből. Kb. 10-20 tanulónak az érettségire két nyelvből is megvan a nyelvvizsgálata.

Az intézményt alapítása óta a minőségre törekvés jellemezte, minőségi munkát várt el tanártól, diaktól egyaránt. Ezért nem okozott gondot a minőségbiztosítási rendszer kidolgozására kiírt Comenius 2000 I. modelljének kiépítését célzó pályázathoz csatlakozás. Az OM nyertes pályázójaként a 2000/2001. tanévtől megkezdtek minőségbiztosítási rendszerük kiépítését a partnerközpontú működés jegyében. Pedagógiai programjuk is a partnerek (tanulók, szülők, fenntartó, általános iskola, felsőoktatás) igényeit figyelembe véve fogalmazta meg alapelveit, céljait.

Az iskolának a 40 év alatt kialakult a megtartóereje: több, mint 200 diákjuk szülője volt bolyais, 28 az ott érettségizett és tanárrá lett kollégák száma, a jubileumra 1996-ban létrejött a Bolyais Öregdiákok Egyesülete, segítő az egykori és a mai bolyais diákokat.

A kemény munka mellett mindig volt idő a lélek nevelésére, a közösség formálására, a jókedvű diákélet eseményeinek megszervezésére és tanár-diák közös játékának örömeire is. Ez is példaadó számukra

Ezt igazolja az iskola Pedagógiai programjának bevezetője, melyet alább idézünk:

NEVELÉSI PROGRAM

Mottó:

*„...De jelenthet a Bolyai név ... többet, programot is.”
(Németh László)*

1. Bevezető

1.1. Intézményvezetői bevezető

A Bolyai János Gimnázium pedagógia programjának élén megadott mottó Németh Lászlónak a Névadó ünnepre írt üdvözlétéből vett részlet. Az 1966-ban alapított iskola 1969 májusában vette fel Bolyai János nevét, erre az ünnepre írta meg Németh László azt az üdvözlő levelet, amelynek részlete valamennyi eddig megjelent évkönyvünk belső borítóján – immár kötelező hagyományként – olvasható.

Kötelez ez a gondoltsor 40 éve tanárt és diákot, hogy Bolyai szellemiségét megértve a „semmiből előhúzott világ” megismerésében már a „középkorában oda kell küzdenie magát” az új tudományok küszöbére. Jelképes tehát, hogy ezt választottuk vezérlő gondolatként. Benne foglaltatik mindaz, amit pedagógiai programunkban kifejezni szándékozunk.

Jelenti a Bolyai-szellemiség továbbvitelét, a hagyományok ápolását, a jó értelmű „bolyais-mentalitás” őrzését; a gimnázium alapvető profiljának való eredményes megfelelést: a továbbtanulásra való felkészítést, a tehetséggondozó iskola szerepének vállalását, a magas szintű szakmai követelményt tanártól és diaktól, az egészséges versenyszellem megeremtését, a versenyztetést. De jelenti a gyermek-központú, jó légkörű, de szigorú iskola kialakítását, az emberi méltóság tiszteletben tartását, a jó hangulatot, a derűt, a humort is.

Az elődeink megkezdte úton kívánunk tovább haladni, de a kor kihívásainak eleget téve új irányokat, formákat és lehetőségeket keresve.

Bízunk benne, hogy nevelőtestület, tanulóifjúság és szülői társadalom közös akaratából létrehozott pedagógiai programunk a hitvalláson túl törvényt, kínálat és lehetőséget is egyben.

KITÜNTETÉSI JAVASLAT ARANY KATEDRA EMLÉKPLAKETT

Név: ÁRPÁD SÁNDOR

Születési helye és ideje: Mátraszentimre, 1949. április 2.

Anyja neve: Stuller Piroska

Iskolai végzettsége: egyetem, JATE BTK történelem-orosz nyelv és irodalom

Munkahelye: Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola

Beosztása: középiskolai tanár, munkaközösség-vezető

Lakhelye: 3181 Karancsalja, Szabadság út 4.

A kitüntetési javaslat indoklása:

Árpád Sándor egyetemi tanulmányai befejezése után, 1973-ban kezdte meg tanári pályáját iskolánkban, és azóta is ez az első és egyetlen munkahelye.

Szaktárgyában jól felkészült, munkáját lelkiismeretesen, alaposan végző nevelő, aki önmagával szemben rendkívül igényes.

Frissen gondolkodó, a problémákat végigjárni szerető, összefüggéseket kereső egyéniség.

Folyamatos önképzéssel magas szinten tartja a munkája megkövetelte ismereteket. 1976 óta vezeti az iskola történelem munkaközösségét. Különös figyelmet fordít arra, hogy a munkaközösség nyitott legyen a történelemtudomány korszerű problémáira. Továbbképzéseken, tanfolyamokon, konferenciákon való részvétellel és az ott történtek megbeszélésével egyenletesen fejleszti a csoportot. Jó kapcsolatot alakított ki munkaközösségével együtt a Nógrádi Történeti Múzeummal és a Nógrád Megyei Levéltárral is. A közös együttműködés eredménye az 1999-ben elkészült Segédanyag a magyar történelem tanításához című forráskiadvány. Az elmúlt években pedig részt vett a múzeum által összeállított 1956-os segédanyag véleményezésében.

Pályája kezdete óta osztályfőnökként is dolgozik, több osztályt vezetett már el a sikeres érettségi vizsgáig. Tanítványaival lelkiismeretes felelősséggel foglalkozik, segíti őket problémáik megoldásában.

Fontos számára a tehetséggondozás, tanítványai évről-évre nagy számban jutnak be főiskolákra, egyetemekre. A 2003/2004. tanévben történelem tárgyból

megkezdte a 11. évfolyamos tanulók emelt szintű érettségire való felkészítését, melynek kidolgozását komoly szakmai előkészítő munka előzte meg részéről. Ugyancsak részt vállalt a történelem tantárgyhoz kapcsolódó modulok (társadalomismeret, etika) tananyagának kidolgozásában.

A tanítás mellett egyéb tevékenységeket is végez. Évek óta tagja a Bolyai János Alapítvány Kuratóriumának, 2004. óta a Kuratórium elnökeként dolgozik. Részt vett a Comenius 2000 Közoktatási Minőségfejlesztési Program kiépítésében, és továbbra is az iskola minőségbiztosítási csoportjának tagja.

A tantestület meghatározó egyénisége, mindig véleményét formál minden, az iskola létével kapcsolatos kérdésben. Észrevételei előremutatóak, építő jellegűek, és munkájára mindig számíthatunk.

Az eltelt 33 évben igen sokat tett azért, hogy Salgótarján közoktatásának színvonala emelkedjék, kitartó munkája, a szakma iránti alázata példaértékű lehet minden mai pedagógus számára.

Kitüntetései, elismerései:

1978. - miniszteri dicséret

1987. - A Bolyai János Gimnázium Elismerő Okirata

Salgótarján, 2006. március 6.

Székyné dr. Sztremi Melinda
a Bolyai János Gimnázium
és Szakközépiskola igazgatója
javaslattevő

KITÜNTETÉSI JAVASLAT EÖTVÖS JÓZSEF-DÍJ

Név: HEROLD LÁSZLÓ

Születési helye és ideje: Budapest, 1928.

Iskolai végzettsége: egyetem, ELTE BTK magyar – történelem

Munkahelye: nyugdíjas, volt munkahelye: a salgótarjáni Bolyai János Gimnázium

Beosztása: nyugalmazott gimnáziumi igazgató

Lakhelye: 3100 Salgótarján, Pécsdó út 4.

A kitüntetési javaslat indoklása:

Herold László a salgótarjáni Bolyai János Gimnázium alapító nevelőtestületének tagja volt, 1966 óta, tehát az iskola indulásától kísérte figyelemmel a gimnázium életét. Értékrendjének formálója, hagyományainak megeremtője, arculatának kialakítója.

Egyetemi tanulmányait az ELTE BTK magyar-történelem szakán végezte, egyetemi éveit után Salgótarjánba kerülve a Madách Imre Gimnázium tanára, majd igazgatója lett. A salgótarjáni Új Gimnázium alapításakor néhány tanártársával itt folytatta tanári munkáját.

1969-től 1988-ig az iskola igazgatójaként tevékenykedett. Neki köszönhető, hogy az egykori Új Gimnáziumból Bolyai János Gimnázium lett a szó szoros értelmében – amennyiben ő választotta a kiváló matematikust, az újra nyitott lángelmét az iskola névadójául – és átvitt értelemben is – amennyiben az ő vezetése alatt lett az új vidéki iskolából országosan jegyzett, felvételi és versenyeredményei alapján az ország gimnáziumai között az élmezőnyben helyet foglaló intézmény. Közél 20 éves igazgatói tevékenysége során olyan értéket hozott létre Salgótarján városában, melyre a mai napig büszke lehet a város vezetése, hiszen a Bolyai ma is azok a szellemi értékeket képviseli, amelyeket a Herold László vezetett nevelőtestület kialakított.

Kemény és kitartó munkával, szigorral és odafigyeléssel alakította ki a tantestület arculatát. Önmagától és kollégáitól is megkövetelte a szakmai igényességet, a fegyelmet, a nyitottságot az újra, az önképzést, az emberséget, a másik ember tiszteletét, a magas színvonalú szakmai és pedagógiai munkát.

Ő maga is kiváló szaktanár és pedagógus, tanítványai tisztelték és szerették magas szintű szakmai tudásáért, a tudományok és a művészetek iránti alázatá-

ért, emberségéért és azért, hogy tanítványait mindig egyenrangú félként, partnerként kezelte.

Kiváló tanítványokat bocsátott ki szárnyai alól, élemtényezőbe mentek nevelési fakultációs órái, több tanítványa jutott be országos versenyek döntőibe pszichológiából is.

Igazgatói munkáját is az újra nyitottság jellemezte. Otthont adott minden olyan új kísérletnek, amely hozzásegítette a tanulókat és a pedagógusokat új módszerek és új tudományos gondolkodás elsajátításához. Így alakult meg az országban elsőként a salgótarjáni Bolyaiban az Iskolagaléria, újszerű volt az ifjúsági szervezetben az érdeklődési körök szerinti szerveződés, megalakult a Bolyai Tudományos Diákkör, amely önképzőköri jellegéből adódóan a mai napig országosan is ritkaságszámba megy középiskolai szinten, vetekszik az egyetemi TDK mozgalommal. Többféle módszert vezetett be az iskolában a nyelvoztatás területén is: ilyen volt a tömbösített nyelvoztatás – finn mintára, a tagozatok, illetve a különböző specializációk bevezetése. A városban elsőként hozott létre a Bolyaiban külföldi cserekapcsolatot a diákok nyelvtanulását segítőként. Ez a cserekapcsolat azóta is működik és él a bajor Königsbrunn városának neves gimnáziumával.

Herold László vezetése alatt a Bolyai János Gimnázium országosan is elismert középiskola lett, amely sok kimagasló tehetséget adott az országnak és a városnak.

Salgótarján város vezető értelmiségi rétegéből nagyon sokan vannak azok, akik Herold László tanítványai voltak, büszkéek arra, hogy az ő vezetése alatt álló iskolában végezték középiskolai tanulmányaikat.

Nyugdíjas éveiben is aktív polgára városának, előadásokat tart, fontos számára a város fejlődése, az ér-

telmiségi lét megőrzése, a város kultúrájának, szellemi életének, értékeinek megőrzése.

Pedagógusként is tevékeny, tanítványok sokasága keresi fel otthonában filozófiai beszélgetésekre, hívják őt a város iskoláiba nevelési értekezletek tartására, ifjúsági körökbe, rendhagyó órákra, versenyek zsűrijébe.

Kiváló érzékű pedagógus, aki valóban életpályájával, egész életével, emberi tartásával, a valódi értelmiségi lét megélésével bizonyítja, mit jelent a pedagógus pályát hivatásként tekinteni, s mindezt teszi mélységes alázattal, szerénységgel, példát mutatva a pedagógusoknak és a felnövekvő új generációknak, ezért méltó az Eötvös József kitüntető díj elnyerésére.

Iskolája, a salgótarjáni Bolyai János Gimnázium 2006-ban ünnepli fennállásának 40. évfordulóját, ebből az ünnepi alkalomból is szeretnénk volt igazga-

tónkat e rangos kitüntetésre javasolni, ezzel is megköszönve azt az áldozatos és alázattal végzett iskolatremtő és magas színvonalú munkát, melyet intézményünk fejlődéséért tett.

Kitüntetései:

A Bolyai János Gimnázium legrangosabb kitüntetése – a Bolyai Emlékérem
Nógrád megye Díszpolgára kitüntető cím
Salgótarján Pro Urbe kitüntető cím

Salgótarján, 2006. március 3.

Székyné dr. Sztrémi Melinda
a Bolyai János Gimnázium igazgatója
javaslattevő

Herold László nyugalmazott igazgató úr 2006. május 29-én de. 11⁰⁰.kor vette át dr. Magyar Bálint miniszter úrtól az Eötvös József díjat a Néprajzi Múzeum dísztermében a 2006. évi Pedagógus Nap alkalmából.

Ez a díj a legmagasabb országos kitüntetés pedagógusok számára, ebben az évben az országban 4 pedagógus kapta.

Salgótarján, 2006. május 29.

*Székyné dr. Sztrémi Melinda
igazgató*

Bolyaisok a völgyvárosban

Sívári László

Iskolánk 40. születésnapját velünk együtt ünnepelték a Bolyai nevet viselő kárpát-medencei középiskolák képviselői is. 2006. április 5-től április 8-ig tartózkodtak Salgótarjában.

Ez idő alatt ismerkedtek a várossal, megtekintették a környék nevezetességeit. A városházán Pusztai Béla polgármester köszöntője után levettítették számukra

A völgyváros című filmet,

Kovács Bodor Sándor filmrendező alkotását. A bányamúzeum nem mindennapi élmény volt számukra. Nagy részük még nem járt a föld alatt, izgultak is nagyon. Az aknaszlatinaiaknak (Ukrajna) persze nem volt új, hiszen az ő településük közelében meg sóbánya van. A sötét nagyobb mélységből bányásszák, mint a szenet. A somoskői vár és a bazaltömlés is elvarázsolták őket. Sokan megfogadták, hogy ide még magánúton is biztosan visszajönnek majd. Nemcsak a konkrét látványok, hanem a környezetükben elterülő táj is megfogta a diákokat és a tanárokat egyaránt.

Az évenként megrendezendő találkozók hagyománya immár, hogy valamiben összemérik tudásukat a bolyaisok. A vetélkedő tárgya az idén a matematika volt. A versenynek az iskola aulájában megrendezett része már csak a döntő volt, hiszen szeptembertől az internet segítségével már folyt a verseny. A színvonalas vetélkedést az iskola matematika-munkaközössége bonyolította, nyertes a marosvásárhelyi Bolyai Farkas Elméleti Líceum lett. Ők nyerték a tavalyi sportvetélkedőt is.

Április 6-án este iskolánk színjátszói meglepetéssel szolgáltak a vendégeknek. Kancsulik Attiláné tanárnő rendezésében bemutatták a *Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról* című Déry Tibor regényéből készített musical-adaptációt.

Április 7-én pedig részt vettek az iskola születésnapi ünnepségén. Itt a Bolyai nevet viselő iskolák nevében Bálint István, a marosvásárhelyi testvérintézmény igazgatója mondott rövid köszöntőt.

Este 18 órától művészeti gálán hallgathatták vendégeink azoknak a volt diákoknak a bemutatóját, akik valamilyen művészeti ágban tevékenykednek. A napot és a találkozót a nagyszerű búcsúest zárta. Jövőre (2007-ben) a mosonmagyaróvári Bolyaiban találkozunk.

Internetes matematikaverseny a Bolyaiban

„VERSENYFELHÍVÁS! MINDEN BOLYAI NEVÉT VISELŐ ISKOLA DIÁKJAI SZÁMÁRA!

Kedves matematikát szerető diákok!!!!

Iskolánk, a salgótarjáni Bolyai János Gimnázium ebben a tanévben lesz 40 éves. Ezt az évfordulót egy nagyszabású rendezvénysorozattal szeretnénk megünnepelni 2006 áprilisában, melyen névadónk előtt tisztelegve a matematika is nagy szerepet fog kapni. Ennek jegyében iskolánk matematika-munkaközössége egy internetes matematika- versenyt hirdet a Bolyai nevét viselő iskolák között APPENDIX címmel.

A verseny 4 fordulós.

Az első 3 forduló feladatait az Interneten keresztül tesszük közzé az iskolánk honlapján, az „aktuális” menüpont alatt. A honlap címe:

<http://www.bolyai-starjan.sulinet.hu>.

A megoldásokat az

appendix@bolyai-starjan.sulinet.hu e-mail címre kérjük...

**Soósné
Axmann Zsuzsanna**

Így kezdődött az APPENDIX matematikaverseny versenyfelhívása, melyet 2005 októberében levélben és e-mailben is eljuttattunk a Bolyai nevét viselő iskolákba. Nagy örömünkre mind a 8 iskola jelentkezett a versenyre, köztük 3 határon túli: Aknaszlatináról, Marosvásárhelyről és Zentáról.

Októberben elindult a vetélkedés a világhálón keresztül a legváltozatosabb feladatokkal: a hagyományos matematikai és logikai feladatokon kívül 2 fordulón tesztfeladatsort is meg kellett oldania a csapatoknak adott időn belül, melynek eredményét és pontszámát a számítógép azonnal „közölte” a versenyzőkkel..... Az egyik fordulóban meg kellett építeni egy 8 láb élhosszúságú kockát, és ezt fényképpel kellett dokumentálni..... A legnehezebb feladatban programot kellett írni egy n-edfokú polinom gyökének megkeresésére... A verseny lebonyolításának technikai hátteréről, a feladatsorok megszerkesztéséről és azok javításáról Tóth Zénó és Karádi Tamás tanár úr gondoskodott.

A versenybe természetesen iskolánk is benevezett

egy főleg 11-12.-esekből álló csapattal. A csapat tagjai:

Sólyom Attila (12. B.)
Kotroczi Krisztián (12. B.)
Márton Attila (12. B.)
Ujváry Flóra (11. D.)
Bakos Mária (11. D.)
Hankó Zsófia (11. D.)
Kapi Zsófia (11.D.)
Simon Tibor (10. B.).

Minden csapat nagy lelkesedéssel és győzni akarással indult neki a fordulónak, ötletes és jobbnál jobb

feladatmegoldásokat küldtek, így a harmadik forduló végére az élmezőny és a sereghajtók közt csak néhány pontos különbség volt.

Az utolsó, mindent eldöntő 4. fordulóra 2006. április 6-án a Bolyaik Világtalálkozója keretén belül iskolánk aulájában került sor. Aknaszlatina, Budapest, Kecskemét, Marosvásárhely, Mosonmagyaróvár, Ócsa, Salgótarján, Szombathely, Zenta Bolyai nevét viselő iskolái egy-egy 4 fős csapattal képviseltették magukat a döntőben.

Felkérésünkre elvállalta a zsűri elnöki teendőit Méhes András alpolgármester úr, a zsűri további tagjai Dr. Gubán Miklós és Rozgonyi István tanár úr voltak.

Az iskolai forduló megszervezését Juhász Zsuzsa tanárnő vállalta, ő állította össze a feladatokat is, a verseny lebonyolításában segítettek a 9. d osztályos tanulók és Balogh Erzsébet tanárnő. A csapatok feladatmegoldásait iskolánk matematika-munkaközösségének tanárai javították és pontozták.

A feladatok közt szerepelt geometriai bizonyítás, kombinatorikai-logikai feladatok, exponenciális egyenlet, matematikai keresztrejtvény, villámkérdések, volt könnyebb-nehezebb feladat. A matematikát kedvelők igazán jól szórakozhattak a versenyen, minden csapat győzni akart, és a szépszámú szurkolótábor sem unatkozott.

A hét hónapon át tartó vetélkedés 1. helyezetteje a marosvásárhelyi Bolyai Farkas Elméleti Líceum csapa-

ta lett, a további dobogósok Zenta és Szombathely iskolái.

Nagy kihívás és feladat volt számunkra ennek a versenynek a megszervezése és lebonyolítása, hiszen úttörő munkának számított, internetes verseny most volt először a Bolyaiban. Külön öröm, hogy iskolánk 40 éves évfordulóján nemcsak Bolyai Jánost, a gimnáziumot, hanem a MATEMATIKÁT is ünnepelhetjük egy kicsit. A versenyen részt vett diákok jól érezték itt magukat, új barátokat szereztek, bepillanthattak iskolánk életébe. Volt egy internetes matematikaverseny a Bolyaiban...

A montanai út állomásai

Kancsulik Attiláné

Utolsó tanévüket kezdték együtt a színjátszó csoport tagjai, mikor újra kimondta valaki: csináljuk meg a Képzelt riportot ...

12. évfolyam a gimnáziumban; az érettségi, a továbbtanulás meghatározza az életet.

A mondat azonban a levegőben maradt: csináljuk meg ...

Aztán szavaztak és döntöttek, a művészeti iskola pedig rábólintott: Képzelt riport egy

amerikai popfesztiválról. A régóta vágyott, a kamaszkori életérzéseket megérintő és tükröző zene, amit ismeretek és amivel úgy nosztalgizáltak, mintha részesei lettek volna annak a kornak. December végén megkaptuk a zenei anyagot, közben – jobb híján – megírtuk a forgatókönyvet. Aztán kezdődtek a közös felolvasások ... majd szinte végtelennek látszott a próbák sora. Legalább hetente négy alkalommal összezárva, összeforva Montana felé igyekeztünk. Újabb, alkalmi szereplőkkel bővült a csapat. A két csoport – a KER-BOLY – a „nagyok”; és az Ambrózia – a „kicsik” – először dolgoztak együtt. Nem tudom kinek volt nehezebb, a főszereplőknek vagy azoknak, akik háttérszereplőként pár szavas, mondatos szöveggel játszották végig a kétfelvonásos, egy óra ötven perces tisztá játékidéjű darabot.

Az iskola színpada parányi, ezen kellett huszonhat diák segítségével megidézni Déry Tibor regényalakjait, Presser Gábor dalait. A próbák közben nagy beszélgetések; világról, életről, hitről, becsületről, mindenről, ami fontos. Tanár és diák, diák és diák. Peszült

segek, egymásra találások, felfedezések. Sirások, nevetésbe fulladó jelenetek. Stációi a megfeszített munkának. Az eredmény a színpadon az előadás; a lelkekben a gazdagodás. Mennyi mindent megtudtunk egymásról!

Olyan csapat kovácsolódott össze, akikből építkezni, töltekezni lehetett. Hihetetlen kitartás, szorgalom és fegyelem jellemezte őket. Soha, senki nem hivatkozott a négy hónap alatt arra, hogy nem tudott készülni. Pedig készültek. Heten az érettségire. Közben próbáltak azonosulni Eszter, József, Manuel és a többiek figurájával. Hogy mennyire sikerült?

2006. április 6-án, az iskola fennállásának 40. évfordulójára emlékező ünnepségsorozat előestéjén a Bolyai nevet viselő iskolák küldöttségei, az iskolaközösség, és a meghívottak előtt az álomból valóság lett. A függöny széthúzódott, az előadás elkezdődött ... az idő számunkra megállt valahol.

A végén ... taps, könnyek. Valaki megkérdezte: ki az az örült, aki erre vállalkozott? Jó volt kórusban mondanivalóni: MI.

Kinek mit jelentett a Képzelt riport? Csak töredékekben lehet beszélni róla, hiszen átadni a négy hónap csodáját annak, aki nem benne élt, nem lehet. Az egyik szereplő mondta az előadás után: „ebben a közös utazásban mindenki végigment a saját országútján és kiállta a saját próbáját. Bár az úton nevetés és az öröm mellett ott voltak a könynyek és kemény munka is, a végállomás leírhatatlan. Olyan dolgot kaptunk, amit nem lehet szavakba önteni, papírra vetni. Olyan dolgokat, amit csak az érthet meg, aki ezt végigcsinálta. Amikor a finálé végén kigyúltak a fények és megláttuk az addig számunkra láthatatlan közönséget, nem fogom soha elfelejteni, hogy olyan emberek ültek ott, akik fontosak nekem...”

**Kedves volt és mai Igazgató- és Tanártársak, volt és mai Diákok és Szülei!
Tisztelt Vendégek, Hölgyeim és Uraim!**

Dr. Fabulya László
nyugalmazott
igazgató

Negyven esztendővel előlött, amikor szeptember első napjaiban az alapító nevelőtestület tagja – és az akkor még névtelen – Új Gimnázium igazgatójaként megnyitottam az első tanévet, nem gondoltam, hogy az intézmény fennállásának 40. évfordulóján – eleget téve a szívés felkérésnek – az én tisztem lesz köszönteni az elmúlt évtizedekben rangos, jó hírű pedagógiai műhelyé érett és fejlesztett, s a Bolyai János nevet immáron mel-

tán és büszkén viselő gimnázium és szakközépiskola nevelőtestületét és diákjait.

Emlékszem, az első tanévnyitón együtt álltunk, hat-hétszáz főnyi, akkor még egymást is alig ismerő diák, szülő, tanár, és kíváncsiság keltette várakozással méregettük egymást meg az előttünk magasodó, impozáns iskolaépületet. Persze nem csak az épület magasodott, hanem az új iskola megszervezésének és működtetésének a feladata is magas követelmény volt, mert az adott pillanatban még csak feltételek voltak: épület, berendezés, felszerelés, diákok, nevelőtestület. Az iskola léte és lényege pedig az abban folyó tevékenység, pontosabban e tevékenységnek a megterve-

zett tartalma, felépítettsége, szervezettsége és ezek együttes minősége. A működtetéséhez szükséges energiaforrást az egymással együttműködő nevelőtestület és diákok jelentették. Bennük hihetetlen energiák feszültek, amiket csak fel kellett szabadítani nem parancssal, nem hatalmi szóval, hanem közösen felszínre hozott felismeréssel és akarattal. Az első perctől kezdve ezt tettük és ezt tették az elmúlt negyven esztendő igazgatói, nevelőtestületei és diákjai. Ebben a folyamatban alakult ki a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola sajátos arculata, karaktere, szellemisége és más iskoláktól megkülönböztető hagyomány- és szokásrendszere.

Tisztelt Kollégák! Kedves Diákok, Lányok és Fiúk!

A negyvenéves iskola azért lehet joggal büszke a múltjára, mert emelt fővel tekinthet a jelenére, sikereire és eredményeire is. Ezért az alapító nevelőtestület nevében köszönetet mondok és gratulálok. Kívánjuk, hogy töretlen szándékkal, akarattal és örömmel őrizték, fejlesszék és terjesszék a 'bolyais' szellemiséget, mely mozgatója a szenvedélyes, önmagunkért és társadalmunkért folytatott nyughatatlan tudás- és ismeretszerzésnek. Erre a szellemiségre minden itt tanult és tanuló diák és itt tanított és tanító tanár büszke lehet. Én is büszke vagyok.

Mindannyiuknak eredményes munkát és nagyon sok sikert kívánok!

Köszönöm, hogy meghallgattak.

„... az van igazán megörökítve, amit emlékezetünkkel, lelkünkkel hívunk elő.”

Azoknak a kollégáknak az emlékét, akik már nem lehetnek közöttünk, a lelkünkben őrizzük. Szeretnénk, ha diákságunk, és az iskolában megforduló ember is tudna róluk. Ezért hoztuk létre az iskola bejárata mellett található Im memoriam-falat.

A mai naptól újabb emlékeztető tereket alakítunk ki. Négy terem négy emlékezetes tanárelődünk nevét fogja viselni.

BÁCSKAY JÁNOS (1914–1972)

AZ OKATATÁSÜGY KIVÁLÓ DOLGOZÓJA

Bácskay János

Bácskay János a mennyiségtan tanáraként kezdte el pedagógiai munkásságát 1945-ben Salgótarjánban az akkori „Keri”-ben, majd 1952 őszétől a Madách Imre Gimnázium igazgatója lett. Határozott vezetői stílusát, szigorúbb követelményrendszerét kollégái és tanítványai is hamar elfogadták. Egyénisége és tekintélye garancia volt arra, hogy az 1956-os nehéz időköt az iskola tanulóiban bizottságban tölthették az irányítása alatt álló gimnáziumban.

1967-ben indult a Bolyai János Gimnáziumban az első matematika tagozatos osztály. Ekkor került a Bolyaiba, és nyugdíjba vonulásáig itt tanított matematikát és fizikát. Tanítványai tisztelték, még ma is szeretettel emlékeznek rá. A matematika bonyolult tudományát utánozhatatlan egyszerűséggel tudta tanítani, rendkívüli olvasottsága, műveltsége és reális, logikus gondolkodása sok diákot magával ragadott. Pezsgő matematikai élet indult el az iskolában, tanítványai sorra nyerték a versenyeket, sokan közülük matematika szakos tanárként, vagy neves kutatóként dolgoznak napjainkban. Kollégáit is a jobb munkavégzésre

sarkallta, kezdeményezésére az iskola matematika szakos tanárai bekapcsolódtak a KÖMAL tanároknak szóló feladatsorainak megoldásába.

Nem véletlen, hogy az 1968/69-es tanévben az Ő javaslatára és irányításával alakult meg a BOLYAI TUDOMÁNYOS DIÁKKÖR. Az önképzőkör első megmozdulása az volt, hogy felvették a kapcsolatot Dr. Sarlóska Ernő professzorral, a MTA levelező tagjával, és Dr. Toró Tiborral a temesvári egyetem kutatójával. Segítségükkel a Magyar Tudományos Akadémia levéltárában és Erdélyben kutatásokat végeztek, így gazdagodott iskolánk Bolyai dokumentációja. Bácskay János volt az, aki Bolyai matematikáját, munkásságát, életútját a diákok körében ismertté tette.

Kiváló szakmai munkája mellett híres volt Wagner-szeretetről, és hobbjáról, a horgászatról. Nagy terve volt, hogy nyugdíjas éveit e két kedvenc időtöltésének szenteli. Sajnos, ezt már nem érthette meg, a nyugdíjba vonulás évében megbetegedett, és rövid betegség után meghalt.

Bácskay János nagy tudású, kiváló matematika tanár volt. Mi, az utókor annyit tehetünk tanárként és diákként, hogy megpróbálunk szellemiségének, elvárásainak megfelelni.

Visszaemlékezések szerint Bácskay János tanár úr kedvenc terme a 9-es terem volt. A mai naptól ez a terem az ő nevét viseli.

CZINKE FERENC

„Magammal sem hitetem el, hogy itt valamiféle életmű bemutató történik. Egész életünk morzsák egy vesszőkosárban, ezért csupán szándékosan lehet, hogy ezekből utalni tudjak arra, hogy eddigi életem gyökérhálózata mit szőtt kenyérkendővé...”

(Czinke Ferenc, 1986)

Czinke Ferenc Munkácsy-díjas, Érdemes Művész, Kiváló Művész

1926. október 20-án született a bodrogközi Meszeske tanyán, Nagyrozványon, Édesapja Czinke András, édesanyja Pálóczi Erzsébet volt.

2000. novemberében hunyt el Salgótarjában.

Tanulmányok: Sárospatak – Református Tanítóképző Intézet – tanítói oklevél: 1947.

Magyar Képzőművészeti Főiskola 1947-től, megszakításokkal a Dési

Huber Kollégium alapító tagja

Derkovits ösztöndíj: 1961-1964.

Római Magyar Akadémia ösztöndíj: 1964.

Római tanulmányutak: 1968., 1972., 1978.

Egyéb tanulmányutak: Ausztria, Törökország, Csehszlovákia, Lengyelország, Szovjetunió, Bulgária

1956-ban diplomázott a Főiskola keretében működő Rajztanár Szakon.

Mesterei: Szőnyi István, Gábor Pál, Jakuba János és Marczell György voltak.

1953 óta vett részt rendszeresen a jelentős hazai országos és csoportos kiállításokon.

Pályakezdeése óta foglalkozott tanítással: volt általános iskolai igazgató, nevelőotthon vezető, és mintegy 30 éven át középiskolai tanár. Vendégtanárként tanított Svédországban és Finnországban. 1990-ben a Sárospataki Főiskola címzetes főiskolai tanárává választották. Hivatásos festőművész-grafikus volt. Tagja volt a Magyar Képző- és

Iparművészek Szövetségének, a Magyar Alkotóművészek Országos Szövetségének és az UNESCO Nemzetközi Képzőművészeti Szövetségének. Több írányú művészeti munkája mellett több irodalmi és publicisztikai mű alkotója és illusztrálója is volt. Murális művei láthatók Badacsonyban, Tihanyban, Salgótarjában, Páciban, Nógrádgyárdonyban és a finnországi Kuopioiban. Azt tartotta, hogy a modern művészeknek is értenie kell a vizuális kultúra valamennyi területéhez.

1964-től a Madách Imre Gimnázium tanáraként dolgozott, majd a Bolyai János Gimnázium egyik alapító pedagógusa lett, és 1967-ben ő alapította meg Magyarország első iskolagalériáját, a Derkovits Gyula Iskolagalériát. Pedagógiai és művészi hitvallása szerencsésen ötvöződött egyéniségében. Pedagógiai sikereire legálább olyan büszke volt, mint a művészetével szerzett elismerésekre. Rajz óráin a diákok élményszerűen megszerezhető tudáshoz jutottak, és számos tanítványa ért el művészi sikereket is a mester útmutatásai nyomán választott pályán.

Czinke Ferenc grafikusművészetében egyfajta bartóki programot tűzött maga elé. A mának szóló műveit úgy alkotta meg, hogy abban életre kelt a múlt hagyományait, a népművészet motívumkincsét, a szimbólumok összetett, mély értelmű jelentésvilágát. Tragikus hangvételű képeiben is dekoratív, nagy formátumú kompozíciókat hozott létre, amelyek hangulata leginkább a népballadákhöz hasonlítható.

Témái kötődnek a néplethez, az ősi rítusokhoz, a gyermekkor emlékeihez, a magyar történelem és az egyetemes kultúra örök értékeihez.

Legjelentősebb művei között említhetjük „A csúnya juhásznő balladája” (1967.), a „Bartók B.: Szlovák tánc” (1969.), a „Radnóti eclogák”, az „Ősi szerszámok”, a „Koskirály” (1971.), a „Medve-tánc” (1983.), a „Tihanyi Belső-tó” (1985.), a „Rekviem a vizekért”, a „Bukott angyal”, a „Kain és Ábel”, a „Józsefet eladják testvérei”, és a „Kómadár” (1999.) című

Czinke Ferenc számos művészi, szakmai elismerést szerzett: többek között Munkácsy-díjat, SZOT művészeti díjat, Erdemes művész és Kiváló művész kitüntetést is kapott. Állandó kiállítás látható Pácinban, Salgótarján és Pácin díszpolgára. Személyisége, művészete számunkra is kimagasló példát nyújt, mert értékrendszere a jövő számára is pozitív üzeneteket közvetít.

A rajztermünk és Czinke Ferenc tanár úr tevékenysége elválaszthatatlan. Mától ez a terem Czinke Ferenc nevet viseli.

Czinke Ferenc : Bukott angyal

Dr. Fabulya Lászlóné Szekeres Terézia (1929–2002)

magyar-történelem-népművelés szakos aranydiplomás középiskolai tanár

**Dr. Fabulya Lászlóné
Szekeres Terézia**

Dr. Fabulya Lászlóné az aszódai Petőfi Sándor Evangélikus Gimnáziumban érettségizett 1948-ban, majd ezt követően a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen diplomázott 1952-ben.

Egyetemistaként két évig dolgozott a József Attila ösz-szes műveinek kritikai kiadását előkészítő tudományos kutatócsoportban.

1952-1966 között az ózdi Közgazdasági Technikumban, továbbá ugyanott a Jó-

zsef Attila Gimnáziumban, majd ezt követően Tokajban a Tokaji Ferenc Gimnáziumban tanított.

1966-tól 1977-ig iskolánk tanára, közben az 1968-1969-es tanévben igazgatója volt. Tevékenységéhez kötődik gimnáziumunk névadása és a Bolyai-kör munkájának megindulása.

1977-ben megvált tőlünk, Budapestre költözött, és az Eötvös Loránd Tudományegyetem Apáczai Csere János Gyakorlógimnáziumának vezetőtanáraként tanított nyugdíjazásáig, 1987-ig. Ezek után még tíz évig dolgozott egyetemi felvételi bizottsági tagként és gimnáziumi felnőttoktatási tanárként.

Valamennyi iskolában kitűnt széleskörű műveltségével, megalapozott szakmai tudásával, igényességével, pontosságával, jó szervezőképességével, segítőkészségével, humánus, példamutató pedagógusi magatartásával. Kollégái, munkatársai és tanítványai mindezért tisztelték és szerették. Munkájáért többször részesült elismerésben és kitüntetésben.

Azoknak az iskolánkat alapító tanárainknak egyike, akiknek eredményes tevékenysége beépült hagyományainkba, kialakult szokásrendszerünkbe, gimnáziumunk szellemiségbe.

Dr. Fabulya Lászlónét, Terikét a kollégái a legtöbbször a 2-es számú teremben látták. A mai naptól ez a terem róla lesz elnevezve.

Csik Pálné (1931–2005)

Csik Pálné

Rózsa néni a szó legtisztább értelmében gerinces ember volt, elveihez és önmagához következetesen hűséges, becsületes mindenk felett. Egyeses, tiszta, jó ember, családját és kollégáit szerető, előzékeny, gondos, precíz. Minden időben mindenkinek tudott segíteni, mindenkinek tudott tanácsot adni. Hit, szakmai tisztesség, akarat, felkészültség és lelkesedés vezérelte.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett magyartanári diplomát. Pályáját a Madách Imre Gimnáziumban kezdte. 1966-tól nyugdíjazásáig a Bolyai János Gimnázium tanára s egyben az iskolai könyvtár vezetője volt. Könyvtárteremtő tevékenységének köszönhető, hogy szinte a „semmitből” hozta létre, nagy küzdelmek árán Nógrád megye mintáértéktű, középiskolai báziskönyvtárát. Hitte és hirdette, hogy jól felszerelt, célszerűen válogatott, korszerű tartalmú, jól feltárt iskolai könyvtár egyaránt megkönnyíti a tanár és tanítvány munkáját. Napi feladatának tekintette tanítványai gondolkodóképességének fejlesztését, önálló ismeretszerésre, permanens tanulásra - önművelésre késztetést; az önálló ítékezés, véleményalkotás, a lényegkiemelés, a jegyzetelés tanítását.

Mélyélesen hitt az értékes szépirodalom nevelő, mozgató erejében, érzelemgazdagító hatásában, a művészi szép, a katarzis átélésének fontosságában.

Míndezért külön gondot fordított a szakirodalom értő olvastatására, okos felhasználására a tanulás során. Az általános műveltség megalapozása mellett valamennyi tanukójának maximális lehetőséget biztosított képességei kibontakoztatására, jellemének formálására. Elérte, hogy diákjai az iskola befejezése után is igényelték önmaguk szellemi fejlesztését, ami tehetségük további kibontakozását segítette elő és sikeres emberek lettek az életben. Míndezt úgy, hogy az előadótermekben „kis könyvtárakat” alakított ki.

Jelentős szerepet vállalt a könyvtáros képzésben. Az is-

kolában könyvtári tagozatot, majd szakmai végzettséget nyújtó könyvtáros fakultációt működtetett országosan is az elsők között, a Balassi Bálint Könyvtár segítő közreműködésével. Diákjai a könyvtári munka fázisait nemcsak pontosan elsajátították, de őszintén meg is szerették. Az évtizedek során megyénk számos könyvtári szakemberét indította el a pályán.

1972-től volt tagja a Magyar Könyvtárosok Egyesületének, a megyei szervezetben a titkári teendőket látta el. Az MKE Ifjúsági Könyvtáros Szekciójának megalakulásától, 1973-tól aktív munkatársa volt.

1974-től három évig a Városi Tanács Művelődési Osztályának megbízásából Salgótarján általános iskoláiban könyvtár-instruktori munkát végzett. Ez idő alatt tíz iskolából kilencnek önálló könyvtárhelyisége lett. Sokat tett e könyvtárak szakmai megalapozásáért, raktári rendjének kialakításáért. Mint a városi középiskolák könyvtáros munkaközösségének vezetője dolgozott a Salgótarjánban folyó könyvtár-pedagógiai munka tartalmasabbá tételéért.

1976-ban iskolánkban végzett kiemelkedő munkájáért Bolyai Emlékplakett és Díszokirat kitüntetésben részesült.

1987-ben a Nógrád Megyei Pedagógiai Intézet felkérésére a megyei pedagógiai információs rendszer kialakítását célzó országos kísérleti modell (MEPIR) kidolgozásának is segítője volt.

Pályáján maximális pontossággal és partnerséggel tanította az értékes információhoz jutás gazdag skáláját, tanította, hogyan kell élni, küzdeni, a problémákon úrrá lenni, a kudarckokat elviselni. Fontossá tudta tenni a tudományos, a szépirodalmi és a zenei elmények ötvözésének naponkénti élvezetét. Otthonossá varázslott könyvtárában felejtethetlenné váltak az ott töltött percek.

1998. júniusában az évtizedeken át tartó színvonalas és töretlen könyvtár-pedagógiai tevékenységének elismeréseként kapta a Balassi Bálint díjat.

Megalósította a könyvtárstanárnak Remenyik Sándor Akarom című verséből vett vallomását:

„A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más...”

Könyvtárunk a mai naptól Csik Pálné nevét viseli.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, Kedves Bolyaisták!

Egy kép a múltból. 1973. május 7. Legyen most egy kicsit 1973! Ez volt az az év, amikor tanácsi választások voltak áprilisban hazánkban, amikor bevezették a postai irányítószám használatát, amikor elindult a magyar televízió második műsora, amikor országunk felvette a diplomáciai kapcsolatot az NSZK-val, és amikor Gáspár Győzike még meg szem született.

1973-ban 16 éves voltam. Lezajlott a szokásos május 1-jei felvonulás és az utána következő családi ebéd a Karacs Szálló éttermében. Apám derekasan megvendégelt minket. Emlékszem, ötünkre 200 Ft-ot fizetett a borralalóval együtt.

Ebben az évben a gimnázium 2. b osztályának a tanulója voltam és ilyentájt nagyon készültem a bolyai napokra, hiszen a beadott pályázatomban előadást kellett tartanom a május 7-ei társadalomtudományos ülészakon. Az előadás címe az volt, hogy „Szemelvények a nógrádi munkásmozgalom történetéből.”

Nehezen ment a felkészülés, mert kétnaponta Riga kismotorommal pingpongozni jártam a Bányagépgyárhoz, és esténként sem szívesen hagytam ki a „Hosszú, forró nyár” című tévésorozat aktuális epizódját. Az is lehet, hogy emiatt csúszott be a bizibe két harmas. Az egyik oroszból, a másik meg kémiből.

Aztán a bolyai napon kihirdették az eredményt. Az 1973-as évben a történelem házi versenyre 13 pályázat érkezett. Kettőnket díjaztak, a 3.b-s Csík Ágít (Igen, ő az, a könyvtáros Rózsa néninek a lánya) – dolgozatának címe: Fagyjev Az Ifjú Gárda és A Nagy Honvédő Háború összetevése. A másik díj nekem jutott „Kakuk József élete és munkássága” című dolgozatomért. (Megjegyzem, akkor még nem volt Toyota.)

Mi volt még 73-ban? Itt épült mellettünk a Furák Teréz Lánykollégium, amit lehetett bámulni az osztályteremből. És még ma is érzem azt a sajátos illat-egyveleget, mely az alagsorban terjengett a többszáz váltócipőtől.

Egy kép a múltból, egy pillanat, aztán gyorsan elszaladt 33 esztendő. Az egykori oktatóink közül már csak Rozgonyi István tanár úr tanít. Az osztálytalálkozón már egyre többet vitázunk azon, hogy az nem úgy volt akkor... Szörnyű, de négy-hat évente teljesen kicserélődik az iskola diáksága... Ez az élet rendje... A diákok zsvajva viszont örökké visszhangzik a falak között,... a falak pedig erősek,... állnak,... és köztük a szellem mindig itt marad.

Isten éltesen sokáig, kedves Bolyai gimnázium!

Dr. Szabó Sándor

Tisztelt Igazgató Asszony, Tisztelt Igazgató Urak, Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Salgótarján Megyei Jogú Város Önkormányzata nevében tisztelettel és szeretettel köszöntök mindenkit, akik itt, a Bolyai hónap nyitó rendezvényén, egyben a Bolyai János Gimnázium 40. születésnapján együtt vagyunk.

Bolyai János azt mondta saját munkájáról, hogy „a semmiből egy új, egy más világot teremtettem”. Azt gondolom, semmi túlzás nincs abban, ha mi itt Salgótarjánban elmondjuk a Bolyai János Gimnáziumról, hogy csak rá jellemző olyan belső szellemiséget teremtett, ápolott és tartott fenn évről évre, négy évtizeden át, hozzájárulva Salgótarján városa oktatási, kulturális és szellemi élete fejlődéséhez. Ami ezzel együtt nagyra értékelhető, hogy mindezt úgy tette, hogy nem elkülönült, nem elzárkózott egy elefántcsonttoronyba, hanem együtt élt, együtt lüktetett, együtt működött azzal a településsel, amellyel szerepet vállalt, részt vállalt a problémák megoldásából, és része volt a közös eredményekben és sikerekben. Számomra természetesen az elmúlt 12 év a legfontosabb, a legismertebb, amióta polgármestere vagyok ennek a városnak. Én azt gondolom, a legfontosabb polgármesteri tevékenység a Gimnáziummal kapcsolatosan, hogy hagyni kell dolgozni, de voltak olyan időszakok, pillanatok, mikor védeni kellett, és voltak olyan időszakok, mikor támogatni kellett. De én is elmondhatom, hogy ebben az időben, akár az iskolaszervezeti próbálkozásokkal, de leginkább a kéttannyelvű képzés indításával vagy az idegenforgalmi képzéssel komoly részt vállalt, részt vállalt Salgótarján kiütkeresésében, Salgótarján és térsége fejlődésében.

Nem csak Salgótarjánban mondhatjuk el mindezt, hiszen nemzetközi kapcsolatrendszerét tekintve azt láthatjuk, hogy az egyenértékű Salgótarján városával, az európai kultúrkörben is, kulturális térben is jelentős kapcsolatokkal rendelkezik, és engedjék meg, hogy itt is kiemeljem a Kárpát-medence 9. Bolyai nevet viselő középiskola közötti együttműködést, amely számunkra, magyarok számára azt gondolom, különös jelentőségű. Ha nagyon röviden kellene megfogalmazni azt, hogy mit jelent Salgótarjánnak a Bolyai Já-

nos Gimnázium, akkor azt mondom, hogy amit Bolyai János munkássága, tudományos eredményei jelentettek a magyar tudományban, a magyar kultúrában, és voltak hatással az egyetemes kultúrára, azt jelenti nekünk Salgótarjánban a Bolyai János Gimnázium.

És a következő gondolat természetesen Bolyai Jánosé. Láthattuk, hallhattuk a diákoktól is, hogy bármilyen korszakos eredményt is ért el, saját korában ezt nem ismerték fel, saját korában ezt nem becsülték meg, és bizony nélkülözve és meghasonlott körülmények között kellett meghalnia. De az utódok számára rendkívüli fontosságú az, hogy egy pillanatra sem adta fel, végigimáta az általa választott küzdelmes úton, mert bízott önmagában, bízott a tudásában, tudományos eredményeiben és bízott abban, hogy az utókor, a következő generáció, fel fogja ismerni jelentőségét, és értékelni fogja. Én azt hiszem, hogy az elmúlt 40 évben a Bolyai János Gimnázium a Bolyai-szellemiség átörökítésében, ápolásában igen kiemelkedő, nemzetközi mércével mérve is komoly eredményt ért el. És persze a Bolyai János Gimnázium munkájában kiemelkedő oktató-nevelő tevékenységében pedig a Bolyai-hagyaték, a Bolyai-szellemiség kiapadhatatlan forrásként működött közre, állt rendelkezésre.

Ha a mai kornak megpróbáljuk lefordítani mindazt, amit Bolyai János jelent, egy másik reformkori nagy gondolkodót, Kölcsey Ferencet szeretném segítségül hívni, aki azt hiszem, hogy megfogalmazta azokat az intelmeket, megfogalmazta azokat a gondolatokat máig érvényes hatással, ami ez alkalommal méltán említhető:

„Fáradj e hazáért, ne termagadért,

Így nem lesz okod panaszkodni.

Ki magadért fárad, gyakran csalatkozik.

Ki lelki erejét hazájáért szenteli,

Annak tettei előbb-utóbb sikerrel koronáztatnak meg,

S a siker felől az emberiség elismert haladásra biztosít.

Ember történet urává magát nem teheti,

Fontold meg jól, mit kezdesz,

Válaszd meg az eszközöket okosságod szerint,

Munkáid fáradhatatlanul,

*S ha mindent, amit erőd és körülményed enged megtetted,
Nem válhatóod magad,*

Bár a kimenetel óhajításodnak meg nem felel is."

És mindezzel együtt most már Kölcseyt és Bolyai Jánost megidévez azt hiszem, azt is meg kell fogalmazni, hogy a ma értelmisége és a diákság, a jövő értelmisége felé mit jelent mindez a mai világban. Abban a világban, amelyben átértékelődött, leértékelődött a tudás, értékviszák, értékvesztést láthatunk szűkebb és tágabb környezetünkben egyaránt. Én úgy gondolom, hogy amit ma nekünk tennünk kell, az az, hogy a tudásnak, a tanulásnak vissza kell szerezni, vissza kell adni értékét, vissza kell adni rangját. Azt gondolom, hogy mindez embert próbáló feladat, de ha ebben eredményesek vagyunk, akkor elmondhatjuk ma-

gunkról, hogy mi is tettünk valamit azért, hogy továbbvigyük a Bolyai-szellemiséget, és mindezt pedig megtehetjük Salgótarjánért, városunkért, gimnáziumunkért, intézményünkért, hazánkért, a magyarságért és a jövőnkért.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Ezen gondolatokkal gratulálok a Gimnáziumnak az elmúlt évtizedekben végzett kiemelkedő tevékenységért, és kívánom azt, hogy a következő évtizedekben mindez a hagyomány, erő, kitartás és szellemiség álljon rendelkezésre, megfelelve minden követelménynek, kihívásnak. Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Pusztai Béla

Salgótarján középiskoláinak többbezes diákifjúsága és valamennyi pedagógusa nevében szívből köszöntöm a 40 éves Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola minden volt és jelenlegi tanárát és tanulóit.

Az évforduló, az ünneplés megeremti a boldog pillanatok lehetőségét. Miért? Mert a városban lévő 6 középiskola közül egyre kiemelten odafigyelünk, felé fordulunk. Boldoggá tesz bennünket, hogy vele együtt ünneplhetünk, hiszen már 40 éves lett, ismerjük eddigi életútját, s tudjuk, sok mindenen ment keresztül, míg idáig eljutott. Ebben a változó világban helyt állni, megmaradni úgy, hogy közben újra és újra meghódolunk, a kor kihívásainak mindenkor megfelelően, rendkívül nehéz, embert próbáló feladat. Az elődeinktől kapott, az általunk megeremtettt értékek megőrzése, megtartása, s hogy mindezt továbbadjuk a jövő nemzedékének, a kihívások kihívása. S mindezen feladatok végrehajtásában a Bolyai János Gimnázium ki-

válóan vizsgázott, példamutató, céltudatos munkát végzett. A város, a megye közoktatásában mindig élen járt.

Oda kellett figyelniünk rátok. E nemes és szép ünnep alkalmából kívánunk néktek tanulni és tudni akaró, életcéljukat tisztán látó és elérő diákokat, olyan pedagógusokat, akikben a legmagasabb szakmai tudás párosul a tiszta és igaz emberséggel, olyan iskolát, melyben a feltételek segítenek szép és tartalmas céljaitok elérésében.

Szívből jövő jókívánságainkat az általatok kiválasztott Tóth Árpád idézettel zárom:

*„Ezer meleg szív, ezer büszke agy,
Nemes tanárok, sok nemes tanítvány
Hírtét növeljék e tisztos falak..”*

Turányi Istvánné

**Tisztelt Ünneplő Közönség, Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Igazgató Nő, Polgármester Úr,
és nem utolsó sorban Bolyais diákok!**

Újra átélhettük azt, amit tavaly a marosvásárhelyi találkozón, s amit a salgótarjáni igazgatónő fogalmazott meg annak idején: barátként jöttek, testvérként távoztak. Nyilvánvaló, hogy ezt az érzést megerősítette a salgótarjáni minőségi folytatás, a verseny minőségi szervezése. Különösen nagy öröm számomra, hogy egy nagyon tehetséges Bolyais fiatal csapatot láthatunk itt. Hallottam, hogy itt Salgótarjában az érettségi után is összetartanak a Bolyaisok. Osztozva minden igazmondó kollégám véleményével kijelenthetem: csodálatos dolog ez.

Egy Bolyai Farkas idézettel folytatnám:

„A jelen a múlt leánya, anyja a jövőnek.”

Nagyon érdekes gondolat és nagyon optimista gondolat és úgy érzem, hogy ez a találkozó pont ezt erősítette meg. A tegnap estére visszagondolva – reggel a vetélkedőt már kiértékeltek, erre nagy hangsúlyt most nem fektetnék – a tegnap esti színi előadásra vissza-

gondolva az jut eszembe, hogy az alapgondolata, az üzenete az egésznek az volt, hogy játsszunk tovább. Ez a lényege a jövőnek. És azt hiszem, megengedi a mosonmagyaróvári igazgatónő, hogy bejelentsem, jövőre Mosonmagyaróváron találkozik a Bolyai-szövetség.

Születésnapot is ünnepelünk ma, 40 éves évfordulót. Ilyenkor úgy illik, hogy a családon belül az apa ajándékot ad át az utódnak. Én a Bolyai Farkas Elméleti Liceumot képviselem, és legalább 7-8 Bolyai János van a teremben. Mivel modern korban élünk azt mondhatnám, hogy klónozás történt. Nagyon büszkék vagyunk erre. Tehát szeretnék átadni a testvériszolák igazgatóinak, képviselőinek, diákjainak egy-egy Bolyai Farkas szobrocskát, ha megengedik humorizálni: egy-egy „apafejet”, és díszmappát.

Bálint István

Tisztelt Közönség, ünneplő Diákok és Tanárok!

Peák Ildikó

A 40. év egy kicsit különös, zavarba ejtő évforduló nemcsak egy iskola, de bármely intézmény életében is. Több mint a huszonöt, kevesebb, mint az ötven, nem kelek, mégis években sok, eseményekben gazdag. Tanítási órák ezrei zajlottak le ez alatt az idő alatt, diákok sokasága került ki az iskolapadokból. Az eredményes októató-nevelő munka mellett azonban történt még itt valami nagyon

fontos, nagyon szép.

Az 1960-as évek – mikor a Bolyai János Gimnáziumot átadták a diákságnak – városunk kulturális életében egy rendkívül jelentős időszak volt. Számos új, modern épület jött létre ebben az időben, ekkor adták át – többek között – a Karancs Szállót, a József Attila Művelődési Központot, melyek ma is meghatározóak Salgótarján arculatát. Színvonalas kortárs alkotóktól származó szobrok, mozaikok kerültek a város köztereire, képzőművészeti kiállítások sora nyílt. Talán a pezsgésnek indult helyi kulturális fejlődés része is volt, talán részben Czinke Ferenc tanár úr kezdeményezése is volt, talán együtt mindkettő, hogy itt, a Bolyai János Gimnáziumban jött létre az ország első iskolagalériája Derkovics Galéria néven 1967-ben. E példát később oktatási intézmények sora követte, ma már óvodagalériák is léteznek, de a legnagyobb múltú közöttük a Bolyai galériája, mely kiállítások sokasága segítségével mutatta be, s szeretette meg a diákokkal a kortárs képzőművészetet, megismertette az érdeklődőkkel a hazai grafika, festészet legjelentősebb alkotóit, érzékeltette a stílusirányzatok sokféleségét. Időközben jeles alkotásokkal gyarapodott az iskola saját képzőművészeti gyűjteménye is, melyből már láthatunk az iskolában kiállítást.

Ez az értékkeremtő közeg fontos szerepet játszott a kezdetektől (s játszák ma is) abban, hogy a diákok sokasága választotta a képzőművészetet akár élethivatásul, akár a hétköznapi munka mellett tartalmas kikapcsoló-

dásul. Meghatározó, országos és nemzetközi rangú képzőművészeket indított el a Bolyai Gimnázium, mint a szobrász, grafikus Szabó Tamás, vagy az e kiállításon is bemutatkozó Fábíán Gyöngyvér, akinek alkotói pályája az 1970-es években érzékeny, rendkívül hiteles portrékkal indult. Ők még a Bolyai első generációjába tartoznak, hamarosan azonban új művésznemzedék követte őket, melyből itt a Salgótarjánban élő Losonczy Ildikó, vagy az Egerben tanító Ferenc Tamás szeretném kiemelni, mindketten több ízben sikerrel szerepeltek országos kiállításokon, a Salgótarjáni Tavaszí Tárlaton, illetve az Országos Rajzbiennálén.

Örvendetesen sok fiatal fogadta el a Bolyai Gimnázium meghívását. Műveik sokfélesége a fiatalság útkereséséről, kísérletező kedvéről tanúskodik. Szerepel közöttük olyan fiatal képzőművész, aki már megtalálta saját egyéni hangját, mint a textiltervező végzettségű, a textiltechnikai megoldásait, könnyedségét a grafika nyelvére lefordító Birkás Babet, vagy az érzelmeit leegyszerűsített, leeredukált formákkal, színekkel kifejező Földi Gergely. Mások még keresik egyéni hangjukat, mint a most rendkívül élénk színekkel, Matisse szín- és formavilágához közelítve megfestett, groteszk hangvételű képeket bemutató Kacsák Tamás.

Mellettük, e kiállítás részeként felfedezhetjük a legfiatalabb generációt is, melyet a Bolyai nevével viselő iskolák diákjainak beklüdtő rajjai, festményei képviselnek.

Nemcsak a fiatal generáció anyaga, de az egész kiállítás sokrétű, sokszínű, mégis valahogyan egységet alkot. A sokszínűség köszönhető a rendezvény iránt megnyilvánuló hatalmas érdeklődésnek (még szinte az utolsó pillanatban is érkeztek be alkotások). Nem lehet most célunk valamennyi kiállító nevét, valamennyi műcímet felsorolni, inkább arra szeretnénk most utalni, hogy ebben a sokféle, mégis egységes anyagban jól megférnek egymás mellett a leheletfinom, csipkeszerű alkotások és a groteszk, a szigorúan vett belsőépítészeti terv, a fotó alkalmazása, a klasszikus olajfestmény és a botokból, ágakból álló, installációszerű szobor.

Az egység pedig, amely összefogja, keretek közé zárja mindezt, az értékek keresése, a művészet szeretete és megszerettetésének szándéka, melyben bizonyosan nem kevés szerepet játszanak az itt eltöltött évek.

Művészeti Gála

Lékóné

Lantos Zsuzsanna

Névadónk szellemiségéből fakad, hogy intézményünk fennállása során a matematika és az idegen nyelvek tanítása mindig kiemelt szerepet kapott. De a szellem a lélek rezdüléseiből is táplálkozik, vagy néha a művészeti segítségével töltődik fel, kap új erőre. Így volt ez Bolyai János esetében is. Ha magunk elé idézzük a XIX. század nagy magyar matematikusának életképeit, akkor az egyik képen hegedülne, a másikon pedig verset ír-

na. Talán a művészet egyéniségalkotó, gazdagító erejét érezték át gimnáziumunk mindenkori tanárai, amikor a tudományos ismeretek átadásán túl támogatták, segítték diákjaikat, hogy egy-egy szavalóversenyen, iskolai ünnepen, megemlékezésen előadó-művészi képességeiket is kipróbálják.

Így merült fel annak az ötlete, hogy iskolánk fennállásának 40. évfordulójára művészeti gálát szervezzünk.

Rozgonyi István kollégámmal összegyűjtöttük azoknak a volt tanítványainknak a névsorát, akik gimnazista éveikben a művészetet valamely ágában ki-

tűntek, és a későbbi pályájukon is meghatározó maradt az előadó-művészet. Levélben, telefonon vagy személyesen kerestük meg őket, s arra kértük, jelezzék, milyen műsorszámmal kívánnak szerepelni rendezvényünkön.

Nagy örömmel fogadtuk visszajelzéseiket, és érdeklődéssel olvastuk, mi is történt velük ballagásuk, az érettségi vizsgáik óta. Elmondásuk alapján nagyon sokat jelent számukra ez a felkérés. (Néhányan sajnálták, hogy elfoglaltságaik miatt nem tudnak eljönni.)

A művészeti gálaműsor 2006. április 7-én este 6 óra körül kezdődött a Váczi Gyula Alapfokú Művészeti Iskola hangversenytermében. Műsorkezdés előtt a résztvevők próbáltak, izgatottan, meghatódva várták a találkozást a Bolyai volt és jelenlegi tanáraival és az ifjúsággal. Egyikük meg is jegyezte: „Ugye többen lesznek a tanárokt!”

S most egy-egy képben idézzük fel az est hangulatát!

Elsőként a rendezvényünknek otthont adó intézmény növendéke, Székely Flóra (e tanévtől már ő is bolyaista) köszöntötte gimnáziumunkat Schubert Szerenád című művével.

Egykori diákjainkat és valamennyi vendégünket a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola Kamarakóruva két dallal ajándékozta meg. A mindössze három évvel ezelőtt alakult kórust Gál Petra tanárnő vezényelte.

Volt tanítványaink közreműködésével Rozgonyi Katalin nyitotta meg, aki párhuzamosan végezte középiskolai tanulmányait a

budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola zongora tanszakán és a Bolyaiban mint magántanuló. Jelenleg a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hallgatója. Rozgonyi Katalin érett, varázslatos előadásában Mendelssohn fisz-moll fantáziáját hallhattuk.

Zene után költészet következett. Jakab Gabriella tolmácsolta József Attila A Dunánál című versét. A színjátszással és a pódiumművészettel ma is foglalkozó volt bolyais a könnyeivel küzdött, hiszen már nagyon várta a találkozást, s csak azt sajnálta, hogy erre nem a „suliban” került sor. Mi pedig lenyűgözve követjük előadását. Gabi a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen szerzett magyar nyelv és irodalom szakos bölcsész és tanári diplomát, most a második tanári szakot végzi. Örülünk, hogy 2002-ben Fekete rózsadíjas lett, s annak a mély elhatározásnak is, hogy tanítani szeretne.

A színpadra kedves kollégánk, Gál Petra lépett, imár zenészként. A gimnáziumi éveit matematika tagozaton kezdte, de a zene iránti vonzalma hamar megmutatkozott. A debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem biológia-kémia szakára nyert felvételt az érettségi után, majd a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolára is beiratkozott, s így párhuzamosan tett eleget a két intézmény követelményeinek. Érdekes, hogy évfolyamukon két alliteráló érdeklődésű volt: a fogorvos fuvolista fiú és a biológus brácsás. Jelenleg Gál Petra tanárnő tagja a vároosi szimfonikus zenekarnak és vezeti gimnáziumunk kórusát. Élmény számára a zenélés, nekünk nézőknek pedig élmény volt tőle hallani Glinka d-moll szonátájának első tételét.

A brácsa után ismét a zongora szólalt meg Sóvári Katalin által, aki bár rövid ideig volt iskolánk tanulója, mégis örömmel fogadta el felkérésünket. A különleges muzikalitással és technikai képességgel megáldott fiatal zongorista jelenleg a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hallgatója. Most Liszt Ferenc-étűdökkel (La leggieressa, Eroica) ajándékozta meg a hallgatóságát.

Drevenka Edit az ELTE angol-magyar szakán szerezte első diplomáját. Egyetemista éveiben és utána is táboroztatott középiskolásokat a határainkon túlról és Magyarországról a Balassi Bálint Megyei Könyvtár által szervezett olvasótáborban. Egy-két évig tanított, majd a Budapest Airportnál helyezkedett el. A művészetek, az irodalom szeretetét azonban megőrizte. Jelzi ezt az is, hogy munka mellett színháztörténetet tanul, valamint az, ahogyan elmondta nekünk Örkény István 170-100 című novelláját.

Gressainé Lóránt Lujza kolléganőnk következett, akinek életében a zene, a tánc és a képzőművészet mindig meghatározó volt. Tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, iskolánkban tanít tánc- és drámapedagógiát, rajz és vizuális kultúrát, vezet színjátszó csoportot. A művészi alkotótevékenységet fontosnak tartja, s így vall feladatáról: „Hiszem, a legszebb alkotás, amit a tanár a tanítványival együtt hoz létre.” Mozart C-dúr andante fuvolaverseyének 2. tételét hallhatta tőle a közönség.

Közös produkció következett két olyan volt diáknunk előadásában, akik mindketten 1985-ben érettségiztek a Bolyaiban. Pataki Katalin az ELTE Bölcsészettudományi Karán magyar-angol szakos tanári diplomát

szerezett kitűnő minősítéssel. Közben amatőr színészként játszott pl. az Egyetemi színpadon, a Térszínházban. Angoltanári karrierjét egy magánnyelviskolában kezdte, de gyors pályamódosítással elszegődött tévésnek. 1992 óta a Magyar Televízió belső munkatársa. Tóth László Egerben szerezte tanári diplomáját magyar-népművelés szakon. 15 évi tanítás után intézményvezető szülőfalujában, Mátraszélen. Hét éve vezeti gyermekszínjátszó csoportját, a Csiribiri színpadot, s emellett alkot, verseket is ír.

Kettejük előadásában kisebb időutazáson vehettünk részt, hiszen Kornis Mihály Nostalgia-chat című művével néhány évtizedet visszamenünk az időben.

Nagy János dzsesszzongorista következett, akire Rozgonyi tanár úr így emlékezett: „egy kicsi szőke fiú, aki ha billentyűs hangszer közelébe került, nem bírta magával, leült, s elkezdett játszani. Nagy János született zongorista.” A Zeneakadémia dzsesszzongora majd dzsesszzeneszerzés, hangszerelés szakán végzett. A külföldi versenyeken sikereket ért el művész a Kanasztánc című darabbal lepte meg a hallgatóságot.

A gálaműsort az egykori kórustagokból alakult alkalmi kórus előadása zárta. A dalokkat Rozgonyi István tanár úr irányította, s a négy dal felhazsása közben a régi idők hangversenyének hangulata idéződött fel.

Változatos, gazdag műsorral köszöntötték az egykori tanítványok a jubiláló alma matert. Nézőnek, résztvevőnek kikapcsolódást, lelki feltöltődést nyújtott ez az este. Köszönet és hála minden előadónak.

Bolyai Est

Pusztai Szilvia

2006. május 4-én rendezték meg a Bolyai Estet, amely évről évre lehetőséget nyújt arra, hogy diákjaink szabadjára engedjék szunnyadó tehetségüket. A színvonalas rendezvény művészeti vezetője, Czene Éva tánc- és drámapedagógus méltán érezheti sikeresnek munkáját az eseményen részt vevő közönség tetszésének visszhangját figyelembe véve.

A műsor lendületes kezdetét a Kabar zenekar (Danyi Ágnes, Kapás Márton, Nagy László [Stromfeldk Aurel Szakközépiskola], Cserháti Viktor [Madách Imre Gimnázium], Juhász Péter [Kodály Zoltán Általános Iskola]) biztosította – szigorúan a zene jegyében. Az együttes frország szenvedélyes ritmusával, némi könnyed countryval és dinamikus, túlfűtött moldvai zenével indította az estét.

Ezt követően kazári néptáncot láthattunk Danyi Ágnes és Kovács József, valamint Danyi Lilla és Radics Ádám párosaitól. Aláfestésként a Kabar zenekar ütötte tovább a vasat.

A harmadik előadás annyiban is különlegesnek számított, hogy az ötletes koreográfiát az egyik szereplő, Illés Ádám találta ki. Balog András, Fodor Richárd, Illés Ádám, Prokai Péter és Hegedűs Barbara fantáziadús kerettörténetbe foglalva csillogtatták meg néptánc tudásukat.

A következőkben az éneké volt a főszerep. Elsőként a Rokolya énekegyüttes két pacstírtája (Hegedűs Barbara és Kubinyi Júlia) töltötték be nem mindennapi hangterjedéssel aulánkat.

Majd csokorba kötött apátfalvi dalok hangzottak el, és mindemellett Radics Máté szólaltatta meg a tekerőlant egészzen lebilincselő hangját.

A tánc gyorsan visszazagadta magához a főszerepet, méghozzá örökös cigánytáncok keretében, Fehér Andrea és Húsvéti Csaba előadásában, a Salgó zenekar hangulatos kíséretével.

Őket követte ezúttal a küküllőmenti néptánc, ahol az ikerpár (Danyi Lilla és Danyi Ágnes) Kovács Józseffel és

Radics Ádámmal alkotott újabb párost, a Kabar zenekar dinamikus zenéjére.

A 8. műsorszámban a Salgó zenekar (Nyerges Enikő, Tóth Ádám, Bacskai Balázs [Kereskedelmi Szakközépiskola], Juhász Péter [Kodály Zoltán Általános Iskola], Gelencsér János [Kodály Zoltán Általános Iskola], Gordos Alíz [Táncsics Mihály Szakközépiskola]) ezúttal nagyobb főszerephez jutva is brillírozhatott. Most a zene mellett mintegy kísératként a táncosok (Fehér Andrea, Pauluch Norbert, Juhász Gabriella, Húsvéti Csaba) lába dobogott.

A rendezvény második részében a kreativitásé, a széles és az egyéniség kifejezéséé volt a főszerep. Elsőként egy egészen különleges és lenyűgöző műsorszám szem- és fültanú lehetünk. Oláh Krisztián saját verseit adta elő, önmagában is sajátos hatással, ám Nagy Tibor gitárkísérete szinte hipnotikus erőt kölcsönzött az előadásnak, melynek hét percéből nehéz volt felocsúdni.

A kifinomult érzéseket Simon Eszter hárfajátéka lágyította tovább, ami kellemesen oldotta fel az előző produkció által keletkezett feszültséget és elmélyülést.

A kis pihenő után újra a szavaké volt a főszerep. A mikrofon Sztankó Lili kezébe került, aki Wass Albert: Szeretném című versét szavalta el. A költemény önmagában is borzongató hatású, hát még ha hatásosan és szépen interpretálják a közönségnek – amely ebben az esetben maradéktalanul meg is történt.

A mélyenszántó és felkavaró gondolatok visszhangjait Földesi András és Lukács Máté fagott-duója simította el, Johann Hermann Schein: Gagliarda Bourée című művének előadásával.

A szellemi megpihenés legkellemesebb módját (zene) követően Galgóczi Erzsébet: A vessző című alkotását hallhattuk a nagyon fiatal, ám annál megkapóbb stílusban beszélő Kadlót Zsófia tolmácsolásában.

Ezt követően a legmodernebb vizekre vezetve Rácz Roland játszotta el irigylésre méltó hozzáértéssel korunk ismert előadója, Santana Samb Party-ját. A gitár hangjainak felcsendülése és dinamikus dallam szemmel láthatóan nagy hatást gyakorolt a közönségre.

Mi más is következhetett volna, mint a modern tánc. Dénes Fanni, Kovács Petronella, Fekete Viktória, Bonivárt Fanni [Kodály Zoltán Általános Iskola], Kelemen Dóra [Madách Imre Gimnázium], Petrény Evelin [Táncsics Mihály Szakközépiskola], Tözsér Gábor és Berki István [Stromfeld Aurél Szakközépiskola] lejtettek táncot változatos koreográfiát felvonultatva.

Az este egyik legérdekesebb műsorszámának a Moving Art: Egy furcsa történeten című előadása ígérkezett. A mozdulatok, a mimika és a testbeszéd palettáját igénybe véve, hangulatilag tökéletesen eltalált zenei aláfestéssel, egyedi módon elevenítették meg a történetet. Az előadásban Gressai Ferdinánd, Tarnóczy Balázs, Ferhan Alida, Kadlót Boglárka, Czikora Emese, Petruscsik Krisztina, Kaári Dávid, Balla László, Berencsik Szabolcs, valamint Angyal Milán [Fáy András Szakközépiskola] vettek

részt. Művészeti vezetőjük Gressainé Lóránt Lujza tánc- és drámapedagógus.

Az est hangulatát még utoljára Fehér Dávid és Beviz Bernadett paprikázta fel latin táncokat bemutatva, a tánc-
hoz illő, megkapó ruhában.

A rendezvény esti mesével zárult. A közönség iskolánk egyik ifjú tehetségének, Puskás Marcellnek saját készítésű, Mistical című megragadó és egészen újszerű filmjét tekinthette meg.

Aki az esten a közönség soraiban vett részt, semmiképpen sem távozhatott csalódottan, sokkal inkább rendkívül színes és kivételes élményekkel gazdagodva.

Tudományos ülésszak (2006. május 5.)

Fábian Ádám, 11. b

Tisztelt Vendégeink, Tanáraink és Diáktársaim! Nagyon sok szeretettel üdvözlök mindenkit a Bolyai Hónap záró akkordjaként megrendezett Bolyai Tudományos Ülésszakon. Külön öröm számomra, hogy itt köszönthetem iskolánk volt növendékeit, akik előadásokkal készültek a mai rendhagyó ülésszakra.

Azt hiszem, hogy gimnáziumunk minden dolgozója

és diákja nevében kijelentem, hogy eseménydús hónap áll mögöttünk. Az ünnepségekre, előadásokra való felkészülés áthatotta mindennapjainkat, de meg is hozta gyümölcsét, hiszen a sokszínű rendezvényorozat méltó tisztelgés volt a 40 éves iskola és névadónk életműve előtt. Bolyai János szelleme ott volt velünk, amikor fogadtuk a Kárpát-medence különböző pontjairól érkezett bolyais diákokat és tanárokat. A múlt évben Marosvásárhelyen testvérré lett iskolák újra találkoztak itt, Palóccország szívében. Az idei találkozó alkalmával még szorosabbra fűztük azt az összetartó erőt, amelyre a Bolyai név viselése kötelez minket. A nyitőünnepség előtti napon került sor az iskolák közötti matematikaverseny döntőjére, ahol tavalyi vendéglátónk, a Bolyai Farkas Elméleti Líceum csapata szerezte meg az első helyezést. Április 7-én az ünnepi megemlékezés keretein belül elhangzottak névadónk versei, melyek felidéztek a felfedezés örömét, a belső vívódást és a csalódást a kortársakban, akik nem értették, nem érthették meg azt, ami csak benne világolt „sugárson-fehéren”. A nyitóműsor része volt az iskola múltjára való emlékezés, felidéztek néhány olyan tanár munkásságát, akiknek a nevét ma már gimnáziumunk három tanterme és könyvtára viseli. Dr. Fabulya Lászlóné, Bácskay János, Csík Pálné és Czinke Ferenc tevékenysége valóban meghatározó volt iskolánk történetében. Aznap délután a kiállítás-megnyitón és a Művészeti Gálán résztvevők meggyő-

zödhettek róla, hogy a Bolyai János Gimnázium fennállása óta nemcsak a tudományok, de a művészetek csíráját is elültette az érdeklődő arra hivatott diákokban. A kiállítást ugyanis a képzőművészeti pályát választó volt bolyais diákok műveiből válogattuk össze, a Művészeti Gálán pedig olyan zenészek és előadóművészek léptek fel, akik valamikor e falak között bontogatták tehetségük szárnyait. A találkozót a Művészeti Gála után búcsúest zárta, majd másnap a résztvevők megismerkedtek a város környékén lévő végvárakkal. Ez a pár nap tökéletes alkalomként láthatott arra, hogy az országból és határon túlról érkezett diákok és tanárok megismerjék egymást és életre szóló barátságot kössenek.

Tegnap rendeztük meg szintén a jubileumi hónap keretein belül a Bolyai Estet. Ez az esemény évről évre alkalmat ad az iskola tanulóinak, hogy színpadra lépve mutassák be művészi tehetségüket. Tegnap is egy sokszínű előadásorozatot láthatott a közönség, különböző műfajú zenék, táncok szórakoztatták az érdeklődőket.

A mai ünnepi délelőttön, mindent felidézve, talán úgy érezzük, hogy valami lezárult, vége a Bolyai Hónapnak, vége az emlékezésnek. Nem szabad azonban, hogy így gondolkodjunk: ne lezárás legyen a mai nap, legyen kezdet, legyen egy olyan időszak kezdete, amikor Bolyai János kitartása és újító szándéka szolgál mintául a bolyais diákok számára. Bolyai tisztelte a leltűnt idők alkotásait, az abszolút geometriát, de mert feltenni új kérdéseket, és az ezekre kapott válaszokból rajzolódott ki az a csodálatos új világ, mellyel e zseni le rakta a modern matematika és fizika alapjait. Egyedül alkotta meg a hiperbolikus geometriát és nem is várt semmi mást kortársaitól, csak elismerést. Az abszolút dogmáktól elvakult emberek azonban nem ismerték fel munkája jelentőségét, még talán saját apja sem látta meg fiában a géniust. De János nem törődött bele és nem adta fel nézeteit. Névadónk kitartása és újító szándéka kell, hogy áthassa mindennapjainkat.

Ezzel a gondolattal kívánok tartalmas, felelős, szellemgazdagító délelőttöt a mai rendhagyó ülésszakon.

Tisztelt Vendégeink, kedves Tanáraink és Diáktársaink

A Bolyai Napok ünnepélyes keretei kitűnő alkalmat nyújtanak arra, hogy iskolánk tanulói bemutatkozzanak az idei tanévben készített képzőművészeti alkotásaikkal. Kérem a kiállító társaimat, fáradjanak a színpadra!

Hagyományainkhoz híven most is azok a diákok állíthatják ki műveiket, akik a rajz- és vizuális kultúra tantárgyat nagyobb óraszámban tanulják, esetleg érettségizni, felvételizni is szeretnének belőle. A tárlatra a legjobb rajzokat, festményeket és iparművészeti tárgyakat válogattuk össze: csendélet- és portrétanulmányok, színes festmények, pasztellek és önálló grafikai lapok, vizuális kommunikációt szolgáló reklámok, plakátok, tűzzománcok, üvegfestmények, batikolt textiliek szerepelnek a műtárgyak között.

A kép rendkívül változatos és sokoldalú. Néhány szót érdemes kiemelni az itt szereplő gimnazisták munkáiról:

Angyal László precíz, pontos rajzkultúrája, aprólékos ecsetkezése figyelemre méltó. Festményein az alaposág, a műgond és a részletek iránti hűség példamutató.

Cene Annamária a ceruza- és krétarajzok iránt érez különös vonzódást. Munkáin kompozíciós készség, átfogó, egységes szemléletmód tükröződik.

Fekete Dóra érdeklődése sokoldalú. Foglalkozik grafikával, festéssel, kerámiával és művészettörténettel is. Ez utóbbi tárgyból OKTV közép döntőbe is bejutott. Képeit sok egyéni ötlettel folytonos megújulással színesíti.

Godó Kitti saját belső képeit vetíti a közönség elé. Még tanulmányrajzain is egyéni átirásokat, önálló nyelvezetet fogalmaz meg. Különös kompozícióival már rajzversenyen is díjat nyert.

Kiss Edina érdeme az érzékeny, árnyalatokban gazdag, könnyed rajzolási mód. Ceruzakezelése, eszközhatalma kiváló, kompozíciói izgalmasak, fantáziadúsak.

Misztarka Eszter dekoratív művei hosszú gondolkodás, alkotói vívódás eredményei. Ötleit képzeletben érleli, és a végső képet gyorsan frissen komponálja meg. Eredeti stílusban önálló módszerekkel dolgozik.

Oláh Judit rendkívül tudatosan szerkeszt, ragaszkodik a látványhoz, valóság-hűsége törekszik. A legérdekesebb és ledekoratívabb a pasztell az egyedi grafika területéről a linóumművészetek és a monotípiák.

Ponyi Eszter is önálló utakon jár. Számára nem a valóság egyértelmű leképezése a fő cél, hanem a lélek kisugárzása, az önkifejezés fontos.

Rádi Gábor az alkalmazott grafika terén a legsikeresebb. Újszerű, modern elgondolásait a számítógép által kínált lehetőségeket maximálisan kihasználva valósítja meg. Újsághirdetéseivel, weblapszerkesztéseivel, reklámgrafikáival korszerű, fiataloknak szóló ízlés-világot fogalmaz meg.

Velki Ramóna művein az útkeresés, az önkifejezés szándéka tapasztalható. Nagyon sokféle, és sokoldalú lapjain a fotomontázst éppen úgy megtaláljuk, mint a lényegre törő, találó krétarajzokat, jellembrázoló portrékat.

Zagyi Enikőnek azok a szénrajzai a legbátrabbak, amelyeken nem köti a rajzolást szigorú szabályrendszer, rögzített kánon. Koponyás csendéletei kifejezetten expresszív és szuggesztívek.

Reméljük, ifjú alkotóink és a rajzhoz kedvet érző iskolatársaik az eddigi példákön okulva új lendülettel folytatják művészi ambícióikat. Bízunk benne, hogy a megmérettetésen keresztül erőt, ötletet, energiát méríthetünk saját épületeinkre, feltöltődésünkre.

A kiállítóknak gratulálok és további sikereket kívánok a magam és tanáraink nevében is.

Fábián Ádám, 11. b

Bolyai Tudományos Ülésszak a 40. jubileumi évben

**Szászné
Molnár Zsuzsanna**

A Bolyai Hónap megkoronázásaként, záró rendezvényeként 2006. május 5.-én került sor a rendkívüli Tudományos Ülésszakra, ahol iskolánk volt tanítványai - azóta többen kutatók, egyetemi professzorok, kandidátusok, akik a

tudományos élet valamely területén kimagasló eredményeket értek el - tartottak legérdekesebb munkáikról a legújabb információk technikai eszközök felhasználásával való érdekes és izgalmas előadásokat.

Meghívásukkal nemcsak méltó zárászt szerettünk volna adni jubileumi rendezvénysorozatunknak, hanem elsősorban diákjaink elé olyan tudós és kutató személyiségek példáját állítani, akik a Bolyai János Gimnázium Bolyai Körén tartott első előadásukkal tették meg az első lépéseket máig felfelé ívelő, sikeres tudományos értelmiségi életútjukon. Ezért örültünk külön annak is, hogy a különböző tudományos szakterületek érdekes újdonságai, mai problémái és kutatási eredményei mellett többen szóltak személyes, meleg hangon alma materükről, az őket tudományos pályájukon elindító, sorsukat meghatározó, kitűnő tanárszemélyiségekről, akik idejüket felismerték a bennük rejlő tehetséget és segítettek kibontakoztatni azt.

Még azok a meghívottak is, akik akadályoztatásuk miatt nem tudtak eljönni, sajnálták ezt és kedves köszönő levéllel reagál-

tak a meghívásra, amit megtiszteltetésnek tekintettek.

Fábián Ádám és Benkő Lilla, az ülésszak levezetői a vendégek, tanárok és diáktársak üdvözlése után örömmel, megkülönböztetett tisztelettel és szeretettel köszöntötték a Bolyai Kör első diáktitkárát, Bukovinszki Róbertet. Elismerően szóltak Kapás József tanár úrról valamint Dr. Dobány Irén tanárnőről mint a Bolyai Kör volt tanárnőkeiről és megemlékeztek néhai Bácskai János tanár úrról, aki a Bolyai Tudományos Diákkörigondolója, elindítója volt, s akinek emlékére a kilences terem Bácskai-teremnek neveztük el a jubileumi hónap nyitóműsorán.

Fábián Ádám nyitóbeszédének értékes gondolatai végén bejelentett, hogy ebből az eseményből hagyományt kívánunk teremteni, illetve, hogy minden előadónknak - bemutatójuk megtartása után - az ez alkalomból alapított „Alma Mater Emlékéremmel” és pár szál virággal szeretnénk megköszönni, hogy elfogadták meghívásunkat s ezzel is volt diákjainknak a régi iskolájukhoz való kötődését kívánjuk erősíteni.

Ezután került sor az előadásokra, melyek sorát Dr. Kukely György, az MTA Regionális Kutatások Központjának munkatársa, az ELTE és a Széchenyi Egyetem tanára tartotta a „Fenntartható fejlődés és fenntartható energiagazdálkodás” roppant fontos és aktuális témájáról, érdekesen, szemléletesen, közérthető nyelven és nagy meggyőző erővel.

Ezután Sramkó Gábor, a Debreceni Egyetem Növényteni Tanszékének fiatal biológus kutatója beszélt a „Fő leszármazási vonalak a poszméhbangók körében DNS-szekvenciák alapján” című kedvenc kutatási témájáról, képekkel, ábrákkal, külföldön végzett mérési eredményeit grafikonokon bemutatva, miáltal az eleinte érthetetlennek tűnő téma rögtön nagyon érdekes és élvezetes lett, így vezette át hallgatóságát a gének és a klónozás titokzatos labirintusán.

Dr. Murányiné dr. Zagvyai Márta: Mi is az a frazeológia? címmel tartott előadást. Ezt a kérdést a német kifejezések, szólások, beszédfordulatok képes jelentését fejtegetve, a magyar gondolkodásmóddal és gondolati képekkel is párhuzamokat felmutatva válaszolta meg.

A szünet előtti utolsó előadó Dr. Heinz Ottó volt, aki bevezetőjében elmondta, hogy ő, aki most testvérével, Frigyesselel Frankfurtban készíti Magyarországról a pénzügyi jelentéseket, minden mai bolyaisnak azt tudja csak mondani, hogy jó helyen, jó iskolában van. Innen nyitott a világ, minden elérhető annak, aki akar és tesz is érte. Visszaemlékezett arra az itteni meleg, védett, támogató légkörre, arra az ifjúsági közösségre, színes diákéletre, amiben ő és Frigyes felnevelkedtek, majd előadásában az európai monetáris unióról, annak fontosságáról, elérhetőségéről és feltételeiről beszélt.

A rövid szünet után Dr. Sándor Klára magyar nyelvészeti előadása következett. Édes anyanyelvünk féltőjeként többek között a mobiltelefonok és SMS-üzenetek magyar nyelvre és nyelvhelyességre kifejtett hatását vizsgálta.

Dr. Zentai László a földrajztudomány kandidátusa, térképész, az ELTE Térképtudományi és Geoinformatikai Tanszékének tan-

székezet vezető egyetemi docense, aki elkészítette számítógéppel Magyarország, Nógrád megye és Salgótarján térképét, arról beszélt, „Hol tart ma a térképészet”.

A finnországi oului egyetemről érkezett az évek óta kint élő és dolgozó

Dr. Kovács Jenő, aki „Rokon népünk országában” címmel színes, megragadó, képes beszámolóban beszélt a finn népről, tájról, az ember és természet harmonikus viszonyáról, s a finnek jó természetéről, őszinteségéről, komolyságáról, becsületességéről és megbízhatóságáról és a finn-magyar kapcsolatokról.

Végül egy váratlan diák-tudós páros érdekes kísérleteket mutatott be „nagyfrekvenciás oszcillátorral”. A siker óriási volt. Szabados József tanárúr egykori tanítványa kedves szavakkal emlékezett vissza az érdekes fizikaórákra, ahol ő diákként elvégezte ezt a kísérletet. Ez az egykori, hálás diák Dr. Szabados László, a fizika tudomány kandidátusa, az MTA Rézszecke és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos főmunkatársa volt „asszisztense” – ahogyan ő magát szerényen nevezte – Urvölgyi Ádám 11. d. osztályos diákunknak, aki a kísérletet végezte.

Ez a személyes tudós-diák kapcsolat régóta él kettőjük között és az előadások után sok más érdeklődő diák is elkérte az előadók e-mail-címét, mobilszámát. Ezt az élő tudós-diák viszonyt tartjuk az Ülésszak legszívesebb és leghasznosabb hozadékának. Ezáltal lehetővé válik, hogy tanulóink – tudósá vált volt diákjaink révén – bekapcsolódhassanak a mai modern kutatások véráramába, beleszimatolhassanak a magasabb tudományok levegőjébe és megízlelhessék a tudományos felfedezések sikerének ízét.

Köszönjük volt diákjainknak, mai tudósainknak, hogy személyes életútjukkal Bolyai szelleméhez méltó példát mutattak mindnyájunknak. Reméljük, máskor is eljönnek hozzánk és új eredményeikről is beszámolnak.

Megei nyelvoktatási fórum Nógrád megye angol és német szakos pedagógusai számára „Civilizáció, célnyelvi kultúra az idegen nyelvi órákon az EU csatlakozás után” címmel

Zsiveráné
Fekete Borbála

Már hagyománnyá vált intézményünkben, hogy idegen nyelvi konferenciát szervezünk a megye nyelvszakos tanárai számára. Így volt ez 2006. február 18-án is, amikor mintegy 35 angol és német szakos kolléga tisztelet meg jelenlétével rendezvényünket annak ellenére, hogy szombaton került rá sor, és így szabadidejüket áldozták rá. Mi cserébe igen színes és változatos programmal vártuk őket. A Nemzeti

Tankönyvkiadó és az Oxford Kiadó munkatársai egy előadást tartottak az angol és a német szekcióban, ahol megismerkedhettek az internet alkalmazásának lehetőségeivel és a kultúra jelenlétének sokrétűségével a különböző rendelkezésre álló tankönyvekben.

Összesen hét bemutató foglalkozást is megtekinthettek az érdeklődő kollégák a különböző korosztályok csoportjaiban, megtapasztalva, hogy hogyan integrálódik az országsismeret az oktatásba hetedik osztálytól tizenkettedik osztályig. Iskolánk tanulói közül mintegy százán vettek részt a bemutató foglalkozásokon.

A bemutatók témája nagyon változatos volt a televíziózástól és az egészséges életmódtól az irodalmon és zenén keresztül (Shakespeare, Sherlock Holmes, Mozart) az amerikai elnökökig. Technikailag is igényesen voltak felépítve az óratöredékek; az audiovizuális eszközök közül nem hiányzott a magnetofon, a video, a számítógép – a Power Point bemutató a diákok aktív részvételével készült. Betekintést nyerhettek nagyobb, nemzetközi projektekbe is. Így például a Mozart év alkalmából készült csoportmunkába és a Comenius magyar-lengyel-német közös műhelymunkába. Bemutató foglalkozást tartottak: német nyelven – Kelemené Berta Mária, Szászné Molnár Zsuzsanna,

Turcsányi Marianna, angol nyelven – Batki Arnold, Szabóné Básti Csilla, Vincze Béláné, Zsiveráné Fekete Borbála.

A rendezvény szüneteiben a Nemzeti Tankönyv Kiadó és az ILS idegen nyelvi könyvesbolt jóvoltából könyvvásárt rendeztünk.

A konferencia szponzorai voltak az Oxford Kiadó, a Nemzeti Tankönyvkiadó és az ILS idegen nyelvi könyvesboltja, akiknek köszönhetően minden vendég ajándékkönyvvel térhetett haza. A szervezés anyagi oldalához hozzá járult a Nógrád Megyei Közoktatási Közalapítványhoz benyújtott sikeres pályázat, melyet Kiss Ernőné igazgatóhelyettes és Zsiveráné Fekete Borbála munkaközösség vezető készítette.

A bemutatókat konzultációk követték, majd a kollégák értékelő lapokat töltöttek ki. A visszajelzések alapján elmondhatjuk, hogy van igény az ehhez hasonló rendezvényekre és résztvevők sok tapasztalattal lettek gazdagabbak.

Angol nyelvű érettségi bizonyítványok!

Kancsulik Attiláné

Felsőfokú nyelvvizsga bizonyítványt osztottak ki idén először iskolánkban.

Pusztán a véletlennek köszönhető, hogy a gimnázium megnyitásának 40. évfordulója és ez a számunkra fontos „mértőföldkő” egybeesett. Mérőföldkő, állomás, hiszen intézményünk mindig kiemelten kezelte az idegen nyelvek tanítását, ám sok időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy bizonyos tantárgyakat angol nyelven tanulhassanak a diákok.

Akik most érettségiztek, a 2002/2003-as tanévben kezdték meg tanulmányaikat egy olyan osztályban, amelyben a 35 főből 17-en a két tanítási nyelvű képzést választották. Ők a matematika, fizika, biológia és a történelem tárgyakat sajátíthatták el angol nyelven. Az évek során a költözések miatt a létszám 14 főre változott, ám ők sikeres, 4,3-as átlagot felmutató érettségi vizsgát tettek összesen kilenc tantárgyból. Mivel a 11. év végén mindannyian előrehozott érettségi vizsgaeredménnyel rendelkeztek angol nyelvből – ami 100%-os emelt szintű jeles eredményt jelentett számukra –, a záróvizsgán két választott tantárgyból középszinten célnyelven tett sikeres érettségi vizsga felsőfokú „C” típusú nyelvvizsga-bizonyítvánnyal egyenértékű okirat megszerzését tette lehetővé.

A tizennégy diák – elsősorban a Bolyai, a város és a megye történetében kétnyelvű – magyar-angol – érettségi bizonyítványt vett át.

Az induláskor voltak nehézségek, de a csapat sikeresen megbirkózott a magyarul sem mindig könnyű tárgyak célnyelven történő tanulásával, sőt, volt olyan diák, aki angol nyelven és emelt szinten tett sikeres érettségi vizsgát a céltárgyak valamelyikéből.

A szép eredmény tanárok és diákok folyamatos, következetes, szorgalmas, fáradtságos, de kitartó munkájának köszönhető.

Az érettségi vizsga tapasztalatait a vizsgabizottság elnöke, dr. Szerdahelyiné Hutter Angéla így fogalmazta meg: „azok a szóbeli feleletek, amiket itt hallottunk, ösz-

szeszedettek, logikusan felépítettek, szépen szerkesztettek voltak... Mindez nem véletlen, a két tanítási nyelvű képzés rendkívül komplex módon képes fejleszteni a kommunikációs készséget, így a tanulók nyitottabb, differenciáltabb gondolkozó emberekké válnak, akik számára a nyelvi megfogalmazás és általában a kommunikáció nem jelent gondot.”

A vizsgaelnök elismeréssel nyilatkozott iskolánkról, amely ilyen széles spektrumban kínálja a tárgyakat: „... a matematika nyelve angol, de itt biológiától, a fizika, a történelem tantárgyig terjed a választék –, szerintem nincs ilyen az országban – ez nagyon jó, mert egyfajta választék kínál a gyerekeknek... Másrészt ez a képzés nagyon költséghatékony volt, mert ezt négy évbe szinte nem lehet beletenni... Legyetek büszkéek ezekre az eredményekre.”

Az osztály élete úgy zajlott a négy év alatt, mint mindenki másé, igaz, a csapat nagyobb részének fontos volt a tanulás, a megszerzett tudás. Sokan sokféle tanulmányi és sportversenyen is részt vettek, pl. az Édes anyanyelvünk verseny országos fordulóján, OKTV versenyen angol, földrajz, matematika tárgyakból, Angol Nyelvi Civilizációs Vételkedő országos döntőjén; mellette atlétikában, ritmikus sportgimnasztikában mutattak fel országos eredményeket. Néptánc és népzenei együttesek, rockcsapatok tagjaként, futballistaként is öregbítették iskolánk jó hírét.

Az érettségizhe kialakult értékrenddel és pontosan kitűzött célokkal érkezett el az osztály. A sok munka meghozta eredményét: 34 sikeres érettségit tanúsító bizonyítványt, amelyből 14 angol-magyar nyelvű volt.

Színház egész Európa

Turcsányi Marianna

Ezzel a címmel indult iskolánk, a könygsbrunni gimnázium és a kluczborki Adam Mickiewicz líceum részvételével hároméves nemzetközi együttműködési projekt 2005 őszén a Tempus Közalapítvány támogatásával.

A projekt témája a színháztudás, a színművészet, ami görög eredetű, és az európai kultúra szerves része, politikai konfliktusokat és kulturális különbségeket áthidaló kommunikációs eszköz, így kiválóan alkalmas a különböző

nemzetiségek közötti kapcsolatteremtésre, határokon átnyúló együttműködésre.

A választott téma előnye, hogy tartalmas, évről évre más jellegű, változatos feladatot jelent, így sok diák bevethető a munkába.

Vállalt feladatok:

1. év: országnunk, szűkebb régióink színházi életének kutatása, az eredmények megismertetése az együttműködő intézmények diákjaival, és egy kiállítás keretében iskolánk egész közösségének, valamint az érdeklődőknek való bemutatása városi szinten.
2. év: a választott téma alapján egy-egy színdarab megírása. Közös workshop-ok alkalmat adhatnak a színháztudó diákok együttműködésére, egymás munkájába való betekintésre.
3. év: az elkészült darabok színpadra állítása, és a projekt zárásaként egy színházi fesztivál keretében való bemutatása mindhárom országban.

Az első tanévben környékünk színházi életével, a magyar színháztudás hagyományával ismerkedtünk, könyveket olvastunk, interneten kutattunk, felkerestük a városban és a közelben működő színháztudó csoportokat, megnéztük előadásait, betekinttünk a próbákra folyó munkába, riportokat készítettünk. Így jutottak el Szászné Molnár Zsuzsanna tanárnővel a 8.D és a 9.A osztály tanulói a Petőfi Színháztudó körhöz és a Kassán

működő, magyar nyelven játszó Thália Színházba. Kelemené Berta Mária tanárnő és diákjai keresték fel a KíVÍSZi színháztudó csoportot, és ők mutatták be Nemzeti Színházunkat. A 10. B osztály németesei ismerkedtek az egri Gárdonyi Géza Színház történetével, jelenével, ellátogattak a Vertich Stúdió próbájára és előadására. Az iskolánkban működő színháztudó csoportok bemutatásában segítségünkre voltak a vezető tanárok, Kancsulik Attiláné és Gressainé Lóránt Lujza tanárnők, valamint a csoportban dolgozó diákok. Segítségüket ezúton is köszönjük. Nagy élmény volt, hogy mindenhol örömmel, szívesen fogadták az érdeklődést, segítségünkre voltak az anyaggyűjtésben. Ezekből plakátok készültek, amelyeket 4 nyelven mutatunk be a folyamatosan bővülő honlapon.

Hogyan látják a diákok a projekt munkát? Néhány az értékeléshez leadott vélemények közül:

– „Véleményem szerint a Comenius projekt több részről is hasznos. Nemcsak kapcsolatokat, barátokat lehet szerezni, hanem tapasztalatokat és tudást is. A három különböző iskola megmutathatja saját közösségét, szokásait, és így megismerhetjük a számunkra eddig ismeretlen színtársulatokat, embereket.”

– „A kutatómunka érdekes volt és nagyon örültem, hogy ott lehettem Kassán, és fotókat készíthettem a plakátokhoz. Mindenképpen pozitívnak tartom, hogy két diák társam kiutazhatott Németországba. Kicsi csalódást okozott azonban, hogy a németek és a lengyelek nem jöttek el a mi kiállításunk megnyitójára.”

– „A munka érdekes volt, sok újat tudtam meg a különböző színházokról, de a fordítások sokszor nehezek voltak.”

– „Ebben a projektben más országok kultúrájával, színházi hagyományaival ismerkedhettünk meg. Honlapot készítettünk, kapcsolatokat teremtetünk német és lengyel diákokkal. Különböző, számunkra ismeretlen színdarabokról olvashattunk, láthattunk belőlük részleteket, képeket. Betekintthettünk egy közeli színháztudó csoport, a Vertich Stúdió próbáiba, és megnézhettük több előadásukat, melyek után néhányunk kedvet kapott más színdarabok megtekintéséhez is. Új ismerősökre, barátokra találtunk, és a csoportunk egysége is erősödött a projektből adódó közös munkák során.”

A megújuló közoktatás jegyében

Idegenforgalmi szakmenedzser képzés felsőfokon

**Kelemenné
Berta Mária**

Intézményünk képzési szerkezetét tekintve azon megújuló, szerkezetváltó iskolák közé tartozik, amely a változó gazdasági környezet igényeit figyelembe véve határozta meg fejlesztési, egyben fejlődési irányát. Az innovatív gondolkodásmód eredményeképpen született meg az ötlet, mely a jubiláló, középfokú idegenvezetői képzést Magyarország egyik legjobb hírű és elismert felsőfokú intézményével

együttműködve felsőfokú szakképzésre változtatta fel.

Városunkban a Bolyai János Gimnázium vezetése a 90-es években az elsők között ismerte fel a folyamatban rejlő lehetőséget és az idegenforgalom, a turizmus területén találta meg azt a fejlesztési irányt, melynek alapkövét az iskola magas szintű nyelvoktatása, másrészt a térség ezen időszakának idegenforgalmi háttere jelentette.

Iskolavezetésünk Salgótarján város oktatási koncepciójával összhangban alakította ki a szakképzésre vonatkozó szakmai és pedagógiai képzési programját, hiszen a szakképzési profilja egybeesett Salgótarján térségének fejlesztési koncepciójával, a város idegenforgalmi kitérési lehetőségeivel.

Intézményünkben 11 évvel ezelőtt, az 1995/96-os tanévben indult meg az érettségire épülő OKJ-szakképzést nyújtó egyéves idegenvezetői és hostess képzés. A képzés célja az volt, hogy azok az érettségizett fiatalok, akik sikertelenül próbálkoztak a felvétellel, piacképes első szakmához jussanak, magas szintű nyelvtudással rendelkezzenek, és a későbbiekben segítségére legyenek a városnak és szűkebb régióknak a helyi idegenforgalmi értékek közvetítésében, vendégkísérői és informátori feladatok ellátásában.

Az elmúlt évek bizonyították, hogy tanulóink felkészítése az idegenforgalom alaptevékenységeinek gyakorlására eredményes volt, és van létjogosultsága az idegenforgalmi szakemberek képzésének.

Be kellett azonban látnunk, hogy a gazdaság és a társadalom gyorsan változó igényeinek csak úgy tudunk megfelelni, ha időnként újítunk, és lépést tartunk a megújuló képzési rendszerrel. Ezt a megújulást a középfokról felsőfokú szakképzésre történő váltásban látjuk. Képzési céljainkat elsődlegesen a megváltozott munkaerő-piaci igények, a felvételi feltételek várható átalakulása, valamint a bolognai modellnek megfelelő képzés rendszerére való áttéréssel a felsőfokú képzés első fokozatára való átlépés feltételei határozzák meg.

Intézményünk gondos mérlegelést követően választotta ki azt a felsőfokú oktatási intézményt, amely a törvényi előírásoknak megfelelően szerződést kötöttünk felsőfokú idegenforgalmi szakmenedzser képzés indítására. Ez az intézmény a Budapesti Gazdasági Főiskola Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Főiskolai Kara, amely magas szintű szakmai elismeréssel és hírnévvel rendelkezik úgy a továbbtanulni szándékozó fiatalok körében, mint a munkaerő-piacon. Az egyéves előkészítő munka, amely a felsőfokú szakképzési program kidolgozásából, a tárgyi és személyi feltételek akkreditációjából és számtalan egyeztetésből állt, meghozta gyümölcsét és a BGF szigorú feltételeinek megfelelően, iskolánk megkapta a felsőfokú szakképzés indításának engedélyét.

A képzés során egyrészt a főiskolával történő együttműködésünkre, másrészt 11 éves hagyományokkal rendelkező idegenvezetői szakképzési gyakorlatunkra építve tudunk tanulóinknak a piaci elvárásoknak megfelelő versenyképes tudást, ill. a munkaadók szempontjából is keresett szakmát nyújtani.

Ez a képzési forma egyben a felsőfokú tanulmányok főpróbájának is tekinthető, a végzettek a későbbiekben gyakorlatlan kerülnek be a felsőoktatás körforgásába. Egyes felsőoktatási intézmények vizsgálatai szerint, akik felsőfokú szakképzés megszerzése után kerültek be egyetemi vagy főiskolai szakra, átlag feletti teljesítményt nyújtottak.

A felsőfokú szakképzés négy féléves (2 év) képzési időből áll, mely alatt a tanulók 120 kreditet szerezhetnek, melyből maximum 60 kreditet szakirányú továbbtanulás esetén beszámítanak, így a legjobb ta-

A megújuló közoktatás jegyében

mulók rövidített képzésben szerezhetik meg a főiskolai diplomát.

A jelenlegi felvételi rendszerben a felvételhez szükséges minimális ponthatár 72 pont, ez azonban még mindig kevesebb, mint az alapszakoknál előírt minimális követelmény (78 pont). További előny, hogy a diákok tanulói jogviszonyt kapnak, azaz lesz diákigazolványuk, és ugyanazok a jogok és kedvezmények illetik meg őket, mint más diákokat: jár utánuk családi pótlék és szükség esetén árvaellátás.

A rendszer a diákok számára kedvező, hiszen a felsőfokú szakképzés megszerzése után a hallgatót még megilleti az ingyenes tanulás joga, így mehet tovább állami finanszírozású alapszakra. A két éves felsőfokú szakképzés az új típusú bolognai rendszerben lényegében a többciklusú képzés első lépcsője, mely érettségire épül, OKJ szakképesítést ad, és a szakirányú felsőoktatási intézményekben kreditpontok formájában beszámítható a további tanulmányok során. A tanulmányok végén a diák nem diplomát, hanem az Országos Képzési Jegyzékben (OKJ) szereplő felsőfokú szakképesítést kap.

A felsőfokú idegenforgalmi szakmenedzser képzés első szakképzési megszerzése esetén államilag támogatott képzés formájában vehető igénybe. Azok számára azonban, akik már rendelkeznek más irányú szakképesítéssel, de kedvet éreznek az idegenforgalmi szakma iránt, némi térítési díj ellenében szintén nyitva áll ez a képzési lehetőség.

A képzés sajátosságait és újdonságait összefoglalva elmondható, hogy intézményünk hírnevének növelése, a szakképzési struktúrájának a megváltozott igényekhez való alakítása mellett, a város számára is fontos kitérési pont lehet az idegenforgalom fejlesztése. Ehhez a fejlődési irányhoz kíván a iskolánk csatlakozni, a maga módján segítséget nyújtani azzal, hogy elindít egy felsőfokú szakképzést - lehetőséget teremtve a fiatalok számára ahhoz, hogy Salgótarjánban is hozzájuthassanak versenyképes tudáshoz, s egyrészt komoly szakmai ismereteket adó, a felsőoktatásban tovább hasznosítható képzésben vehessenek részt, vagy szükség szerint meghatározott szakmai tevékenységre felkészült, a munkapiacon közvetlenül alkalmazható gyakorlati szakembereket képezzen.

DÖK-élet a Bolyaiban

Alit Petronella
11. d

A Diákönkormányzat egy érdekes közösség. Kívülről talán kevésbé tűnik érdekesnek, és talán néhányan az értelmét is megkérdőjelezzik, de az évek mégis azt bizonyítják, hogy szükség van ránk, szükség van egy olyan közösségre a Bolyain belül, amelyek híd a tanárok és a diákok között, illetve összekötő kapocs diák-diák és osztály-osztály közt is.

A 2005/2006-os tanévben is sokat tettünk, próbáltunk

tenni azért, hogy a néha szürke hétköznapok színesebbé váljanak.

A színesebbé tételt akár szó szerint is érthetjük. Hissen befejeztük a mellékhelyiségek festését, illetve a folyosón a szekrényeket is színesre festettük. Mindezt a tavalyi év végén, illetve idén az őszi szünetben végeztük el. Azt mondhatjuk, hogy megérte a sok fáradságot, plusz munkát és a sok időt, hiszen talán így egy kicsivel barátságosabb, hangulatosabb lett iskolánk.

A tavalyi év a Bolyai János Gimnázium 40. évfordulójának jegyében zajlott. A Diákönkormányzat is közreműködött abban, hogy minél színvonalosabb és szebb év legyen iskolánk 40. évfordulója.

Természetesen idén télen is ellátogatott a DÖK-Mikulás, és egy dal elénekléséért cserébe apró ajándékkal (szaloncukor) megleptünk minden egyes bolyais tanárt és diákot. Ha már meglepetésekről van szó, akkor meg kell említenünk a már lassan hagyományná vált pedagógus napi köszöntőt. Pedagógus napon a diákok egy rövid műsorral és virággal köszönik meg

a tanároknak mindazt, amit értünk tesznek; az egész éves munkájukat.

És ha már a hagyományoknál tartunk, akkor fontos megemlítenünk az Olvasó-ot. Ez egy ideiglenesen megjelenő diáklap a Bolyairól, nem csak bolyaisoknak. Ennek szerkesztése, kivitelezése, előállítás és forgalmazása a Diákönkormányzat feladata.

Idén is szerveztünk két papírgyűjtést. A befolyt összeget a Sportnap szervezésére és az Olvasó nyomtatására költöttük el.

Kiemelt feladatunk a Sportnap megszervezése, mely természetesen idén is nagy sikert aratott. Volt tornabemutató, partizán, foci, röplabda, tenisz, sakk, pingpong, ügyességi vetélkedő, biciklis vetélkedő; így mindenki megtalálhatta a neki legkedvezőbb sportolási lehetőséget.

Aktívan részt veszünk a Salgótarjáni Városi Diákönkormányzat munkájában. Képviseltettük magunkat a Városi Diákönkormányzatok találkozáján, segítünk programszervezésben és a mindennapokban is. A SVDÖK célja a város iskoláinak összefogása, együttműködésük elősegítése.

Sokan kérdezik tőlünk, hogy miért csináljuk ezt? Miért pont erre szánjuk a szabadidőnk nagy részét és ha már erre szánjuk miért nem megy jobban a Diákönkormányzat? Talán azért, mert a sok munka és fáradtság mellé rengeteg élmennyel, akár baráttal gazdagodunk. Ez egy olyan csapat, ami ha kell, összefog, és amit csak eltervez, véghezvisz. Legálábbis ez a célunk! Ehhez viszont szükség van az iskolavezetőség, a tanárok és a diákok közreműködésére is.

Remélem, hogy az iskolai diákönkormányzat legalább ilyen jól fog működni (vagy még jobban), mint az elmúlt néhány évben. Ehhez kívánok mindenkinek sok erőt és kitartást!

Környezet- és Természetvédelmi Vetélkedő a Bolyaiban

Bagyinszki Boglárka

A biológia-kémia-földrajz munkaközösség hetedik alkalommal rendezte meg a hagyományos vetélkedőjét 2005. november 18-án az iskola aulájában. A kilenc Nógrád megyei általános iskola 4 – 4 fős csapatának az idén is változatos, izgalmas feladatokat kellett megoldania, környezettudatos magatartásáról számot adnia.

A résztvevő csapatoknak be kellett mutatniuk és reklámozniuk 3-3 olyan környezetbarát tárgyat, amelyet a lakóhelyükön lévő boltban kapható, de voltak írásbeli feladatok és szóbeli villámkérdések, fajfelismerési feladat is.

A csapatok teljesítményét egy független szakmai zsűri bírálta el, Simon Tibor tanár úr, a Gagarin Általános Iskola igazgatója, Judik Béla, a Karancs-Medves Tájvédelmi körzet vezetője és Szabó János a Nemzeti Tankönyvkiadó Rt. Referense személyében. A vetélkedő műsorvezetői, segítői többek között most olyan bolyais diákok voltak, akik régebben maguk is versenyzőként voltak nálunk, és jó emlékeik maradtak a versenyről.

A verseny jó hangulatban zajlott, utolsó feladatként egy-egy verset is kellett írni minden csapatnak „Gon-

dotatok az ózonlyuk alatt” címmel. Ezek közül ízelítőül álljon itt egy ifjú bátonyterenyei poéta alkotása:

Erősen elvékonyodott az ózon,
De ez nem azt jelenti, hogy lyuk van a pajzson.
Nem merészkedhetek ki a házból,
Mert félek az UV-sugárzástól.

Ha nem lenne halon és freon –
nem vékonyodna el az ózon.
Ez a gondolat már késő bánat –
hiába zárnak be a hűtőgyárok.

Verseny az olvasásért, olvasás önmagunkért

Pusztai Szilvia, 9. a

Éz év január 13-án volt a 7. alkalom, hogy a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola megrendezte a Nógrád megyei általános iskolák 7-8. osztályos diákjai számára az intézmény magyartanárjai által elindított szépirodalom-olvasási versenyt.

A téma ezúttal István király volt, a tanulóknak tehát az egész magyarság történelmében legmeghatározóbb eseménnyel, az államalapítással és magával az államalapítóval kapcsolatos műveket kellett elolvasniuk, felolgozniuk (Makkai Sándor: Magyarok csillaga, Kós Károly: Az országepítő, Szabó Magda: Az a szép fényes nap, valamint az István a király című rockopera).

A színes, sokoldalú feladatok kavalkádját felvonultató szellemi párbajon 13 csapat vett részt, állta meg a helyét és biztosított becsületet, jó hangulatú versenyt. Egyes feladatok, mint például a totó, az alkotásokkal kapcsolatos feladatlapok kitöltése, a villámkérdések megválaszolása jól szervezett, összehangolt csapatmunkát kívántak meg, míg mások, például a művek egyes részleteinek színpadi megjelenítése, az imák megírása rávilágíthattak a csapatok tagjainak előadó képességére, egyéni tehetségére, készségeire.

A színvonalas előadásmód vagy a szellemi kihívásoknak való kreatív megfelelés mellett külön élmény volt igazi lelkes, izgatott, élénk, a vállalt feladatot lelkiismeretesen teljesítő, néha remegő (színpadi előadások), néha zengő (a rockopera borzongató dallamainak dúdolása, a szöveg kívülről fújása) hangú gyerekeket látni, megfigyeln.

Péntek 13-án a 13 csapat közül – stílszerűen – a 13-as sorszámot viselő vanyarci Veres Pálné Általános Iskola képviselői (Czele Marianna, Komjáthi Zsófia, Szabó András, Tim Gábor; felkészítő tanár: Hugyeczné Nedeliczki Mária) bizonyultak a legjobbnak.

A második helyen a salgótarjáni Dornay Béla Általános Iskola végzett (Bíró Lotti, Sándor Lilla, Pardy Ba-

lázs, Rottenhoffer Gábor; felkészítő tanár: Tóth Csabáné).

A harmadik helyezést a salgótarjáni ÁMK Beszterce-lakótelepi Általános Iskola csapata lett (Kisbalázs Dóra, Járja Eszter, Kovács Anett, Prokk Noémi; felkészítő tanár: Oraveczné Végh Zsuzsanna).

A negyedik helyen pedig a ságújfalu Általános Iskola csapata végzett (Bojtár Zsüliet, Buga Marina, Pinczés Mariann, Toldi Mariann; felkészítő tanár: Dénesné Tari Zsuzsanna).

Aki az élmézőnybe nem került be, az is mindenképpen csak gazdagodhatott egy kellemes délutánnal, a versenyen való közös „bajtárszkodás” során szerzett új ismerősökkel, és nem utolsósorban olvasói élményekkel. Hiszen olvasni olyan, mintha minden egyes kötettel egy új barátot szerezne. Egy könyv kinyitásával mindig van valami rejtelmes, ami felkelti a kíváncsiságunkat a tartalmát illetően, a lapozgatásban mindig rejlik valami titokzatosság, amire fényt akarunk deríteni, aminek a végére akarunk járni.

Ez a kutatás pedig minden egyes könyv elolvasásával nevel, gazdagít, fejleszt, szórakoztat és talán kicsit többé, kicsit jobb emberré is teszi az olvasókat.

Országismereti vetélkedő „kicsiknek” és „nagyoknak”

Zsiveráné
Fekete Borbála

Amit mi szerveztünk

Második alkalommal rendezték meg az angol szakos kollégák Gedőcziné Berger Mária irányításával a Bolyabban az angol nyelvi országismereti vetélkedőt Nógrád megye általános iskolás tanulói számára 2006. február 3-án.

Tíz csapat jelentkezett, ám néhányan megtorpantak az utolsó akadály előtt. Akik azonban eljöhettek alapos felkészültségről tettek tanúbizonyságot.

Előzetesen három feladatot kaptak a résztvevők:

1. Idegenvezetés egy elképzelt úton Nagy-Britanniában
2. Egy életnagyságú bábu készítése a csapat kedvenc brit történelmi alakjáról
3. Egy tálca jellegzetes brit sütemény készítése.

A sok időt és elmélyült tanulmányozást igénylő előzetesen kiadott felkészülési anyag alapján változatos írásbeli és szóbeli feladatokat oldottak meg a diákok a képfelelő feladattól a politikai témájú kiegészítendő szövegen keresztül a villámkérdésekig. Ötletesen toboroztak utasokat az audiovizuális eszközöket is felsorakoztató idegenvezetési feladat bemutatása során.

A vetélkedő lebonyolításában a 11. c osztály tanulói segítettek.

A program nem jöhetett volna létre támogatóink segítségével. Ők a következők voltak: Salgótarján Megyei Jogú Város Önkormányzata, Oxford Kiadó, Lára és Lant Könyv és CD Centrum, Nemzeti Tankönyvkiadó, Hungarotel ZRT, Végh Gyula (szülő), Kovácsné Forgács Andrea (szülő).

A vetélkedőt végül a Kodály Zoltán Általános Iskola csapata nyerte. Az első három helyezett csapat jutalma, hogy tagjai felvételt nyertek a Bolyabaiba.

Amit számunkra szervezték

Országos célnyelvi civilizációs verseny az angol-magyar két tanítási nyelvi képzésben résztvevő diákok számára.

23 csapat részvételével került sor az angol nyelvű brit és amerikai kultúrát felölölő nemes vetélkedésre 2006. március 17-én. A rangos esemény megrendezésének jogát egy a szakmában patinásnak számító intézmény csapata vívta ki az előző évben rendezett hasonló versenyen, ahol első helyezést értek el. Ez az intézmény a magyarországi magyar-angol képzés bölcsője a Balatonalmádi Magyar-Angol Tannyelvű Gimnázium. Ezért is készültünk nagy izgalommal és lelkesedéssel mi, akik még csak néhány éve vagyunk részesei ennek az oktatási formának.

A csapat tagjai két osztályból tevődtek össze. Abból a két osztályból, ahol a célnyelvi civilizáció tantárgyat tanulják a diákok a 11. évfolyamon brit, a 12. évfolyamon amerikai kultúra keretében. Így a 12. c osztályból Bohácsi Beáta és Csege Barbara, a 11. c osztályból Habony Endre vettek részt, pótagunk pedig Végh Gyula volt szintén a 11. c osztályból.

A felkészülés anyaga a 16. 17. sz. szövegkörnyezetet. A csapattagok felosztották maguk között a hatalmas, felkészülésre rendelkezésre álló anyagot irodalom, művészet és történelem részterületekre.

Előzetes feladatok az volt, hogy készítsenek interjúkat a kor egy híres személyiségével. Izgatottan tervezték, írták és próbálták az interjú VIII. Henrikkel felkészítő tanáraik Batki Arnold és Zsiveráné Fekete Borbála segítségével. Korhű jelmezeket is kreáltak, amiben előadták a jelenetet. Ezen kívül volt még írásbeli teszt, amely igen jelentős próbára tette tudásukat, de videofilm segítségével is kellett feladatot megoldaniuk.

A vendéglátó iskola szívesen fogadott minket és kellemesen töltöttük ezt a napot a nagyon szépen esztétikusan és célszerűen megépített alma mater falai között.

Végül iskolánk csapata a 16. helyen végzett, de már a hazafelé úton azt terveztük, hogy jövőre is szeretnénk részt venni.

„Tele kertem zsályával” A Derkovits Gyula Iskolagaléria a 40 éves jubileum évében

**Berencsikné
Gedeon Hajnalka**

A 2005/2006-os tanév az ünneplés jegyében telt el. Iskolánk valamennyi diákja és tanára részt vett a méltó visszaemlékezésekben, és egymást követték az értékeinket felmutató rendezvények. A sikerhez sokunk felbecsülhetetlen értékű, áldozatos munkájára és szoros összefogására volt szükség. Galériánkban az ünnepségsorozatot egész éves programmal, összesen 5 csoportos kiállítással tettük teljessé.

Elsőként a gimnáziumban valaha tanító és a jelenlegi művésztanárokat ismerhette meg az iskolaközönség. A különböző tanáregyenlőségek példái rámutattak a művészi -pedagógiai megközelítések sokféleségére, a mesteri kézjegy megismételhetetlenségére.

A következő tárlaton a 40 éves Bolyai János Gimnázium történetét mutattuk be. Az aulát több száz eredeti fotóival borítottuk el. A fényképek kézzel fogható visszatekintést nyújtottak az elmúlt évtizedek kitüntetett pillanatairól. Néhol derűs, már-már humoros, máshol komoly és emelkedett arcokat láthattunk. Több diáknunk örömmel fedezte föl a régi diákok között szüleit, rokonait, idősebb testvéreit. A korról jár, hogy egyre több érzelmi szál fűződik a Bolyaihoz, egyre többen lesznek olyanok, akik már második, esetleg harmadik nemzedékként tanulnak ebben az iskolában. Különösen nagy sikere volt a diáknapok felidézésének, az ünnepi pillanatoknak, az egykori kórus szereplőinek.

A fotókiállítást tárgyi dokumentumokkal is kiegészítettük. Egykori tanítványaink örömmel küldték el himzett blúzaitak, nyakkendőjüket, tarisznyájukat, de láthattunk iskolaköpenyt, nyereménykupákat, tankönyveket, füzeteket, jelvényeket, bizonyítványokat, okleveleket, régi kottákat is. Volt, aki a lebontott cipőszekrény kidekorált, megmentett ajtólapját hozta el.

Az iskolatörténeti kiállításra a tárlókban helyeztük el az eddig megjelent évkönyveket, a Bolyai Napok meghívóit, a kitüntetett tanárok névsorát és a jutalmazottak érmeit, jelvényeit. Az emeleti vitrines szekrények megteltek tárgyi relikviákkal. Az emlékek gyűjteményén kívül láthattunk muzeális értékű tankönyveket, tanulók által készített különleges történelmi, fizikai, számítástechnikai, biológiai, kémiai szemléltető eszközöket is.

A Bolyai Hónapban került sor az iskolatörténeti anyag átrendezésére és az új kiállítások megszervezésére. Miután a József Attila Művelődési Központ felújítása nem fejeződött be, és nem „vihettük ki” a rendezvényt, kénytelenek voltunk egyszerre három tematikus tárlatnak helyet adni. A történeti fotókiállítást a Népjóléti Képzési Központtól kölcsönzött paravánon és az emeleti folyosó falain helyeztük el.

A galéria földszintjén két kiállítást rendeztünk egyszerre: az egyik részen azoknak az egykori diákjainknak a műalkotásait mutattuk be, akik a művészi pályát választották hivatásuknak. A közel félszáz meghívott művész közül összesen 23-an tiszteltek meg bennünket a jubileumi kiállításon való részvételükkel:

Ádám Tamás
Bence Péter
Birkás Babett
Dr. Géczy Nóra
Fábián Gyöngyvér
Ferenc Tamás
Földi Gergely
G. Lóránt Lujza
Gordos Olga
Kacsák Tamás
Kele Szabó Ágnes
Lengyel Boglárka
Losonczy Ildikó
Marcsó Éva
Nyúl Erika
Pampurik Péter
Szabó Noémi

egyetemi hallgató
fotóművész
iparművész
iparművész
festőművész
grafikusművész
festőművész
festőművész
festőművész
festőművész
főiskolai hallgató
grafikusművész
grafikusművész
grafikusművész
festőművész
iparművész
festőművész
szobrászművész

Mindennapjaink

Ujhelyi Eszter	iparművész
Válint Ingrid	festőművész
Valiskó Ágnes	festőművész
Varga Anikó	iparművész
Vincze Angéla	festőművész
Vojtek Szandra	egyetemi hallgató
Zsuffa Péter	fényfestő

A művekről Peák Ildikó, a Nógrádi Történelmi Múzeum művészettörténésze, iskolánk volt tanítványa mondott méltató beszédet. Öregdiákjainknak ezúton is szívből gratulálunk művészi – szakmai sikereikhez, és büszkéek vagyunk arra, hogy életpályájukkal a maiak számára is példát mutatnak.

A másik részen a Bolyai nevét viselő iskolák legtehetségesebb tanulóinak munkáit csodálhattuk meg. Meghívtuk Aknaszlatina, Budapest, Kecskemét, Marosvásárhely, Mosonmagyaróvár, Ócsa, Szombathely és Zenta bolyais tanulóit. Az igényes ceruzarajzoktól a modern objektetekig széles skálát alkottak a képek. Tanulóink számára tanulságos példák voltak ezek, mert összevethették azokat saját felkészültségükkel. Sokak számára ezek jelentették a legszebb, legérthetőbb alkotásokat. A kiállító diákok voltak:

Borsody Lilla
Füzesi Melinda
Gábor Bernadett
Combos Beáta
Horváth Zsófia

Huber Ákos
Karácsony Anna
Király Emese
Lakó Júlia
Nagy Leticia
Nagy Szabina
Németh Ágnes
Oberna Nóra
Plantner Viktor
Stavniczky Emese
Szagri Dóra
Szilágyi Anna
Varga Lilla

A Bolyai Hónap záróeseményeként nyitottuk meg a rajzot emelt szinten tanulók kiállítását. Az egész évben folyó tanulás eredményességét az bizonyította a legjobban, hogy az iskola körében ma is ezt tartják az egyik legsikerültebb bemutatkozásnak, és többen ezért jelentkeztek művészeti foglalkozásokra.

A tárlaton a következő tanulók vehettek részt: Angyal László, Fekete Dóra, Kiss Edina, Misztarka Eszter, Oláh Judit, Velli Ramóna, Zagyai Enikő 11. osztályosok valamint Cene Annamária, Godó Kitti, Ponyi Eszter és Rádi Gábor 12. osztályosok.

Iskolagalériánk az ünnepi események rangját, méltóságát emelte. A művekkel és alkotókkal való találkozás a megtalált gyöngyszemeket, az apró boldogságot jelentették. Szeretnénk, ha a galéria az elkövetkező időkben is megtartaná ezt a nemes küldetését.

Csehországi fesztiválon vett részt az iskolai kamarakórus

Gál Petra

2006. májusában iskolánk Kamarakórusa három felejthetetlen napot töltött a csehországi Hradec Kralove nevű városkában egy nemzetközi kórusfesztiválon. Mivel az utazás épp a ballagás hétvégéjére esett, az érettségiző kórustagok sajnos nem tarthattak velünk, a péntek reggeli induláskor az iskola elől lengették zsebkendőiket a távozó busz után. Velünk utazott viszont néhány korábban leérettségizett, volt bolyais diák, így egy híján húszan indultunk útnak.

Sikerült a Volán legkényelmesebb Volvo-buszát megszerezniünk, így a közel 9 órás út nem viselte meg túlságosan a lelkes dalosokat. Mivel már aznap este koncertünk volt, az út egy részét beénekléssel és dalaink csiszolgatásával töltöttük, a sofőr bácsi nem kis örömeire. Közben gyönyörködtünk a tavaszi táj szépségeiben. Csehországban az utak mentén gyümölcsfákat ültetnek, melyek épp ilyenkor, májusban virágoznak, így fehérben és a rózsaszín különböző árnyalataiban pompázott körülöttünk a világ.

Megérkezésünkkor a kedves és vendégszerető szervezők vártak minket. Akadtak némi nyelvi nehézségeink, hiszen többségük kizárólag csehül beszél, de hamarosan megérkezett csehországi magyar tolmácsunk, aki három napon keresztül segítségünkre volt.

A fesztiválra több európai országból is érkeztek résztvevők: főként Lengyelországból, Szlovákiából, Ukrajnából és természetesen Csehországból, de jöttek olasz, finn és francia kórusok is. A magyarokat a Bolyai kórusa képviselte. A találkozót minden tavasszal megrendezik a cseh városban, és minden évben más korosztályt érint. Tavaly általános iskolai kórusokat vártak, az idei évben ifjúsági kórusokat, jövőre pedig majd felnőtt énekkarok lesznek a résztvevők.

A három nap alatt összesen 4 koncerten énekelünk. Ezek között akadt templomi, szabadtéri, nagy

Hradec Kralove házai mintha mézeskalácsból lennének

Színpadon a Bolyai Kamarakórusa

Fellépésen

Csoportkép a hídon

Nótázók 1.

Nótázók 2.

A harmadik nap végére mindenki fáradt, jól esik a pihenés – természetesen együtt

hangversenytermi, így a legkülönfélébb helyszíneken próbálhattuk ki kis kórusunk hangzását. Különösen nagy élményt jelentett számunkra a városi konferenciaközpontban való éneklés. Azt hiszem, ekkora színpadon és ilyen sok ember előtt még egyik kórustag sem szerepelt. Elhangzott néhány olyan mű is, amelyet minden résztvevő kórus megtanult, így együtt énekelhetett több száz ifjú a városi szimfonikus zenekar közreműködésével.

A búcsúestén, szombaton a bolyais kórus vállalta magára a hangulatfelelős szerepét. A kollégium előtt kezdtünk nótázni, s lassan minden ablakban és erkélyen dalos kedvű fiatalok bukkantak elő. Éjfél körül a hatalmas szürke épület ezertorkú koncertező háztömbbé változott. Minden szárny előadta a többieknek kedvenc darabjait, melyek között akadt néhány, melyet szinte mindenki ismert, így együtt dalolt az éjszakában cseh, olasz, lengyel és magyar. Csupán a másnap reggeli ébredés okozott némi nehézséget...

A városi konferenciatermék színpadára minden résztvevő kórus felírt

Kupaktanács a kollégiumi folyosón

Bolondozás a téren a fesztivál zárónapján

Az öt grácia

A város utcáin sétálva egyeseknek fagyvizni, másoknak táncolni támadt kedvük

Vasárnap, az utolsó napon egy vidám szabadtéri koncerttel zárult a fesztivál. A jó hangulathoz egy fűvöszenekar szereplése is hozzájárult. A felszabadult salgótarjáni ifjúság bolondos táncba kezdett a csehek egyik kedvelt indulójára, aminek dallamát itthon a Sej Haj Rozi című nótából ismerjük.

Az utazást megelőző hónapokban sokat próbáltunk, így hangzás és barátság szempontjából is összehasonlítottam a társaság. Úgy érzem, a közös emlékek emléke mindig kedves marad mindannyiunk számára.

„Én személy szerint nagyon vártam ezt a májusi hétvégét, hiszen eddigi legjobb „kirándulásaim” a Bolyaihoz kötődnek (az osztálykirándulások és az erdélyi Bolyais Iskolák Találkozója 2005-ben). Most sem kellett csalódnom.

A kórusfesztiválra nagyon jó társaság verbuválódott össze köszönhetően Gál Petra tanárnőnek, és még a hozzám hasonló egyének is (mármost akik éneklésével kapcsolatban akad egy-két kivetnivaló) részt vehettek a fesztiválon és megtapasztalhatták, milyen jó egy jó kórusal utazni és fellépni.

Csehországra nagyon kíváncsi voltam, nagyon tetszettek a városok, amikben voltunk, kár, hogy nem töltöttünk több időt bennük. A vendéglátók nagyon kedvesek voltak és a hangulat Csehországban is adva volt (gitározós-énekelgetős-szerenádózós-városnézős-fellépéselőttizgulós-nagyonsokat nevetős-buszon ökörködős).

A fellépéseket nagyon élveztem, azok közül is a Városi Konferenciateremben volt a legnagyobb élmény

Mindennapjaink

fellépni; mint fellépő eléggé nagy és komoly közönség elé kerültünk, nagyon jó volt.

Nagyon köszönjük Tanárnőnek, hogy ilyen helyszínekre juthattunk el a kórus által, remélem, hagyományá fog válni ez az utazás!”

Balla László 12.B

„A kórus eddigi legnagyobb kalandja szerintem a csehországi utazás volt. Olyan volt, mint egy fellépésekkel tarkított osztálykirándulás, nagyon jól éreztük magunkat, gyönyörű helyekre jutottunk el. A kórus zeneileg és bulizásilag is jól vizsgázott. Hasonló élményeket kívánok minden bolyaisnak!”

Csank László hajdani 12. D

„Néhai, de a szívemben mégis örök bolyais kórustagként vettem részt a csehországi úton. A kórus létszáma az elballagásom óta megduplázódott, a repertoár számomra ismeretlen dalokkal bővült. De amit el szeretnék mondani, az az, hogy lépcsőházban és utcákon, tereken, fellépésen, buszon és az Elba folyónál egyfolytában énekelni, szóval 3 napot végigénekelve tölteni egy ilyen csapattal olyan, mint egy nagyon kellemes és jótékony kábítószert. Nekem egy hétig tartott a közvetlen hatása.”

Pintér Gergő (Hajdani 12. D)

BOLYAISOK FELFEDEZIK DÉL-ANGLIA MESÉS TÁJAIT

Kiss Ernőné

Az angol-magyar két tanítási nyelvű képzés részeként a képzésben résztvevő diákok tanulmányaik során kétszer utaznak Angliába. A tanulmányúton részt vehetnek a haladó angolos, illetve a hatosztályos képzésben tanuló diákok is.

Ebben az évben az uticélt az 55 diák és 8 kísérője számára nem a megszokott London jelentette, hanem egy varázslatos vidék Dél-

Angliában az Atlanti-óceán közvetlen közelségében.

A nagyszámú érdeklődő diák nem fért fel egy buszra, ezért emeletes busszal keltünk útra Ausztrián, Németországon és Franciaországon át a Calaisból induló komphoz.

Ragyogó időben a fedélzeten állva tettünk búcsút az öreg kontinensnek és közel két óra múlva pillantott meg Dover fehér szikláit. Kellemes meglepetés-

ként éltük át, hogy ezt a hosszú utat az EU polgárai-ként útlevél és vámvizsgálat nélkül tehetjük meg.

Úton Barnstaple felé megcsodáltuk Canterbury fenéges katedrálisát és Stonehenge titkokat rejtő kultikus köveit, majd 36 óra buszton töltött utazás után megérkeztünk az „Európa legvirágosabb városa” címet 1996-ban elnyert kisvárosba.

Az utcákon, házakon, kiskertekben pompázó virágok feledtették velünk a fáradtságot, és jó hangulatban értünk a találkozóhelyre.

Miután mindenki megtalálta a „családját”, a tanulók megismerkedtek vendéglátóikkal, berendezkedtek egy kicsit, és vacsora közben próbálták ki igazán először, hogy mennyit is értenek angolul.

Másnap kezdtük el egyhetes programunkat. Minden délelőtt szintekre bontott csoportokban barangolásra jártak a gyerekek, délutánonként pedig ismerkedtünk a város és a környék nevezetességeivel.

Feledhetetlen napokat töltöttünk el ezen a vidéken, ámulatból ámulatba estünk a csodás tájakon barangolva, és élveztük azt, hogy nem a turisták által megszokott útvonalon fedezzük fel Anglia ezen szegletét.

BARANGOLÁS AGATHA CHRISTIE REGÉNYEINEK SZÍNHELYEIN (Bolyaisok Anglia mítikus és varázslatos tájain)

Angliai tartózkodásunk idején virágos kisvárosokban és festői tájakon jártunk.

Igazából a vidék jelenti az igazi Angliát. Angolok és nem bevándorlók élnek ezen a tájon. Kedvesek, figyelmesek és nem olyan távolságtartók, mint ahogyan a legtöbb ember gondolja, és az eredeti angol nyelvet beszélik.

Barnstaple felvirágzását a Taw folyónak köszönheti, hiszen korán kereskedelmi központ lett. Napjainkban is piacáról és kereskedelméről ismert. Ma a folyó inkább turista látványosságnak számít, mert minden nap az apály-dagály változása miatt a folyó vízszintje a 0 – 9 méterig változik, és fenséges látvánnyal ajándékozza meg a látogatót.

Városnéző körutunkon idegenvezetőnk, Tom korhű ruhában kalauzolta csoportunkat, és érdekességeket összegyűjtve mutatta be a várost és nevezetességeit.

Ilfracombe és Woolacombe kisvárosok nevét általában együtt emlegetik. Ilfracombe kikötőjéből lélegzetelállító kilátás nyílik a tájra, az óceánra, a sziklával szagatott partra, és jó időben Wales is látszik a távolban.

Woolacombe strandjairól híres, Észak-Devon aranypartjának nevezik. A homokos part kiváló alkalmat nyújt a strandolásra, a sekély víz pedig a fürdőzésre. Távolabb az óceán a szörfözni vágyókat hívja.

Lynton és Lynmouth kisvárosokat Anglia „kis Svájcának” hívják. A túrázás szerelmesei csodálatos útvo-

nalakat járhatnak be, a kevésbé edzetten pedig a hegyi kisvasúton juthatnak fel a magasabban fekvő Lyntonba.

Egész napos kirándulásunk során a szomszédos Cornwall megyébe, Tintagel városába utaztunk. Állítólag itt állt Arthur király vára, és a part kiváló lehetőséget nyújtott a kalózkodásra. A meredek lépcsőkön felkapaszkodva megpillanthatjuk a romokat. A homályos, páras levegőben a szírtén állva szinte megérintenek a „titkok”, és szinte látjuk a kalózkodókat, miközben a sirályok vijjogását hallgatjuk.

Az Arthur király múzeumban pedig megismerhetjük Arthur király legendáját. Ez a vidék misztikus, titkokat sejtető, és még az időjárás is azt erősítette, szemerkélt az eső egész nap.

Az utolsó napon, úton hazafelé megálltunk Windsorban, és rövid sétát tettünk a királyi várban, és újabb élményekkel gazdagodva indultunk hazafelé.

A kirándulásokat idegenvezetőnk, Tim közvetlen stílusa, összegyűjtött érdekes történetei tették még színesebbé. Rengeteg kép és videofelvétel is őrzi a látványokat, de a képek csak nehezen adják vissza azt a mesészerű hangulatot, amelyet ezeken a kirándulásokon éreztünk, a sok szépséget, amit láttunk.

Szerencsénk volt az időjárással is, hiszen végig ragyogó napsütés volt, ami még kellemesebbé tette az ott eltöltött időt.

Ezekre a kirándulásokra sokáig fogunk emlékezni.

NEM VETTÜK ÉSZRE, HOGY TANULUNK! (Bolyaisok Európa legvirágosabb városában)

Angliai tanulmányutunk során Barnstaple-ben tartózkodtunk olyan vendéglátó családnál, akik fontosnak tartották, hogy a náluk elhelyezett vendégek jó élményekkel és meglepéssel térjenek majd haza. Esténként a vacsora mellett beszélgettek tanítványainkkal, közös programokat szerveztek, segítettek a tanulóknak a házi feladatok elkészítésében.

Napi háromszori étkezést kaptunk, reggelit, csomagolt hideg ebédet és meleg vacsorát. Vacsorára a vendéglátó családok tipikus angol ételeket (Fish and chips, Bangers and mash) vagy gyerekek által kedvelt ételeket (pizza, Milánói makaróni, Lasagne) készítettek.

A délelőttöket a SOL nyelviskolában töltötték tanítványaink. 3 csoportban három tanár vezetésével zajlottak az órák. Mindhárom tanárnő rendkívül lelkes, fáradhatatlan és bátorító volt. A tanulókat a beszédre ösztönözték, aktiválva a már meglévő tudásukat.

Olyan új kifejezésekkel és szöfordulatokkal ismertették meg tanítványainkat, amelyeket csak abban az országban lehet elsajátítani, ahol a nyelvet beszélik. Előkerültek szokások, a város történelme, és a „civilizáció” is szélesebb értelemben.

A tanulók önbizalma, beszélőkészsége, különböző szituációkban való megszólalás - képessége sokat fejlődött. Másrészt a „civilizáció” megismerése, annak elsajátítása, hogy adott helyzetekben mit mondjunk, hogyan viselkedjünk, nagyon fontos a mai világban. Más országok civilizációján keresztül a saját országunk civilizációját is jobban megértik a tanulók, hiszen óhatatlanul összehasonlítást is végeznek.

A tanulók is leírták véleményüket az úttal kapcsolatban. Ebből nézzünk néhányat befejezésül.

„Fantasztikus hetem volt és bármikor visszamennék és köszönöm mindenkinek ezt a felejthetetlen 7 napot.”
(Sóter Orsolya)

„Az út során megnőtt a beszéd iránti magabiztoságom és a hallásértésem.”
(Juhász Gábor)

„Örülök, hogy eljutottam erre a csodálatos helyre és ha lesz még lehetőség ilyen kirándulásra, akkor szívesen megyek.”
(Nagy Judit)

„Nagyon megtetszett Anglia, és szeretnék majd visszamenni a családommal vagy akár egyedül, ha nagyobb leszek.”
(Hajas Katalin)

„Maradandó élményeket nyújtott számomra az angliai út. Együtt voltunk osztálytársaimmal, barátaimmal. Nagyon jó programokon vettem részt.”
(Tóth Gábor)

„Egy jól megszervezett és kivitelezett út volt, és én jól éreztem magam.”
(Soós Ádám)

„Az angliai utazás mindannyiunkban egy örök élmény marad, s én úgy érzem, kár lett volna lemaradnom erről a csodálatos lehetőségről. Mindenképpen megérte!”
(Vincze Tamás)

Francia-magyar diákcseré pedagógiai program alapján, a fenntartható fejlődés jegyében

A szakmai programokról, tapasztalatokról diák és tanár szemével

Ujváry Flóra
11. d

A Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola diákjai immár hetedik alkalommal vehettek részt a salgótarjáni és a Franciaországban lévő, a svájci határ mellett fekvő gimnázium közötti cserekapcsolatban.

2005. október 14-én egy diákokkal teli busz indult el a Bolyai János Gimnázium elől, aminek úti célja a franciaországi Pontarlier volt. A fenntartható fejlődés gyakorlati alkalmazásának és a

francia kultúrának megismerését lehetővé tevő csereprogram egy 22 órás utazással kezdődött, amit rövid pihenők szakítottak meg, többek között Liechtenstein fővárosában, Vaduzban, illetve a csodálatos svájci Neuchâtelben.

Minden diák francia cserepartnerénél lakott, így betekintést nyerhettünk a francia családok mindennapi életébe is. Az egyhetes franciaországi tartózkodásunk alatt megnéztünk egy családi vállalkozásban vezetett biofarmot, a Remoray-tó tájvédelmi körzetét és élővilágát bemutató múzeumot, egy elektronikus hulladékokat megsemmisítő üzemet, amelyek az emberi szolidaritásnak és a méltányos kereskedelemnek éppen úgy követendő példái mindannyiunk számára, mint a

környezetvédelem, a természetes energiák, a megújuló energiaforrások felhasználása. Ellátogattunk a Montbenoitban lévő bencés apátságba és egy Jura megyei borászathoz is. Svájci kirándulásaink során a Genfi-tó partján először Lausanne-ban az Olimpiai Múzeumot, majd Vevey-ben az Alimentarium nevű interaktív élelmiszeripari múzeumot tekintettük meg. A környék természeti szépségeit csodálva túrákat tettünk a Jura hegyei közt és egy varázslatos cseppkőbarlangban is. Megkóstolhattuk a jellegzetes francia ételeket, sajtokat, mint például a híres Comté és Mont d'Or sajtot.

Ezek mellett sok idő maradt még a város, Pontarlier megismerésére, s ízelítőt kaphattunk a francia oktatási rendszerből is néhány órát megnézve testvériskolánkban, a Lycée Xavier Marmier-ban.

Dr. Engelberth István

Mint földrajz-történelem szakos középiskolai tanár számos élménnyel, ismerettel, új információval gazdagodtam a 2005/2006-os tanévben gimnáziumunk és a pontarlier-i francia gimnázium közötti cserekapcsolat közös programjai során. Mint geográfus, különösen szem előtt tartom azt az elvet, amit egyik egyetemi professzorom említett: „Minden földrajz, amiben területiség van, illetve a területi különbségek megjelennek.” Így különösen megragadták figyelmemet azok az eltérések, amelyeket hazánk, illetve Franciaország között tapasztaltam.

A francia mentalitás jelentősen eltér a miénktől, és az összehasonlításban sajnos mi magyarok maradunk alul. A környezettudatosság fejlesztése kétségkívül jóval előrébb tart tőlünk nyugatra. A fenntartható fejlődés és az igazságos kereskedelem (társadalom) elve jelenik meg abban is, hogy a partneriskolánk által kidolgozott közös program során vizsgáltuk, milyen mértékben felel meg az előbbi elveknek a Bolyai mindennapi élete, és mit tehetünk azért, hogy ezen a téren előbbre lépjünk. Mindennapi tapasztalat volt a helyi gimnáziumi menzán, hogy az étkezés után visszavitt maradékot az előírásoknak megfelelően – a falra kifüggesztett utasításnak megfelelően – kellett elhelyezni a tálcán, hiszen amit lehet, újrahasznosítanak. Ez a „rendszer” meggyőződésem szerint nemcsak a konyhai hulladékhasznosítást segíti, hanem tudatosságra ösztönzi, neveli a diákokat!

Utazásunk során számos alkalommal jártunk Svájcban. Láthattuk, hogy az Alpok hegláncai között fekvő Genfi-tó partján, a déli lejtőkön hogyan igyekeznek minden szabad helyet kihasználni a mezőgazdasági termelésre. Szembeötlő volt a jelentős mértékű szőlőtermesztés, ami a tó fekvése és a közelsége adta kedvező (mediterrán jellegű) klímát igyekezett kihasználni. A kevés termőföld ugyanakkor a kisparcellák kialakulását „ösztönözte”.

Ellátogattunk egy üzembe, ahol a napjainkban gyorsan növekvő elektronikai hulladék feldolgozása folyik. Az így kitermelt nyersanyagokat újra hasznosítják. Ez igazságos (és jobb) társadalom megteremtésének szándékát abban is láthattuk, hogy az üzemben olyan egykori munkanélkülieket alkalmaztak, akik a munkaerőpiacról tartósan kiszorultak. Ez a lehetőség számukra azt jelenti, hogy van esélyük integrálódni újra a helyi társadalomba.

Nagy élmény volt a látogatás egy francia családi gazdaságban is. A francia tehennel készült közös fényképek, és az eredeti házi tejtermékek fogyasztása mellett tapasztalhattuk, eredeti forrásból hallhattuk azt is, hogy a francia parasztlak mennyire tartottak a 2004-es EU-bővítéstől, féltek, hogy a közép-európai – elsősorban a lengyelt említették – olcsóbb tej- és tejtermékek veszélyeztetik piaci pozícióikat, illetve megélhetésüket.

Számomra meglepő volt, hogy a francia oktatásban a földrajz és a történelem tanítása egy tárgy keretében folyik. A tankönyveket folyamatosan frissítik, szépek, modernek, használhatók. Érdekes, hogy a tankönyv Közép-Európa társadalomföldrajzát tárgyaló leckéje Szlovákia mint a „tátrai kistigris” gyors fejlődését hangsúlyozza. A francia középiskolát szemlélve a hazai oktatási rendszer ún. reformjait sem értem már annyira... A diákoknak bizony délután is, sőt szombat délelőtt is vannak órái, ráadásul egy hozzáám hasonló francia tanárnak háromszoros-négyszeres fizetésért kevesebb a heti kötelező óraszám. Mielőtt valaki azt gondolná, hogy a rengeteg tanórával terhelt szegény francia diákok a kipihent pedagógusok „nagy nyomása” miatt „begőzöltek” a liberalizmus szülőhazájában, hát megjegyzem, hogy az iskolai rend, a fegyelem, a tisztaság bizony előrébb tart náluk, mint „kis hazánkban”.

A Jura mészkőszirtjei, a francia szőlő- és borkultúra, az Alpok kövér rétjei, legelői, a francia történelem emlékei... sorolhatnám még az élményeket. Határozott véleményem, hogy ez egy igazi középiskolai cserekapcsolat, csereprogram volt! A francia kollégák mérhetetlen kedvessége, önzetlensége nélkülözhetetlen volt ehhez. A diákok nagyon jól érezték magukat. Nemcsak barátságok, szerelmek születtek kint tartózkodásunk során, hanem hasznos, valódi szakmai ismereteket, élményeket is szerezhetek tanulóink.

Bagyinszki Boglárka

Számomra nagyon érdekes és tanulságos volt az idei francia csereutazás, mert a fenntartható fejlődés, a környezettel összhangban álló biogazdálkodás és a méltányos kereskedelem (ezen témák köré csoportosultak a programjaink) nálunk még szinte csak a könyvekben léteznek, a mindennapokban nem gondolunk rá, nem is igen alkalmazzuk ezeket Magyarországon.

Franciaországban viszont több olyan helyen jártunk, ahol egyszerű és nagyon érdekes példákat láthattunk ezekre. Jártunk például egy üzemben, ahol leselejtezett számítógép- tartozékokat, dobozokat, fénycsöveket daraboltak fel, és a hulladékokat szelektíven szétválogatva bemutatták, melyik részéből mit is lehet készíteni. A természetben évszázadokig le nem bomló műanyag részekből például kerítésekhez használható cölöpöket, karókat préselnek, amelyek nagyon időállóak. Az ilyen cölöpökből készült autópálya-kerítés pedig nemcsak tartósabb lehet, hanem

még ráadásul fákat sem kell kivágni miatta. Vagy csodálatra méltónak találtuk azt a kis biogazdaságot, ahol a két tulajdonos minimális anyagi haszonnal biotjelet termelt, a szarvasmarhákát név szerint ismerték, és még télen is sétáltatták őket, hogy eleget mozogjanak. A legelőn közel is mentünk a tehénekhez, de csak óvatosan, mert a gazdák nem vágták le az állatok szarvait, kímélve őket egy ilyen beavatkozástól.

Az már csak a ráadás volt, hogy esténként a vacsora után olyan csokoládéval kínáltak minket francia kollégáink, amelynek a méltányos kereskedelem (fair trade) révén igazságosan megfizették az előállítását.

A nyelvtanulásról, barátságokról diák és tanár szemmel

Bakos Zsuzsanna, 12. d

A francia-magyar cserekapcsolat levélváltással kezdődött. Minden magyar diáknak, aki a cserében részt vett, írnia kellett egy bemutatkozó levelet, amelybe a rá jellemző tulajdonságokat, valamint érdeklődését, hobbjait foglalta bele, illetve, hogy milyen nyelveket beszél és azokat milyen szinten. Ennek alapján kapott egy hozzá illő cserepartnert. Engem egy kedves, mosolygós lánnyal, Céline-nel párosítottak.

A választólevél természetesen már névre szóló volt. Ebből kiderült, hogy mindketten szeretünk olvasni, ugyanolyan stílusú zenét hallgatunk, szeretjük a művészet kü-

lönöző ágait. Hozzá kell tenni, hogy a Céline-től kapott első levél nagyon egyszerű nyelven volt fogalmazva, később azonban a levelek egyre komolyabb témákat feszegettek, fokozatosan bővülő szókinccsel. A francia lánnyal való levelezésem nem új szavakra tanított meg, hanem elsősorban idiómákra, vagyis különböző kifejezésekre, amelyeket szótárban sokszor nem találunk meg. Levelei sokszor tartalmaztak a francia szlengben használt szavakat, amelyeket később tudtam hasznosítani.

Mint minden cserekapcsolatban, ebben az esetben is az anyanyelvi környezetben eltöltött egy hét bizonyult a leghasznosabbnak: mikor a magyar anyanyelvűnket át kell állnia egy olyan nyelvre, amelynek a hangzásvilága teljesen más, mint a sajátja – ez az igazi feladat. Az ott töltött egy hét nemcsak a nyelvi kifejezőképességemet fejlesztette, hanem a francia kultúráról is új dolgokat tudtam meg. A levelezés pedig még most is tart...

Miért volt más a 2005/2006-os francia-magyar diákcseré, mint az előzőek?

**Dembrowszky
Zsuzsanna**

Hosszas előkészítő munka, együttgondolkodás előzte meg, komoly pedagógiai programra épült, melynek témája a fenntartható fejlődés volt. Így a konkrét cserét egy éves előkészítő munka és hosszabb levelezés előzhette meg, melyben 31-31 francia és magyar diák, valamint 3-3 tanár vett részt, és két alkalommal, 2005. október 14-22. és 2006. március 31 – április 6. között személyesen is tapasztalatot cserélhetett.

Nyelvtanárként, szervezőként, a cseréért felelős tanárként elmondhatom, hogy a szakmai program a nyelvtanuláson túlmutató célt is szolgált: tanárt, diákot egyaránt gazdagított, szemléletet formált. A fenntartható fejlődés szép és követendő példáit láthattuk a Franciaországon belül is e témában élen járó Franche-Comté tartományában, valamint Svájcban. A fenntartható fejlődés mindhárom aspektusa: a környezetvédelem a megújuló energiaforrásokkal és biotermékekkel, a gazdasági oldal és az emberi szolidaritás a méltányos vagy igazságos kereskedelemmel ott már az emberek mindennapjaiba, mentalitásába beépült, a gyakorlatban megvalósult. Örülök, hogy diákjaink láthatnak ilyen példákat, s a programok során őszinte érdeklődéssel fedezték fel az egyes ember és a közösség felelősségét a környezetért, az egészséges táplálkozásért, egy igazságosabb társadalomért.

Nyelvtanulás szempontjából is hasznos e téma, hiszen helyet kap az érettségi vizsgákon, nyelvvizsgán és tanulmányi versenyeken. Az érettségén az íráskészséget mérő levél, e-mail írása gyakori feladat. A nyelvi, lexikai fordulatok elsajátításában, az íráskészség fejlesztésében sokat segít a cserepartnerrel való levelezés, a rendszeres e-mail, illetve msn- kapcsolat. A kitűzés és vendégfogadás során a beszédértés és beszéd-készség fejlődik.

A diákok és tanárok együttműködése az idei cserében kiváló volt. Emberi szinten az eddigi legjobb francia-magyar tanári és diákgárda vett részt. Ezt nyugodtan kijelenthetem öt diákcseré szervezése után. A levelezőtársak gondos kiválasztása a francia partnerek alapos munkáját dicséri.

Minden cserekapcsolat életető eleme a lelkes szaknői munka és vállalkozó kedv, a közös cél: a diákok motiválása, szellemi gazdagítása, a „játszva tanulás”, s nem utolsósorban barátságok létrejötte érdekében.

Igaz, őszinte és mély barátságok szövődtek tanári szinten is. Christiane Romand tanárnővel már négy cserét szerveztünk együtt, de Nicolas Esseiva és Michel Ferlat tanár urakkal is már kettőt-kettőt.

Köszönet illeti Bagyinszki Boglárka tanárnő hozzáértő szervező és szakmai munkáját, aki az utóbbi két csere egyik szervező tanára volt, s akinek a részvételéhez a francia fél is ragaszkodott; s dr. Engelberth István lelkes és szakszerű szakmai és pedagógiai munkáját. A francia fél is nagyra becsülte emberi kvalitásait, szakmai hozzáértésüket.

Más volt ez a 2005/2006-os diákcseré, mint az előzőek, de főként jó. Miért? Külföldi egyhetes utat szervezni, külföldi vendégeket fogadni nagy felelősség. Jó dolog ilyen nagyszerű kollégákkal és olyan remek, lelkes és kedves diákokkal együtt tenni és lenni, mint az idei cserében részt vevők.

Bulyovszky Veronika
11. a

Abban a szerencsében volt részem, hogy részt vehettem a francia-magyar diákcserében. Emlékszem, milyen nagy izgalommal vártuk a kiutazást, hogy milyen lesz a partnerünk, megértjük-e egymást, hogy fogad a család, ahová kerülünk, és elegendő lesz-e francia nyelvtudásunk. Tele voltunk kérdésekkel és izgalommal. Csupán egy hetet töltöttünk ott, de nagyon megszerettük a várost, Pontarlier-t, és az embereket is.

Vendéglátóink gazdag programot állítottak össze, nagyon jól éreztük magunkat. Meglepődöttünk, milyen gyorsan összebarátkoztunk, nemcsak a partnereinkkel, hanem a csoport többi tagjával is.

A nyelvtanulás szempontjából is nagyon hasznos volt ez az utazás. Persze az első napokban alig mertünk megszólalni, de aztán belejöttünk. Partnereink türelmesek voltak, segítettek, a kiejtésünk is sokat javult.

A francia csoport áprilisban viszonzta a látogatást. Már tudtuk, hogy jól fog sikerülni, hiszen tanáraink nagyon jó programot állítottak össze, a két csoport pedig már barátként várta a találkozást. A családi és szabadidős programokat is úgy hangoltuk össze, hogy minél többen együtt legyünk. Vendégeink hálásak voltak a fáradozásunkért. Nagyon tetszettek nekik a kirándulások, érdekesnek találták az itteni életet. Jól sikerültek az esti és hétfői programok is, mint a Pécskő úti bográcsozás, a karaoke party.

A búcsúzás nagyon nehezünkre esett, többen nem akartak hazamenni, még egy kis sírás is volt. Azzal vi-

gasztaltuk magunkat, hogy nyáron úgymé találkozunk: ők azt tervezték, hogy jönnek a Sziget-fesztiválra, mi pedig, hogy újra kiutazunk Pontarlier-be.

Ez nekem sikerült is, mert a partnerem, Lucie meghívására júliusban ismét kint töltöttem egy hetet! Természetesen a francia csoport többi tagjával is találkoztam, és nagyon jól éreztük magunkat. Úgy érzem, örökre szóló barátságokat kötöttünk, most e-mailben és msn-en tartjuk a kapcsolatot. Aztán megint meglátogatjuk egymást.

Nagyon örülök, hogy részt vehettem a francia csereben, és úgy gondolom, hogy az egész csoport nevében is mondhatom, nagyon szerencsések vagyunk, mert különösen jól sikerült csere volt. Sokat jelentett nemcsak a francia tanároknak is, hanem azért is, mert csodálatos élményekben volt részünk.

Ezúton is köszönjük Dembrovszky Zsuzsanna és Bagyinszki Boglárka tanárnőknak, dr. Engelberth István tanár úrnak és a francia tanároknak is, hogy megszervezték ezt a cserét, amely nagyon sokat jelentett és jelent számunkra.

„A Diadalív árnyékában” (Kirándulás Párizsban)

Árpád Sándor

A hagyományosnak is mondható őszi tantestületi kirándulásra 2005. november első napjaiban került sor, a CIAO-2000 Kft utazási iroda szervezésében. A cél ezúttal Párizs főbb nevezetességeinek megtekintése volt.

A tantestület (néhányan családtagjaikkal) november 3-án a kora hajnali órákban indult el, és mire megvirradt már Ausztriában róttuk az

ben adatgazdag történeti, kulturális áttekintést kaptunk Ausztria nevezetességeiről, Bea, az idegenvezető jóvoltából. Két-három óránként volt pihenő, az autópályák melletti elegáns és csillogó tisztaságú éttermekben, büfékben frissítettük fel magunkat. Az idő is nagyon kellemes volt. Átlépve a német határt változatos tájakon át vezetett az út, az Alpok vidékét szelidebb, dombosabb táj váltotta fel. Az esti órákban elértük az első tranzitszállást már Franciaországban, a német határ közelében. Innen egy „rövid” éjszaka után hajnali 5 óra tájban indultunk úti célunk, Párizs felé.

Szelíd, „kellemesen” zöld területeken vezettek a kitűnő minőségű autópályák, és a kora délutáni órákban értük el a francia főváros térségét, és a távolban már megpillantottuk az Eiffel-torony tetejét.

Beérve a város központjába elsőként a Notre-Dame katedrálisat tekinthettük meg. A templom előtti téren nyüzsgöttek a turisták, és az első szuveníreket is megvehettük. A templom belseje középkort idéző hangulatot árasztott.

Az első élmények után a belváros néhány nevezetességének megtekintése következett. A Diadalív tetejéről szinte szétte-

rült előttünk a város, kirajzolódott a jól tervezett és épített metropolisz képe. Az idegenvezetőnk sok információval tette még érdekesebbé a soron következő látnivalókat (Városháza, Invalidusok temploma, Napoleon sírja, Hadtörténeti Múzeum). A kulturális program után este könnyű francia vacsora várta a csoportot, majd a külvárosi szállásra indultunk.

Másnap két különlegesség jelentett nagy élményt. Rövid várakozás után felmentünk a város jelképét is jelentő Eiffel-toronyba, és a legfelső szintről széttekintve Párizs még teljesebb panorámája bontakozott ki szemünk előtt. Sajnos viszonylag kevés időt tölthetünk a Louvreban, de legszebb kincseit (pl. a Mona

Lisa) így is megcsodálhattuk.

Már az Eiffel-torony tetejéről nézve is megkapó látványt nyújtott a Sacre Coeur. Mikor a közelébe értünk a templomból apácák gyönyörű éneke hallatszott, a templombelső sajátos atmoszférája igazán elragadó volt. A napot egy „ínyencség” zárta: egy kis sétahajózás a Szajján a szépen kivilágított Eiffel-torony alatt.

Városnéző utunk utolsó állomása Versailles volt. A negyedik nap délelőttjén látogattuk meg XIV. Lajos, a Napkirály pompás rezidenciáját. A kastély egy része ugyan nem látogatható, de a látottak így is plasztikus képet adtak az épületről. A belső termek után a tágas, szépen gondozott parkban folytattuk sétánkat. Eljutottunk a Trianon kastélyhoz is, amely számunkra egy szomorú történelmi esemény színhelye: itt írták alá az első világháborút lezáró békeszerződést Magyarországgal 1920. június 4-én.

A kora délutáni órákban indultunk vissza, immár hazafelé Párizsból. Útközben utolsóként a reimsi katedrálisat, az európai gótika talán legszebb alkotását néztük meg.

A visszaút fárasztó óráit a látottak nagyban enyhítették. Azt hiszem mindenki elmondhatta, hogy felejthetetlen élményekben volt része.

Kirándulás Aggteleken

Bagyinszki Boglárka tanárnő és jómagam „vezetésével” 2006 májusában háromnapos kiránduláson vettünk részt Aggteleken. Az Aggteleki-karszt „felderítésével” célunk az volt, hogy a földrajz és a biológia iránt fogékony, a természetet kedvelő diákok számára megmutassuk azt, amiről a „szürke hétköznapi” során csak a tantermekben esik szó, amit tankönyvi képeken, ábrákon, esetleg filmekben, fotókon láthatnak a diákok.

Azt hiszem, remek napokat töltött együtt kis csapatunk! Minden továbbirol beszéljenek a képek!

Dr. Engelberth István

A szállásunk Aggteleken – vidéki idill...

Bagyinszki tanárnő elkészítette, Zsófi „szakértő módon” ellenőrizte a péntek esti vacsorát...
Bográcsgulyás!

Tudáspróba a természetben

Ezek nem mi vagyunk...

A szombati estebédet mindenki magának készítette...

Utazások

Túrúztunk is...

... és megpihentünk az ördögszántáson

Bálint már tudja, hogy az Aggteleki-tó egy víznyelő eltömődésével keletkezett...

Edina ekkor még nem is sejtette, hogy egy víznyelő felé igyekszik...

Fáradtan... elhagyatva... reménytelenül... itt már végképpen elfogyott a sárgajelzés

Barlangtúra után - tanösvény előtt

Kis csapatunk... a képet Bagyinszki Boglárka tanárnő készítette

Aggtelek (2006. május 19-21.)

Kiss Edina
11. b

2006. május 19. zuhogott az eső... amint leszálltunk a buszról, és a távolsági buszmegálló felé vettük az irányt, nem tudtuk eldönteni, hogy a csomagjainkat fogniuk erősebben vagy pedig az esernyőt. Na, szép kis kirándulás lesz! Még el sem indultunk, és nem elég, hogy az idő sem kedvező, de még a cipőink is eláztak. Mikor hatalmas pocsolóvák kikerülése, átugrása (rosszabb esetben beleugrása) árán végre eljutottunk a

távolsági buszmegállóba, a két tanár – dr. Engelberth István tanár úr és Bagyinszki Boglárka tanárnő – már vártak minket, és csak mosolyogtunk egymásra, hogy vajon ki ázott meg jobban.

Hosszú, de szórakoztató buszút után végre megérkeztünk Aggtelekre. A buszmegállótól alig pár métert kellett megtennünk a szállásig, ráadásul már az eső sem esett. Igazi, régies parasztházakban szálltunk meg, körülöttük frissen vágott fűvű udvar.

Épphogy lepakoltunk és felavattuk az ágyakat, máris vehettük elő túrafelszerelésünket, a mackónadrágokat, hátizsákokat és bakancsokat. Dél körül el is indultunk a Baradla tanösvény felé egy hosszú lépcsőn, majd egy magas szikla tetejére érkeztünk. Közben megismerhettük a tanárok segítségével a növény- és állatvilágot, a különböző földrajzi kőzeteket és a változások nyomait. Kilátók sorai mutatták be nekünk Aggteleket és környékét. A szántásra emlékeztető karmező (népies nevén az ördögszántás) mellett még egy víznyelőt is megfigyelhettünk, körülötte milliányi réti boglárkával és a nedves talajú területek jellegzetes növényi szintjének elhelyezkedésével. Túránk során szinte folyamatosan hallottuk a kakukk könnyen felis-

merhető hangját, sőt még egy szarvasmarhacsorda mellett is elhaladtunk.

A hosszú és fárasztó út után visszatértünk kis parasztházainkba, és rögtön el is kezdtük készíteni a vacsorát. A fűk fát aprítottak, a lányok pedig zöldséget pucoltak az udvaron szépen kiépített bográcshelyen. A tanárok megfőzték az eddigi legfinomabb bográcsost, így egy istálló fedele alatt a megfáradt társaság legalább kétszer teleszedte a tányérját. Vacsora után hangulatos beszélgetésbe kezdett kis csapatunk a tábornút körül, ahol mindenki elmondta véleményét a napi eseményekről.

Másnap utunkat a Baradla-barlang felé vettük, még egy kutya is végigkísért minket, amit Dezsőnek kereszteltünk el. A kiépített cseppkőbarlangban különféle nevekkel ellátott alakzatokat figyelhettünk meg, például a Csillagvizsgáló, Halszárító, Rómeó és Júlia és a legnagyobb terem az Őriások terme, ahol cseppkövek százai tárultak elénk. A cseppkövek nagy része vörös színű, de néhányat a réz-oxid zöldre festett. A barlang állatvilágának nagy részét a fehér színű, vak denevérek adják.

A barlangból kiérve a Tohonya-Kuriszlán tanösvényen folytattuk utunkat. A térkép szerint a sárga turistajelzést kellett követnünk. Egy idő után aztán rájöttünk, hogy márpedig a sárga jelzés nem vezet minket a jó útra. Segítség, eltévedtünk! De nem estünk pánikba, hiszen néhány kerülővel, patakon, szurdokerdőn át, hucul lovak társaságában visszataláltunk az eredeti útvonalra.

Parasztházaink ismét melegséggel fogadtak (már ahol volt kályha). Estére nyársalást terveztünk, így mindenki egy-egy fára szúrt szalonnával leült a tűz mellé.

Utolsó nap vetélkedőn vettünk részt a víznyelőnél, mellyel a tanárok szerették volna felmérni, hogy mennyit is tanultunk az elmúlt napok alatt. Sikeresen levizsgáztunk, majd szétosztottuk a maradék bográcsost és elindultunk a busz felé...

„Olvasó”-tábor

Alt Petronella
11. d

Radics Máté
9. d

Mikecz Estilla
9. d

Olvasótábor... Akárki meghallja ezt a szót, elgondolkodik, hogy mit jelenthet... „Egy olyan tábor amiben olvasnak reggeltől estig! Biztos sok könyvmoly „vetemedik arra”, hogy egy ilyen táborban részt vegyen, unalmas az egész!” Gondolja mindenki, aki még

nem volt részese ennek a valaminek. (Nem írhatjuk azt, hogy tábor, mert annál sokkal több!)) Akit csak egy kicsit is érdekel az irodalom, a versek, a haza, annak szeretettel ajánljuk.

vannak vidékek gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül
szavak sarjadnak rétjein
gyopárként sziklás bércein
szavak kapaszkodnak szavak
véremmel rokon a patak
szívemmel rokon a patak
szívemben csörgedez csobog
télen hogy védjem befagyok
páncélom alatt cincogat
jeget-pengető hangokat
tavaszok nyarak őszeim
maradékaim s őseim
vannak vidékek viselem
akár a bőrt a testemen
meggyötörtén is gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül

/Kányádi Sándor Előhang/

Az olvasótábor talán ezzel a verssel érthető meg legjobban. Itt, ezeken a tájakon barangolunk. Bár esténként csobbanunk egyet a Balatonban, és egy-egy városnézés sem maradhat ki. Csak azért, hogy ezt a valamit tábornak nevezhessünk, ne pedig egy „csodálatos felfedezésnek”. A táborban olyan emberekkel ismerkedhetsz meg, akik talán nagy hatással lesznek a további életedre, gondolkodásodra. Megismerheted az igazi emberi értékeket, valamint a határon túli magyarok gondolkodását hazájukról, Magyarországról.

Ez a két hét sok mindenre megtanított bennünket: Mít jelent magyarnak lenni? Hogyan büszkéek arra mások, hogy magyarok? Mennyire művelik a magyar kultúrát határon innen és túl. Ebben a tíz napban annyi hasznos információval, felejthetetlen élménnyel, isme-

retséggel gazdagodtunk, mint a mostani világban akár 10 év alatt sem. Közelebb kerülünk ezekhez a gondolatokhoz, érzésekhez, mint a Szeretet, a Tolerancia és a Szolidaritás. Nagy szavak, amelyeknek jelentését ez a tábor segít megérteni, örökké a szívedbe zární. Ezek a szavak napjainkban sajnos felejtőben vannak, pedig nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy egy normális életet élhessünk. Ebben a táborban csodálatos emberek találkoznak (itt nem feltétlen magunkra gondolunk!); és együtt megszépítik egymás életét, mindennapjait.

Megismertük az emberek sokszínű életét, felfogását, és olyan barátokra tettünk talán szert, akiket soha, de soha nem fogunk elfelejteni.

Idén 1956-ról és annak eszméiről és mára való hatásáról szolt, illetve Bartók Béla élete és munkássága köré fonódott az Olvasótábor.

Ha valaki meglátja a programunkat, elszörnyed (mi is eképp cselekedtünk!), hogy „te jó ég mennyi min-

den van összesűrítve ebbe a majdnem két hétbe! Biztosan gyors a tempó, ki sem lehet bírni!” Nem! Igazából a programfüzet az csak a hivatalos rész, a látszat; ez még annál sokkal de sokkal színesebb és tömönyebb. (a szó pozitív értelmében!). Sokkal többet ad, mint amit várni lehet egy táborról.

Úgy tűnhet, hogy rébuszokban „beszélünk”, így kevésbé érthető az írásunk; de talán annak, aki nem ismeri ezt a tábort, érthetetlen és kusza. Igazából ezt a tábort nem lehet szavakkal leírni.

Amikor találkoznak az iskola folyosóján, és beszélgetés közben szóba kerül ez a tábor, mind a hármunk szemében valami csodálatos dolog jelenik meg. Talán a remény; remény afelé, hogy mégis valahol egybetartozik ez a nemzet. Hogy ez a tábor is egy kapocs, mellyel szorosabbra fűzzük a szálakat magyar s magyar közt. Hogy ezt a tábort kellőképpen a szívünkbe zártuk és nem felejtjük el soha.

Árkossy Annamária Emlékverseny

Németh Kitti
10. c

térhetek haza. A versenyen résztvevők szinte csak tökéletes gyakorlatokat mutattak be, és elég magasra tették a mércét. Helyezést azonban csak azok érthetnek el, akik az összes lehetséges szerez (4) indultak. Így akik csak 1, 2 vagy akár 3 szerez próbálták ki magukat, bámulatos teljesítményük ellenére 'sem szállhattak ringbe'. Én mind a 4 tornaszerezen bemutatam

A 2006-ban is megrendezett Árkossy Annamária Emlékverseny nagy jelentőségű esemény volt számomra, ugyanis a sok kemény edzés és gyakorlás meghozta gyümölcsét. A verseny napján társaimmal nagyon izgultunk, hogy jól szerepeljünk és említésre méltó teljesítményt nyújtsunk.

Ekkor persze még nem is sejtettem, hogy a nap végére a legboldogabb érzéssel és aranyéremmel a nyakamban

egyéni gyakorlataimat és próbáltam a maximumot kihozni magamból, a legnagyobb öröömömrre sikeresen! Az első helyen képviselhettem iskolánkat,

mindemellett a legtöbb pontot elért versenyzőként különdíjban is részesítettek, ami az örömet csak még jobban fokozta!

Csak remélni tudom, hogy még rengeteg hasonló eredménnyel szerezhettek örömteli pillanatokat magának és iskolánknak!

Tornabemutató

Berki Gergő
10. c

iskola nagyban támogatta a tornászokat új eszközökkel. Legutóbbi sikereinkhez azonban nem csak az új

A 2005-2006-os tanévben ismét megrendeztük a Sportnap keretében a tornabemutatót. Immár másodszer volt alkalmam részt venni a remek eseményen. Másodszer tapasztaltabban, egy évvel idősebben. Szerencsére ismét voltak közöttünk újoncok, akik ugyanolyan lelkesedéssel várták ezt a napot, mint én egy évvel ezelőtt. A körülmények azonban változtak!

A 2004-2005-ös évben való szereplésünk után az

lehetőségek, hanem a jó érzés is hozzájárult, hogy a diákok és a tanárok egyaránt várták az új bemutatót. Az egyéni és csoportos gyakorlatok újból sikert arattak. Nagyon sok irigylésre méltó ember van közöttünk, akik nem csak a torna, de a tánc és egyéb mozgáskultúrát igénylő ágakban is remekelnek. Épp ezért a gyakorlatok bővelkedtek táncos elemekben is. A visszajelzésekből ítélve a tánc nagyon sokat javít egy-egy ilyen esemény hangulatán, így az elkövetkező bemutatókban is megpróbálunk némi ritmust csempészni.

Akadnak közöttünk olyan emberek is, akiknek a torna több egyszerű hobbinál vagy testmozgásnál, és a jövőjüket is e köré szeretnék építeni. Nekik sok sikert kívánok és remélem, az elkövetkező bemutatók is legalább olyan sikeresek és színvonalasak lesznek, mint az eddigiek.

Kadlót Anikó, Pauló Eszter, Lászlók Réka 7. d

Amikor tavaly az első edzésünkre elmentünk egy kicsit izgultunk, mivel mi voltunk akkor a legkisebbek. Az év során nagyon sok új elemet tanultunk meg a nagyok és a tanáraink segítségével. A tanév utolsó két hónapjában teljes gőzzel a sportnapra összpontosítottunk. Tornaedzésen és tesiórán is a gyakorlatokat próbáltuk. Eleinte nem sikerültek tökéletesen az elemek, később egyre jobban belejöttünk.

Ahogy telt az idő, már egyre rutinosabban tornáztunk. A sportnapon örültünk, ugyanakkor féltünk is, mivel ez volt sokunknak az első olyan alkalom, ahol megmutathattuk tudásunkat. A bemutató sikeres volt, és ma már a következőre készülünk. Annyira megszerettük a tornát, hogy a nyár elején többször is bejártunk edzeni.

Osztályunk több tanulójának elnyerte tetszését ez a sportág, többen velünk együtt járnak az edzésekre, és segítséget tudnak kérni tőlünk, ha valamit nem tudnak. Reméljük, hogy még sok-sok éven át űzhetjük ezt a remek sportot.

Ifjúsági Tájékoztató Futó Európa Bajnokság (Szlovénia)

Koós Diána

Mint minden évben, 2006-ban is egy nagy célt tűztem ki magam elé. Ez a cél az volt, hogy szeretnék kijutni az ifi EB-re. Elhatároztam magamban, hogy ennek érdekében megpróbálok majd mindent megtenni úgy, hogy semmi ne menjen ennek rovására. Már év elején, mielőtt elkezdődött volna a komoly munka, már akkor éreztem, hogy kicsit mássabb ez a célkitűzés, mint

az eddigiek. Ebben az évben voltam utolsó éves ifi. Utolsó lehetőségem volt, hogy bizonyítsak ifiben magamnak és a körülöttem lévőeknek is. 2003-ban kinn voltam az EB-n, és rájöttem, hogy nem lehetetlen az első 10-ben lenni. Nagyon közel voltam akkor is hozzá, de nem sikerült. Most viszont éreztem, hogy meg tudom csinálni!

A téli alapozást sikerült úgy végigcsinálnom, hogy szinte zökkenőmentesen mentek az edzések, kivéve a kisebb megfázásokat. Tudatosan igyekeztem minden kis apró részletre odafigyelni a mindennapjaimban, olyanokra is, amik fölött eddig hajlamos voltam elsiklani. Ilyen volt például a rendszeres és megfelelő táplálkozás betartása, minimum nyolc óra alvás, rendszeres vérkép ellenőrzés, stb.

Alapozás után tavasszal folytattuk az edzéseket, hiszen következtek a várva-várt megmérettetések, a válogatóversenyek. Ezen versenyek eredményei alapján döntöttem el, hogy ki utazhat a válogatottal az ifi EB-re. Nagyon izgalmas volt ez a pár verseny, mindig változott a sorrend, csak a 6. és egyben utolsó verseny előtt lehetett sejteni, hogy ki lesz a négy ember, aki majd utazhat. Mikor beértem a 6. verseny céljába, nagyon megkönnyebbültem egy pár pillanatra: most kiderül, hogy mi lesz? Én mindent megtettem, már csak a többiek eredményén múlik, hogy benne vagyok-e az utazó csapatban. Aztán a pár pillanat megkönnyebbülést gyomorgörcs és izgalmas váltotta föl. Már alig bírtam kivárni, hogy végre kiszámolják az eredményeket, és

hogyan csapatom hirdessenek. Kijutottam az EB-re!!! Az egyikkel kisebb korosztályban a húgom is kijutott. Mindenki nagyon örült, a szüleink is, mi is.

Az EB előtt még részt vettünk egy edzőtáborban Szlovéniában.

Az EB-t még itthon végzett tudatos, kemény edzések előzték meg.

Végül eljött a várt esemény. A sulinak és az év végéi vizsgáknak, feleléseknek már vége volt, amiket nem volt könnyű végigcsinálni a mindennapos edzések mellett. Kipihentem a sulis fáradalmait, és már csak a versenyre tudtam gondolni. Az EB 3 versenyszámból áll: sprint, normál és váltó. Magamat ismerve a sprint versenyen vártam jobb eredményt. De sajnos a pálya közben pillanatnyi koncentráció kiesés miatt nem sikerült olyan helyezést elérni, hogy elégedett lehessenek magammal. Bár fizikailag nagyon jó formában voltam, nem ezen múlott, hanem hogy mennyire tudok végig magas pulzusszám mellett odakonzentrálni csak arra is, ami a pillanatnyi feladatod a verseny során. Kissé

Ifjúsági Európa Bajnokság, csapat 2. helyezés

csalódottan mentem vissza a szálláshelyre. De nem volt szabad sokáig emésztenem magam, mert készülni kellett a másnapi normáltávi versenyre. Ezen csak 29.-nek sikerült lennem, ami a magyar csapatársaimhoz képest nem is olyan rossz eredmény. Este a szálláson a válogatott edzőjével megcsináltuk a váltó összeállítását, és azt is, hogy ki melyik pozícióban (hányadik futóként) szeretne versenyezni. Én a második futó lettem, ami számomra a legideálisabb volt. A váltó reggelén éreztem a másik két váltótársamon, hogy nagyon megvan köztünk a csapatszellem és a közös cél akarása. Mégsem mondta ki egyikünk sem. Tudtuk, hogy ha mindhárman a hibátlan futásra törekszünk, akkor benne lehetünk az első 6-ban. Az első emberünk az ötödik helyen váltott. Ezután én negyediként hoztam a váltót, majd a harmadik emberünk a franciákat és a cseheket megelőzve a második helyen ért végül célba. El sem tudtuk hinni, csak ugráltunk egymás nyakába! Majd odaértek a szülők, barátok, ismerősök. Gratuláltak, sokak szemében, és persze a miénkben is megie-

lent egy-két örömkönnny. Sokáig el sem tudtam hinni, hogy megvan életem első jelentős nemzetközi eredménye! Egy sportoló számára ez egy hihetetlen első élmény! Nagyon jó érzés volt, hogy a rengeteg munka, áldozat, fáradtság, lemondás, amit bele tettem, meghozta a gyümölcsét, és nem is akármilyet! Ááá, alig voltam képes felgögni! Az élmény, hogy felálltunk a dobogóra magyar zászlót lengetve és csapatársaink éljenzését hallgatva, hihetetlen jó volt.

Itthon ismerőseim sokan felhívtak, hogy gratuláljanak. Olyan jó volt érezni, hogy nem csak a saját örömmöm ez az eredmény, hanem még nagyon sokan velem együtt örülnek, és büszkéek voltak rám.

Nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki egy kicsit is segített nekem, vagy csak szolt egy-két kedves szót. Így ezek után végiggondolva az egész tájfutással való kapcsolatomat, és élményeimet, nagyon örülök, hogy valamiben más tudok lenni, mint a többiek. Szerintem ez minden emberben megvan, csak van, aki később találja meg.

Miért éppen a magasugrás?

**Pálfalvai Petra és Vera
10. b**

Na de miért éppen a magasugrás? – tették fel többen a kérdést. Hiszen ez a sportág igen nagy figyelmet igényel. Egy jó ugráshoz nemcsak fizikailag, hanem szellemileg is a maximumon kell lenni.

Mi általános iskolás korunkban ismerkedtünk meg a sportnak ezzel a területével apukánk – és egyben edzőnk – révén. Ekkor azonban még nem volt lehetőségünk arra, hogy versenyeken is megmérteessük magunkat.

Első osztályos gimnazistaként egy éppen kialakulóban lévő magasugró csapatba kerülünk. Első közös versenyünkön ugyan még nem értünk el kimagasló eredményt, de ez arra ösztönözt minket, hogy még több edzéssel és belefektetett energiával javítsunk teljesítményünkön, valamint a felmerülő hibákon.

Ennek meg is lett az eredménye. A következő év

csapatversenyén 1,45 m-es átlagunkkal meghívást kaptunk az Atlétika Diákolimpia Ügyességi és Váltófutó Csapatbajnokság Országos Döntőjére. A versenyt a budapesti UTE Atlétikai Stadionban rendezték meg. A viadalt megelőzően már egy délutáni edzés alkalmával ismerkedhettünk a megyeivel igen kevés hasonlóságot mutató pesti pálya előnyeivel és hátrányaival. Így október 15-én már nem idegen környezetben kezdhettünk neki a versenynek, habár az izgalmat még ez sem tudta igazán feloldani.

Az ünnepélyes megnyitót és a fiúk versenyét követően a többi csapathoz hasonlóan mi is bemelegítettünk. A verseny nyolc csapat részvételével zajlott le. Nekünk a nyolc csapatból a negyedik helyet sikerült megszerezni. Esemélyesek voltunk a jobb eredmény elérésére is, de így utólag már elégedettek vagyunk a teljesítményünkkel.

Mivel a csapat főleg végzős tanulókból állt (akiket a közös edzések és versenyek során nagyon megkedveltünk), ezért reménykedünk, hogy egyre több diáktársunk kap kedvet ehhez a sporthoz, és egy hasonlóan jó teljesítményű csapat állhat össze. Mi minden esetre maradunk a magasugrásnál.

Az Atlétika Diákolimpia Országos döntőjéről 100 m-es síkfutás

Soós Ádám
10. a

Mindig is az volt az álom, hogy eljuthassak egy országos szintű atlétikaversenyre, és ez szerencsére idén júniusban sikerült is. Sokáig el sem hittem, hogy tényleg meghívtak a legjobbak közé, és nem csak álmodtam. Június 2-3.-án került megrendezésre az Atlétika Diákolimpia országos döntője méghozzá a Dunántúlon, Zalaegerszegen. Nagy izgalommal vártam, hogy végre ott legyünk, de emel-

lett nagyon féltem is a megmérettetéstől!

Reggel korán elindultunk, hogy minél hamarabb odaérjünk. Az első nehézséggel már itt, Salgótarjánban szembe kellett néznünk (diákigazolvány), de sikeresen megoldottuk. Sajnos a természet nem volt kegyes hozzánk, júniushoz képest hideg és esős volt az idő egész úton. Mire odaértünk, még rosszabb lett a helyzet. Az eső csak ömlött és ömlött, mintha évek óta nem esett volna. Emellett nagyon erős szél is fújt, szerencsére hátszél. Az eső nem zavart volna különösebben (a megyei versenyen is szemerkélt egy kicsit), csak ne lett volna olyan hideg. A pálya állapota varázslatos volt az itteni állapotokhoz képest. Nem salakos volt, végre olyan pályán futhattam, mint a profik! A lelátó és a stadion több létesítménye is elég modern és otthonos volt.

Jó hangulatban telt a bemelegítés, egyre többen és többen jöttek az ország különböző pontjairól. Aztán eljött az a pillanat, amire vágytam, a második futamban a 8-as pályán futhattam. A hazai elhanyagolt viszonyokhoz szokva még kimondani is furcsa: 8 pálya egymás mellett! A rajtgép beállítása sem volt egyszerű, így esőben főleg nem. Pálfalvai tanár úr még az utolsó pillanatokban ellátott pár jó tanáccsal, de aztán fel kellett készülni a rajtra. Elsőre elrajtolt a mezőny. Erős futamba kerültem, és így az egyéni csúcsonnál pár századdal jobbat futottam. Ennek ellenére nagyon

hiányzott a közönség buzdítása, bár futás közben nem nagyon tud az ember ilyesmire figyelni, csak később visszanézve jóleső érzés, hogy mennyien szorítanak nekem. Zalaegerszegen csak 3 ember szurkolhatott, ezt köszönöm is nekik. A helyezésem ott még csalódás volt a számomra, mert mindenki nyerni szeretne, de így utólag belátom, a részvétel volt a fontos.

Vizesen, fáva és kicsit csalódottan kerestük meg a kollégiumot, az esti szállásunkat. Nem volt egy luxus-hotel, de a célnak megfelelt. A szobatársakkal késő estig beszélgettünk a sportról és magunkról, jól megvoltunk, mert az atlétika iránti szeretet közös volt bennünk. Másnap reggel korán keltünk, mert el kellett hagyni a szállást. Nekem már aznap nem volt verseny-számom, így minden edzésre a szurkolásra fordíthatam. Az idő is jóra fordult, így még az atlétikaverseny nézése is élvezetesebb volt, mint előző nap. A légkör is más volt itt, mint a megyei versenyeken, és persze az eredmények is sokkal jobbak voltak.

Az itt lévő versenyzők nagy része edzésre jár évek óta, és ez a teljesítményükön is meglátszik. Éppen ezért nagy megtiszteltetés volt, hogy ilyen körülmények között, az ország legjobbjaival versenyezhettem. Sokat kell ahhoz még edzenem, hogy olyan jó lehessenek, mint ők, de amit tudok, megteszek. Remélem, a versenyeredményeim alapján ebben a tanévben is meghívást kapok az országos döntőre, mert nagyon jól éreztem magam ott, és az idén szeretnék még jobb eredményt elérni.

Mezei diákolimpia

Pasztuhov Renáta
11. a

Volt egyszer egy kis csapat, melynek öt tagja nyert a megyei mezei futóversenyen, és a következő komolyabb megmérettetés számukra az országos mezei verseny is – ebből kifolyólag – kilátásba került. De mint-hogy az egy igazi bolyais csapathoz illik, nem szállt inába a bátorsága, és áprilisban már fel is dőcögött Gödöllőre, ahol rajtvonalhoz állt. A versenyzők szíve mind egy célért dobogott.

Azért, hogy közösen megszerezhessek egy olyan helyet, amely segíthet egy végzős csapattagunk felvételejében a TF-re.

2006 április havában történt meg velünk. A csapat tagjai a tehetséges Rusz Anetta, aki ezekben a percekben már a TF diákja; a sportágban népszerű Koós Diána, aki e mellett is számos más eredménnyel büszkélkedhet; Sívó Ágnes, aki balassagyarmati alapokkal érkezett; Bócsó Anita, akit a magasugróktól vettünk kölcsön, no meg hát ott voltam én is.

A verseny végére országos 6. hellyel gazdagodott a kis csapat, és hazaszárguldt, hogy elűsághalossa gimnáziumának a nagyszerű hírt. Lehet hogy felmerül egy-egy olvasóban a kérdés, hogy milyen is pontosan egy mezei verseny lefutása. De most arra szeretnék kitérni, ami a színpalak mögött zajlik.

Fontos tényező a csapat tagjainak vadászata, amelyet Cserkúti Edit tanárnő végez. (A vadászat helyett használhatnánk a kiválasztás szót is, bár a vadászat mélyebben tükrözi a cselekmény lényegét.) A tanárnő egész évben éberrel figyel a tanulókra, hogy megfelelő embereket találjon az iskolában, akik majd ezüst-, arany-, bronzérmekkel virágoztatják fel a Bolyai János Gimnázium sporthírnévt. Az akció következő része a kiválasztott személy rábeszélése, amely egy kilencedikes esetében sok-

kal könnyebben mehet, mint egy végzős diáknál. (De Cserkúti Edit tanárnő általában mindig remekel.). Végül, ha a tapasztalt testnevelői hatodik érzék nem csal, akkor a csapat közös munkáját siker koronázza.

A minden évben megrendezett versenyeken Czímerné Séber Darinka tanárnő és Tóth Zénó tanár úr is segítségünkre van. Egész idő alatt tanácsokkal látnak el és biztatnak.

A mezei verseny színtere nagyban különbözik a síkfutás helyszínétől, mivel itt vigyázni kell az akadályok (fű, fa, virág) kikerülésére. Sőt, még a versenyzők létszáma is sokkal nagyobb. Gyakori jelenség a lökődés, rugdosódás (szöges cipőben) a verseny egész időtartama alatt. Összesen kb. 100-150 lány indul a korcsoportban, és mindenki előrébb szeretne jutni. A pálya viszont nem túl széles, ezért könnyen előfordul, hogy azért nem tudunk haladni, mert az előttünk álló sor nem enged. Az szokott általában jó hellyel célba érni, aki a végző percekig kitart, és 2,5 km után még van ereje 500 métert sprintelni.

Kis csapatunk váratlanul jó eredménye a tagok összefogásának érdeméért is felfogható. Óriási öröm volt számunkra a 6. hely megszerzése.

Sakk

Simon Tibor
10. b

Nyolcéves koromban kezdtem el sakkozni, a Mocsáry Antal Körzeti Általános Iskolában, ugyanis másfél évig kötelező tantárgy volt a sakk. Harmadikosan már az évfolyam legjobbja voltam, és az iskolánk egykori igazgatójáról, Gordos Rezsőről elnevezett emlékversenyen indultam először, amely egyben a megyei egyéni diákolimpia is volt. Az első versenyemen csupán a hetedik helyezést értem el.

Ez a „kudarç” azonban nem tört meg, és negyedikesen is indultam. Ekkor már délutáni szakkör keretében Nagy Béla foglalkozott velem. Sokáig nem volt helyem iskolánk csapatában, de hatodikosan már igen, s eljutottunk az országos döntőre. Ott ismertem meg mostani edzőmet, Frink Ferencet, aki egykor bolyais volt. Elszomorító teljesítményünk után abba akartuk hagyni a sportot, de őt év sakkozás után nem volt szívem befejezni. Ezután két edzőhöz jártam és negyed év múlva első nemzetközi versenyemen megálltam a helyem, majd igazolt versenyzőként az Ifjúsági Csapatbajnokságon is. Istvanovszki Martin után én voltam a legjobb pontszerző. Hetedikében megnyertem az egyéni diákolimpia megyei fordulóját, ezután az országoson is jól játszottam. A későbbiekben még sok nemzetközi versenyen jól szerepeltem, s értekszámom folyton nőtt.

Számomra a gólyatábor sem telt sakk nélkül, hiszen ekkor volt a megyebajnokság, melyet követően a Nemzetközi Sakkszövetség listájára is felkerültem. Az elmúlt két évben Salgótarján NB II-es csapatának tagjaként szinte minden hétvégén sakkoztam valahol, a legutóbbi szezonot veretlenül teljesítettem.

A Bolyai csapatának éltáblása, és egyben csapatkapitánya vagyok. Mióta ide járok, csapatunk mindig megyebajnok és a diákolimpia döntőjébe jut, mely sajnos az osztálykirándulással egy időben van. Teljesítményünk évről évre jobb. Legutóbbi versenyünkön

magam is meglepődtem, nem vártam ilyen jó eredményt. Második táblásunk Dávid Máté (9.b) volt, aki hozzám hasonlóan mesterekkel játszott. Minket néha jól elverték, de a másik két táblán nagyon jók voltunk. Borsik Ádám, aki érettségire készült, és kitűnően érettségizett, a csapat legjobb pontszerzője volt, de Barta László sem maradt el tőle sokkal. A verseny elején értékszámátalagunk alapján a 18. helyre rangsoroltak minket a 26-ból, de mi az elvárást túlteljesítve holtversenyben a 14-16. helyen végeztünk.

Remélem, idén is össze tudok állítani egy jó csapatot, és ismét ott leszünk a döntőn.

Only one but fun!

Márkus Virág
11. a

Egykerekű, monocikli, unികകി, hívhatjuk, aminek tetszik, a Magyarországon egyre több szívet meghódító (az enyémet biztosan) zsonglőr kelléket. Csakhogy ez több mint kellék. Az egykerekű sporteszköz. Fejleszti az egyensúlyérzéklet, formázza a vádliat, combat isten bocsá' popsit.

A helyzet olyannyira komoly, hogy idén nyáron megrendezték az egyetemes történelem első magyar megrendezték az egyetemes

monociklis bajnokságát Zamárdiban. Igazságot szerint én ezen a megmérettetésen még nem brillíroztam (ami késik...), de itt ebredtem rá, hogy unികകi nélkül nem élet az élet.

A vállalkozó kedvű ifjak profi és amatőr kategóriákban, változatos és olykor elképesztő versenyszámokban mérhették össze nem csekély tudásukat. Ezen finyencségek közül a teljesség igénye nélkül megemlítek néhányat. Kezdjük az elején, a „földhözragadtabb” számoknál így pl. a freestylenél. A freestyle monociklis berkekben az utcán lévő padról, padkáról le-fel ugrabugrálást, lépcsőn lebukdácslást, valamint egyéb szemet gyönyörködtető trükkök összességét jelenti. Zum beispjel: fél lábbal tekerés, nulla lábbal nem-tekerés, különféle nyeregbeattanási praktikák (pl.:180°-360°-kal megpördít majd szerencsés esetben ráhuppan, lábbal fölkap), korlátón csúszkálás és egyéb betyárságok.

Természetesen gyorsasági verseny is volt, hadd robgjon, aki tud. Itt előny a nagyobb kerekű masinéria, vagy a cseles áttétek, váltók. Ami érdekesebb, hogy ebben a sportágban Egyedül álló módon lassúsági versenyt is rendeznek. Ez mókásan mutat, de tovább megyek... láthatunk egyhelyben álló, azaz stílustand versenyszámot is.

A bátrak s rettenthetetlenek magasugrásban és távolugrásban jeleskedtek (egy kedves budakalászi ismerősöm meg is nyertef grat Sebi).

A vakmerőek és enyhén szuicid hajlamúak a különös szakértelemmel összetakolt triál pályán bizonyíthattak. A triál (szép magyar szavunk) az angol try all kifejezésből származik. Amint a neve is mutatja, ebbe aztán minden belefér, a sportágunk legextrémebb ágazata. Egy kis ízelítő: domboldalon lekerekezés (downhill), hidkorlátlan egyensúlyozás (brrrJ), traktorkeréken, mászókan, raklapon, autó tetején(csak a gazda meg ne lássa!) szökdecéslés, árok, nagyama, szikla, hegy s völgy. Ebből is látszik, hogy aki triálozik az egyéb disznóságokra is kapható.

Létezik ennek egy elvadultabb formája is (még ennel is...?) a speed triál. Itt a versenyzőknek a lélegzetelállító trükkök végrehajtása mellett sietniük is kell. Aki a lehető leggyorsabban és ép bőrrel/ciklivel célba ér, azé minden elismerésem (nem csak az enyém).

Bizony triálozni s terepen tekeregni nem lehet ám akármilyen Egyszerű, mezei egykerekűvel. Minőségben és árba is hihhetetlen különbségek vannak mono és mono között. Ma már léteznek „luxus” unികകik fékkel, pihe-puha üléssel, iszonyú strapabíró hiper-szuper kerékkal, dudával stb. megáldva potom pénzéért (köhm). (megj.: az én komplett egykerekűm került annyiba, mint egy pro ülés).

Nekünk magyar egykerekűsőknek a budapesti főfőzsonglőrök igen nagy szeretettel szerveznek táborokat, túrákat és találkozókat. Ezekre akárki mehet tudásszinttől függetlenül, mindenkit szívesen megtanítgatnak.

gólyalábak, móka s kacagás. Tűzokádás, kardnyelés... minden játszik.

Én egyelőre csak monocikliz(ge)t(ek) és rózsabotozom több-kevesebb sikerrel, de töretlen lelkesedéssel.

A rózsabot az az a botjtos izé, amit két bottal kell pörgetni és nem mágneses (itt elnézést kérek a rózsabot titkiban járatos olvasóktól). Közismertebb nevén ördögbot. Az ördögbot valójában egy ugyanilyen elvvel működő játék, csak hogy ott a pörgetendő boton nincsenek gumirojtok és ez bizony megnehezíti a „kezelését”. Az én rózsabotom jó szívós műanyag sátorrúdból készült, némi szilikonnal, gumibelsővel és szigetelőszalaggal megbolondítva. A vezetők tiplifák a Tűzépről egy kevéske gumba csavarintva. Az egész szerkezet kézzel készült. A botozást valójában nem nagy kunszt elsajátítani, ám annál örömtelibb művelni (tanulás helyett).

Elismerem, hogy az egykerekűzéshez már kell elhivatottság, de megéri a fáradságot, hiszen színesíti egyéniségünket (ebbe a lábszárunk kékülése s zöldülése nem számít bele) és egyetlen Salgótarjánunk arculatát. Erről megszolanak a vélemények. Az ember leánya azt hinné, hogy a fiatalság nyitott és elfogadó. Maximális tisztelem a kivételnek (szép számmal akadnak ilyenek és nekik köszönöm a biztatást!!), de mást is tapasztaltam. Persze olykor elkél egy kis kritika is.

Végezetül minden évkönyvolvasó diák, tanár, szülő és nagyszülő szíves figyelmébe ajánlom a www.unicikli.hu internetes oldalt, ahol a letöltések/videók/hunicikli menüpontokon belül irgalmatlanul látványos felvételeket kínálnak magyar zsonglőrök

Ezen összejövetelek alkalmából előkerülnek a tarsolyból más zsonglőrtjátékok is. Buzogányok, labdák, ördög, virág és rózsabotok, meteorok, tüzes szárnnyak,

előadásában.

Külön felhívnam a figyelmet a budakalászi ifjak filmjeire (monocikliben ők a mestereim).

HEROLD LÁSZLÓ a népművelés mai lehetőségeiről, a Guttenberg-galaxisról, kedvenc regényéről és a beszélgetés fontosságáról

„Mert tevés nélkül egyszerűen értelmetlen a lét”

Sóvári László

- Laci bácsi! Ha megengeded, egészen távolról indítanék. Persze ez a távolság csak látszólagos. Remélem, a beszélgetés valamelyik szakaszában az olvasó számára is érthető lesz ez. Ha nem, az egyedül az én hibám.

Szóval, XVIII. század, felvilágosodás, az optimista racionalizmus elképzelte azt, hogy a műveltség képes igazságszabot tenni a társadalmat, erkölcsösebbé tenni az embert.

Népneveléssel adjunk műveltséget az ebből eddig kirekesztett millióknak. Ennek a programnak a megvalósulása aztán automatikusan magával hozza, vagy legalábbis megközelíti a régóta vágyott humánus, erkölcsös emberi együttélést. Ebből aztán elég hamar ki kellett ábrándulni! Mi a véleményed: ennek a szónak, hogy népművelés, van-e még a mai korban valamilyen értelme?

- A népművelést a gyakorlatban először a XIX. század kezdte megvalósítani. Formális és intézményesített változataiban én rendkívül lényegesnek tartom, amit a reformkor ez ügyben létrehozott. Az akkori kultuszpolitika, még konkrétan Eötvös Józsefék köre. A népművelés elméleti alapjait, intézményesített formáit ők, közelebbről Eötvös József és Trefort Ágoston dolgozták ki. Az, hogy ebből csak az 1867-es kiegyezés után lett valami, nem rajtuk múlott. Ennek jól ismert történelmi okai vannak.

De a népművelésnek egyéb intézményesített képződményei is voltak. Nagyon lényeges dolgokat csináltak az egyházak. Mind a katolikus, mind a protestáns felekezetek, sőt, ismereteim szerint a zsidó hitközösségek is. Mind a mai napig szervezik a kisközösséges népművelést. A XIX. század egyik nagy szellemi találmánya szerintem az volt, hogy megcsinálta a nép művelését kis közösségekben. Ahol nem egyszerűen ismeretek átadása, hanem ismeretek kicsérélődése, információk megvitá-

sa és ennek kapcsán a konklúziók levonása zajlott. Mert a népművelés eredménye általában válik értelmessé, hogyha bele is ül az ember lelkébe. Az ember, aki a népművelésnek az alapja, az nem egyszerűen befogadó, hanem öröklé ki-cserélő.

Karácsony Sándornak van egy magyar nyelvtan, amelyben pontosan arról beszél, hogy az emberi verbális kommunikációnak van egy fantasztikus csodája: vásárhoz hasonlít. Megyek a vásárra, ott eladok valamit, veszek valamit. Rákérdezek valamire, ebből jön létre a kérdés mondat, az állított kijelentő mondat az pedig a vásárnak ilyen vagy olyan tétje. Amit a nyelvre vonatkoztatva Karácsony Sándor megfogalmaz, az tulajdonképpen az élet minden területén a kommunikáció lényege. Az, hogy én adok neked valamit, te adsz nekem, és ezáltal léptünk előre.

A kommunikáció az ismeretterjesztésnek a legfontosabb eszköze. És az a belső szükségletből fakadó igény az ismeretszerzésre, hogy minden dolgot, amit én fontosnak érzek, magamba gyűjtssem. Ma a tömegkommunikáció világa ezt nagyon felgyorsítja. Ha az ember jobban megnézi, akkor tulajdonképpen erre kap választ: ez a gomb, amit én nyomkodok ide vagy oda, ilyen vagy olyan állomásra, potenciálisan magában rejti annak lehetőségét, hogy én kiválasszam azt, hogy az én ismereteimet milyen területen gazdagítom. Így jönnek létre a természettudományos csatornák, így jönnek létre - milyen szépek mostanában - az MTV 1-en és az MTV 2-n a Kultúrház című dolgok, ahol az ismeretszerzésnek az önként vállalt világát építem magamba. Feltétlenül tudatosan, feltétlenül igénnyel teszem ezt, mert különben nem nézném. Akkor nézném a Győzikét, és ez is egy választás, ha nem is a legszerencsésebb.

Herold László

Interjú a kitüntetettjeinkkel

Summa: a népművelést mindenképpen szükségesnek tartom ma is. És azt gondolom, hogy az államnak, a társadalomnak a társadalom szellemi igényeket is megfogalmazó részének mindig programja volt az ismeretterjesztés. Az persze más kérdés, hogy egy társadalom milyen szintre helyezi az ismeretterjesztést, és hogy milyen szempontból van szüksége rá, milyen célok érdekében használja fel.

- *Hogy gondolkodik vagy manipulálható emberekre van-e szüksége.*

- Igen. Ez nagyon jellemző. Nyilvánvaló, hogy a népművelés címszava alatt más programot hirdet meg a harmincas évek Magyarországa, megint mást az ötvenes évek, nem beszélve a mai korról. Egy Shaw nevű irodalomtörténész-szociológus a hetvenes években felállította a hármas kultúra elméletét. Elfogadja a három kultúra, tehát a humán-, a természettudományos és a műszaki kultúra majdnem azonos szinten való meglétét, fontosságát. Ő azt hangsúlyozza nagyon erőteljesen, hogy a civilizációs kultúra elengedhetetlen része a humán műveltség. A humán kultúra nagyon erőteljesen beépül a másik kettőbe.

A kultúra az emberi kapcsolatokban nyilvánul meg. Késsel vagy villával esztek, vagy kezet mosok, egészen addig, hogy mit nézek a tévében, mit olvasok. Ezeknek az emberek közötti humán jellegű dolgoknak a beépülése az, mely egy nemzet, egy korszak kultúráját meghatározza. Ha nagyon akarom, akkor a népművelés egyszerűre alapkultúra és egyszerre kiegészítő kultúra.

- *Ha arra gondolunk, hogy manapság a művelődésnek - úgy ahogy mondtad - ezernyi féle változata van, és a XVIII. századi ember művelődési lehetőségeit összehasonlítom a XXI. századiéval, akkor még inkább igaz ez. Mi, az elsősorban humán kultúrát szerető emberek felzárkózunk, aggódva egymásra nézünk, amikor bölcsnek tűnő, rendkívül művelt emberek arról beszélnek, hogy a Guttenberg-galaxisnak, könyvkultúránkra alapozott művelődésnek vége. Mi a véleményed erről?*

- Az, hogy ez messze nem így van. Egy primitív példát is emlegettem. Aztán persze elég sok mindent elolvastam tőle. Nekem az volt a véleményem, hogy az emberi keserűségről, az emberi szenvedésről már nagyon sokan írtak. A Sorstalanság igazai nagy értéke az volt, ami eltért a többitől, az addigi holokausz-irodalomtól, azaz, hogy itt egy kis tizenéves fiatalember a maga naív tisztaságával élte meg mindez, és mesélte el. Hogy az író egy ilyen regényarrátort alkalmaz, ez volt az élmény. Én magukat a borzalmakat nem szeretem, ez engem riasztott. Eből adódóan lehetséges, hogy én a nagy emberi értékeket nem tudtam máshoz kötni csak ehhez a gyermeki világhoz. Ahhoz, hogy egy kis kamaszember örökök arról beszéljen a regényben, hogy valószínűleg iszonyatos dolgok mentem keresztül, de ... tulajdonképpen ... amit te az előbb mondtál, az nagyon beletalált. Amikor arról beszéltél, hogy a mai fiatal látja a világ dolgait, de nem érzi, mi van, természetesnek fogadja el, ami van, bármilyen szörnyű is. Én jobban meg vagyok rettenve a mai világ iszonyatától, mint ő, aki benne él.

irodalom velem láttatja a világot. A könyv segítségével teljessé válik a kapcsolat az adott valósággal, ahogy olvasom, visszanezem, elemzem, átgondolom. Ha leülök a tévé elé, és megnézem ugyanazt filmet, az mindent kétszer a számba ad. Az én fantáziám, az én plusz hozzáadásom az minimális lesz. Ez még a színházban is így van, bár a színház azért sokban módosít. A teátrumot - javaslom - tekintsük a Guttenberg-galaxis részének, egy megjelenési formájának. Igen ám, de ott a dolog azért már manipulálva van. Már nem az író szól meg, tehát már nem az íróval vagyok állandó kapcsolatban, hanem az íróval, a rendezővel, a technikussal, a díszlettervezővel, a jelmeztervezővel, szóval sok mindenkivel. Vagyis ott már én valamilyen formában manipulálva vagyok. Egyáltalán nem biztos, hogy az alkotóművészellel leszek én a legszorosabb kapcsolatban. És pontosan ezért nem lehet, és nincs is vége a Guttenberg-galaxisnak.

- *A szépirodalomról - nem tudom miért - Kertész Imre 2004-es Nobel-díja jutott eszembe. Azért azt a díjat nemcsak ő, hanem a magyar irodalom is kapta. Legalábbis én ezt gondolom. Te mit gondoltál erről annak idején?*

- A regényről vagy Kertész Imréről?

- A regényről, az íróról, illetve az odaítélés tényéről.

- Kertész Imréről azért nem volt véleményem, mert nem olvastam tőle semmit.

- *Igen. Ez volt a megdöbbentő, hogy egy olyan író kapta ezt a nem akármilyen elismerést, akít itthon jószerével alig ismertünk.*

- Így van. Aztán persze elég sok mindent elolvastam tőle. Nekem az volt a véleményem, hogy az emberi keserűségről, az emberi szenvedésről már nagyon sokan írtak. A Sorstalanság igazai nagy értéke az volt, ami eltért a többitől, az addigi holokausz-irodalomtól, azaz, hogy itt egy kis tizenéves fiatalember a maga naiv tisztaságával élte meg mindez, és mesélte el. Hogy az író egy ilyen regényarrátort alkalmaz, ez volt az élmény. Én magukat a borzalmakat nem szeretem, ez engem riasztott. Eből adódóan lehetséges, hogy én a nagy emberi értékeket nem tudtam máshoz kötni csak ehhez a gyermeki világhoz. Ahhoz, hogy egy kis kamaszember örökök arról beszéljen a regényben, hogy valószínűleg iszonyatos dolgok mentem keresztül, de ... tulajdonképpen ... amit te az előbb mondtál, az nagyon beletalált. Amikor arról beszéltél, hogy a mai fiatal látja a világ dolgait, de nem érzi, mi van, természetesnek fogadja el, ami van, bármilyen szörnyű is. Én jobban meg vagyok rettenve a mai világ iszonyatától, mint ő, aki benne él.

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Igen. És Kertész Imre ezt az általa látásmódot nagyon jól hozza.

- Egyetérték. Tehát én a regény értékét ebben látom. Az más kérdés, hogy mik a Nobel-díj kritériumai. Az más kérdés. Én nem vagyok benne teljesen biztos, hogy a leget választották.

- Azért én örülök annak, amikor azt hallom, hogy vannak Kertész Imrén kívül is olyan írók, akik a világban népszerűek. Szabó Magda, Márai Sándor. Rettenően feldob, hogy Szerb Antal is.

- Érdekes. Nem tudom neked mi a véleményed? Én nagyon szeretem Szabó Magdát. De most a legutóbbi úgynevezett nőolvasmányaim között Jókai Annának a Ne féljetelek című regénye viszi el a pálmát.

- Az nekem is az egyik kedvencem.

- Próbáltam megérteni, hogy miért olyan kedves nekem az a regény. Mi feleségemmel, Ágikámmal úgy olvastuk, hogy szó szerint egymás kezéből kaptuk ki. Mi az, ami annyira odaköött ehhez a Jókai Annához? Egy életkor szükséges ahhoz, hogy az ember ezzel a regénnyel küzdelmet kezdjen. Csak azt fogja elbűvölni, akinek megvan az az életélménye, amihez Jókai Anna el tudja vinni.

- És a másik a forma, az egyáltalán nem általános regényszervezési módszer. A többség hozzád van szokva a hagyományos történetbonyolító szöveghez. Az effajta lírai, lélektani mélysólamiságot, többsólamiságot azt nehezen emésztik.

- Ez valószínűleg így van. Látod, én erre nem is gondoltam. Sőt, lehet, hogy ez a hangsúlyosabb a dolgban. Két évvel ezelőtt volt a Madáchban Jókai Anna. Édes és szellemes ember. Csongrády Béla megkérdezte tőle, mit üzen a tarjánai olvasóknak. Mint újságíró kérdezte ezt. Karácsony előtt voltunk éppen. És akkor egy pillanat szünet, majd az írónő a következőt válaszolta, két mondatot: „Dicsőség mennyben az istennek, és békesség a földön a rosszakaratú embernek.” Fantasztikus gondolat volt! Végiggondoltam, hogy békességet nem a jóakarátú embernek kell kívánni, hanem valóban a rosszakaratúnak. Tökéletes gondolat! Nem? Tulajdonképpen egy szójáték, egy hagyományosan bevett mondat, amiben ő egy szót megváltoztat, és az egész filozófiailag teljesen más értelmet kap.

- Laci bácsi! Beszéljünk kicsit rólad is. Hogyan telik mostanában egy napod?

- Gyermekekortól szokásom, hogy elalvás előtt mindig végiggondolom a napomat. S egyre többször mondom, hogy ez a napom nem sokat ért. Ilyenkor mindig azért fohászokodom, hogy amíg itt vagyok ezen a föl-

dön, az adassék meg nekem, hogy tudjak valamit tenni. Mert tevéis nélkül egyszerűen értelmetlen a lét. Ha csak önmagamért teszek, akkor semmit se tettem. Ha tudok valamit a gyerekeimért, a családomért, azokért, akikhez valami érzelem fűz, tudtam csinálni, hogy ... Ez jó érzés!

Hogyan telik a napom? Ahogy az embernek az élete előrébb és előrébb megy években, egyre erőteljesebben rá kell döbennie arra, hogy egyre lassúbb. Szóval, ami régebben belefért mondjuk húsz órába, most jóval több időbe telik. Mi fér ebbe bele? A napi dolgok: bevásárlások, mosogatások, takarítások. Mindez, amit feleségemmel, Ágóval közösen végzünk. Hála a jó Istennek, ő nagyon jól bírja magát. Olyan fantasztikus mozgásigénye van! Azt nem mondom, hogy nekem nincs, csak nekem már nincs hozzá meg a fürgé lábam, néhány éve iszonyatosan fáj. A lelassulás nálam erőteljesen összefügg azal, hogy meszesedés van a térdemben.

Milyen értelmeset tudok csinálni ebben a helyzetben? A legfontosabb számomra az, hogy szeretek beszélgetni. Van néhány ember az életemben, akivel csodálatos jó dolog beszélgetni. Első helyen a feleségem áll. Én nem tudok olyan napot mondani, amikor mi ne tudnánk érdekes beszélgetéseket folytatni. Két ember, akiknek mindig van mondanivalója egymásnak. Ez valami csodálatos dolog! Többször mondják nekünk, nem vagytok ti normálisak, miről tudtok még 36 év után dumálni egymással? Bármikor, ebéd közben, az utcán. Nem tudsz olyan időt mondani, amikor még biztosan egy jót beszélgetünk.

Kétségtelenül ő a legfontosabb ember az életemben. Őt lesz a legnehezebb itt hagyni.

- Azt remélem, hogy amiről az utolsó mondatod szólt, az még nagyon távoli jövő. Ez év tavaszán, pedagógus napra egy nagyon szép kitüntetés vehettél át: az Eötvös József-díjat. Ezt a kitüntetést azok a kiemelkedő munkát végző óvodai, általános iskolai, középiskolai, szakiskolai pedagógusok, főiskolai és egyetemi oktatók kaphatják, akik oktató-nevelő munkájuk során, életpályájukkal kifejezték elkötelezettségüket a pedagógus élethivatás mellett.

A Bolyai gimnázium egész közössége nevében szívből gratulálunk neked! Rendkívüli büszkeséggel tölt el bennünket, hogy iskolánk legendás nyugalmazott igazgatója a vitrinébe teheti ezt az elismerést. Úgy gondoljuk, a legjobb helyre került.

Én pedig hálásan köszönöm ezt az interjút. Tudod, hogy számomra mindig különleges életajándék, ha veled eszmét cserélhetek. Jobb egészséget kívánunk, drukkolunk, hogy javuljon a térded, amennyire lehet.

ÁRPÁD SÁNDOR a régi és a mai tantestületekről, az orosz nyelv hasznáról, az idegen nyelvek iránti magyar averzióról, az utazás izgalmáról

A tantestület egyik Doayerje

Sóvári László

- Te vagy a tantestület egyik Doayerje. Ez a tanár-csapat az elmúlt tíz évben teljesen megfiatalodott. Te dolgoztál a régi testületekben is. Látsz-e lényeges különbségeket a mai és az egykori tanárgárda között? Ha igen, akkor miben?

- Természetesen elég nagy különbség van. Amikor én 1973-ban ide kerültem nemcsak a tantestület, hanem a körülöttünk lévő világ

is más volt. Én sokat tanultam az idősebb kollégáktól, nagyon készségesek, segítőkészek voltak, segítettek a beilleszkedésben, s szakfőnökök tanításában. Mostanában úgy tapasztalom, hogy egy kicsit „mechanikusabb” lett az életünk, kevésbé tudunk odafigyelni a másira, felszínesebbek lettek kapcsolataink, mind szakmai, mind emberi tekintetben. Ebben látom a legnagyobb különbséget.

- Azért van ez, mert úgy általában felgyorsult az élet, az életszínvonal fenntartása érdekében egyénileg többet vállalunk, így kevesebb időnk van itt az iskolában? Vagy egyszerűen azért, mert más, más emberek vagyunk?

- Hát ... biztos több összetevője van. Az kétségtelen - utaltam is erre -, hogy a világ is teljesen megváltozott körülöttünk. Hogy aztán jobbra fordult-e bizonyos szempontból, vagy rosszabbra, azt mindenki maga kell, hogy eldöntse. Nyilván az emberek is ezzel párhuzamosan változnak, s az újabb generáció pedig belenő ebbe a világba, átvéve ennek a mentalitását, tempóját, gyorsaságát. Van ennek anyagi és egyéb vonatkozása.

- Az ideai tantestületi kirándulás - úgy gondolom - számodra halmozottan is kedves volt, hiszen két érdeklődési területet is érintette: az egyik az olasz nyelv, amit Rómában anyanyelvi környezetben hallhattál, és

a másik pedig a történelmi érdeklődés. Milyen élményekkel tértél vissza a római kirándulásról?

- Szép élmények voltak. Hozzáteszem, többször jártam már Olaszországban, és valóban az olasz nyelv, az olasz kultúra, történelem, és minden ami olasz, nagyon vonzó számomra. Ez a vonzalom akkor kezdődött, amikor középiskolás lettem. Ahban a gimnáziumban, ahová

jártam, akkor indult először egy olyan csoport, ahol olasz nyelvet tanulhattunk. Valamilyen véletlen folytán én is idekerültem. Egy kedves, szimpatikus tanárnő tanított, nagyon megszerettük az olaszt. Azóta is kedvemem maradt. Ebből adódott, hogy a nyolcvanas évek végén középfokú nyelvvizsgát tettem. Mint már említettem, többször jártam Olaszországban, és minden úton nagy élmény számomra, ha újat láthatok, vagy újra megcsodálhatom a már látottakat. Ilyen például számomra a mindig elragadó firenzei dóm.

- Nemcsak az olasz nyelvhez vonzódsz, hanem az oroszhoz, meg ha jól tudom, a szlovákhöz is. A rendszerváltás környékén az orosz nyelv tanítása az úgy leállt. Ezt hogyan élted meg? Egy nyelv tudásához az kell, hogy az ember állandóan gyakorolja. Most milyen a viszonyod az orosz nyelvhez?

- Nyilván sok szempontból megváltozott az orosz nyelv helyzete Magyarországon, s az oroszstanároké is. Voltak sokan akik átképezték magukat másik nyelvre, volt, aki valami miatt nem, én is ezek közé tartozom. Azt gondolom, hogy az orosz tudást érdemes azért megőrizni. Ha az ember a mindennapokban nem is használja, vannak az életnek nagyon érdekes szituációi, amikor erre szükség lehet. Persze ez más nyelvre is igaz. Két ezzel kapcsolatos élményemet mesélném el. Egyszer Pesten voltam egy történe-

Árpád Sándor

Interjú a kitüntetettjeinkkel

lem továbbképzésen, ahol Romániából, Erdélyből is voltak résztvevők. Volt köztünk egy olyan román kolléga, aki nagyon keveset tudott magyarul. Egy esti kötetlen programon derült ki, hogy lévén körülbelül egy-ötven éves, ő is tanult oroszul, így remekül tudunk kommunikálni. Megértettük egymást, és ez nagyon jó érzés volt. Hasonló élményem volt Lengyelországban, lengyel kollégákkal.

- *A szlovákról meg az jut eszembe, hogy talán érdemes lenne nekünk itt a Kárpát-medence közepén szláv népekkel körülhúzó, hogyha egy-két szomszédunknak a nyelvét is ismernénk.*

- Igen. Én is ezt gondolom. Na most a szlovák nyelvhez annyit, hogy én szlovák származású vagyok, vagy úgyis mondhatnám, hogy az anyanyelvem a szlovák.

- *1973 óta történelmet is tanítasz. Gondolom ez idő alatt rengeteg változás zajlott le a történelemtanításban. Szerinted hogyan változott a tantárgy tanítása tartalmában, módszertanában?*

- Mindenképpen sokat változott. Nagyon sokféle felfogásban, megközelítésben kellett és kellett volna a történelmet tanítani, sokféle tankönyvből. És azt gondolom, hogy az un. Kádár-korszak sem volt ebben mindig és teljesen egységes. Nemcsak a rendszerváltás óta van egyfajta törésvonal, hanem ez már előtte is létezett. A „liberális világ” csak felerősítette ezt, és azóta is nagyon sok minden befolyásolja. Azt gondolom, hogy egy alapvetően jól felkészült, a szakma iránt érdeklődő embernek lépést kell tartania a történelemtudomány új eredményeivel. Azzal a törekvéssel, hogy ismerjük meg a maga ellentmondásaiban és részleteiben a múltat.

- *A tavalyi tanévben az iskola negyvenéves születésnapjára rendezett ünnepségen az iskola magas kitüntetését kaptad: a Bolyai Emlékérmét. Nem magam miatt kérdezem a következőt, mert mint annak az emlékünnepségnek az egyik konferálója, én olvastam fel a kitüntetésed laudációját, én tehát ismerem. Az Évkönyv olvasói kedvéért kérdezem, miért kaptad? Mit gondolsz te erről?*

- Hát ... talán erre szokták mondani, hogy jó kérdés. A másik, amit mindjárt hozzáténnék, igazából

nem tudom. Eléggé meg voltam lepve. Amikor egy kicsit belegondoltam, akkor az ötlött fel bennem, hogy is van ez? Nem tévedtek-e azok, akik úgy gondolták, hogy ez így van? És egy kicsit azóta is tépelődöm... Én csak azt gondolom, hogy amióta itt vagyok az iskolában, egy dolgot szerettem volna – persze többet is –, de egyet mindenképpen, hogy azt a munkát, azt a szakterületet, amit én vállaltam, azt tisztességesen megcsináljam. S ha ez elismerést érdemel, akkor egy kicsit megnyugszom.

- *1973 óta biztos nem ez az első kitüntetésed. Milyen elismeréseket kaptál már?*

- Igen. Voltak. 1978-ban Miniszteri dicséretet kaptam. A későbbiekben a Bolyai János Gimnázium Emlékplakettjét és Diszokirátát. Az elmúlt évben pedig nemcsak iskolánk legmagasabb kitüntetését kaptam meg, hanem a munkámat ismerő szakemberek javaslata alapján Arany Katedra Emlékplakettet kaptam az oktatási minisztertől. Ez aztán tényleg a döbönnet erejével hatott rám. Öröm és kétely hadakozott bennem, csak lassan tudtam feldolgozni.

- *Evezüünk más vizekre! Gondolom, hogy az idő nagy részét most is az iskola és a tanítás tölti ki, ezzel mindnyájan így vagyunk. Ha nem az iskolával foglalkozol, ha egy kicsit elszakadsz ettől, tételezzük fel, hogy van ilyen, akkor mivel szeretsz foglalkozni? Tudom, hogy olvasó ember vagy. Gondolom, hogy ez valahol a hobbjaid között az első helyen szerepel. Azt is tudom, hogy néhány éve – van már tíz éve is? – kertes házba költöztetek Karancsaljára. Ezért gondolom, hogy az ezzel kapcsolatos tevékenységek – kertészkedés, egyéb ház körüli munkák – is a hobbjaid közé tartoznak. Vagy esetleg a feszültség-levezetés módjai.*

- Egészen pontosan nyolc éve költöztünk ki a városból. Igen, gyerekkorom óta szeretek olvasni, szépirodalmat csakúgy mint szakirodalmat. Másik nagy hobbim az utazás. Ha valahová ejutok, minden érdekel... a műemlékek, a táj, a város, az ott élő emberek életformája, egy-egy érdekes építészeti megoldás, s hogy ebből mit tudnék a saját házamban megvalósítani. Örülök, hogy kertes házba költözhetünk, az iskolai munka után a kertben végzett munka pihenést, kapcsolódást jelent a számomra.

KISS ERNŐNÉ az őszinte érzelmekről, a tanári attitűdök változásairól, a ház és a kert szépítéséről, a családi gasztronómiai hagyományok öröklődéséről.

A Beatlestől az angoltanításhoz

Sóvári László

- Ha jól tudom, horoszkópod szerint szűz vagy. A Nógrád Megyei Hírlap mai csillagjegy jóslatában ez áll: „Rosszat álmodik egy rokonáról vagy régi barátjáról. Ezért inkább a biztonság kedvéért hívja fel és kérdezze meg, hogy jól van-e.” Híszel-e a horoszkópban? Inkább racionális természetű ember vagy, esetleg jobban hiszel a természetfeletti történetekben?

- Meg szoktam nézni a horoszkópot, nem mondom, hogy minden nap, időnként, amikor eszembe jut. Nagyon érdekes, hogy az én csillagjegyemre vonatkozó általános jegyek közül nagyon sok egyezik velem, és ... van, amikor az ott jósolt dolgok bejönnek, van, amikor nem. A jósolt események általában nem válnak be, de a csillagjeggyemmel járó általános tulajdonságok eléggé pontosak, tehát sok egybeesés van. Egyébként bizonyos dolgokban inkább racionális típus vagyok, azt hiszem. Ugyanakkor elég sok érzelmi töltés is van bennem. Rengeteg mindent érzelmi oldalról közelítek meg. Elegendő nagy empátiakészségem van, úgy gondolom. Erre az élet tanított meg. Én magam is annyi mindenen mentem keresztül, ami nagy mértékben formálta, illetve felerősítette ezt a tulajdonságomat. Az biztos, hogy többször hallgatók a szívemre, mint az eszemre. Ez nem biztos, hogy mindig jó, nagyon sokszor nem tudom leplezni az érzelmeimet, ez időnként nagyon kínos is tud lenni. Ugyanakkor meg azért ember az ember, hogy ne kelljen lepleznie az érzelmeit. Ha elsírom magam, az őszintén jön, sajnos elég gyakran nemcsak rossz dolgok, hanem jó dolgok miatt is meg tudok hatódni. Próbálok magam keményíteni, mert időnként nem szerencsés, hogy mindenki előtt abszolút kimutatom az érzéseimet. De ezt még nem tanultam meg az idők során, már nem is igen fogom.

- Tanárként milyen típusba sorolod magad? Van ez a régi pedagógiai besorolás: hideg-engedékeny, hideg-követelő, meleg-engedékeny, meleg-követelő. Tanári attitűdöd változott-e a pályád során?

- Változott. Egyértelműen változott. Amikor elkezdtem tanítani, jóval szigorúbb voltam, mint most. Nem nevezném magam hidegnek, nem is követelőnek, de vannak elvárásaim. Valahogy úgy fogalmaznám meg, hogy próbálok megérteni a tanulóim problémáit, de a tananyag tanításában nagyon szigorú elvárásaim vannak. Emberi oldalról pedig úgy van, hogy miután nekem is vannak gyerekeim, nagymértékben meg tudom érteni a gondjaikat. Én ellenőrzőbe harminc év alatt egyszer sem írtam be semmit. Ez nem biztos, hogy mindig erény. Más módszerekhez próbálok folyamodni, hiszek a probléma-megbeszélésben, a jó szó híve vagyok mindenféle szempontból. Soha nem adtam meg szaktárgyi elégtelent azért, mert valakire dühös vagyok. Azt másképpen kell elrendezni, úgy gondolom. Tehát az idők során toleránsabb lettem bizonyos dolgokkal szemben. De ha a gyerekeknek nagyon pontosan elmondják, hogy mit várnak tőlük egy tanórán, miért mit lehet kapni, akkor ezt tudják teljesíteni. Tudják, meddig lehet elmenni. Az ember tehát az évek során bölcsőbb lesz, és a jó eredmények önmagukért beszélnek.

- Azért bólogatok olyan sűrűn, mert a te tanári viselkedésed igen közel áll az enyémhez. Téged itt az iskolában mindenki elsősorban angoltanárnaként ismer. Elkötelezett vagy az angoltanítás mellett. Mikor és hogyan köteleztet el magad?

- Hát ... ez látod, nagyon érdekes. Még soha nem volt alkalmam ilyenekről beszélni. Őszintén szólva

Kiss Ernőné

Interjú a kitüntetettjeinkkel

már kisgyerekként is nagyon szerettem tanítósdit játszani. Volt egy füzetem kitalált nevekkkel. Naptárból párosítottam neveket, és volt egy osztályom, mindent tanítottam. Elsős délutánokon ilyeneket játszottam kisgyerekként.

Amikor én jártam iskolába, orosz tanultunk, nekem nagyon jó eredményeim voltak ebből. Tehát kézenfekvő volt, hogy az idegen nyelv tanulása jól megy nekem. Versenyeket nyertem. Más oldalról ez volt az az időszak, amikor a Beatles együttes elindult, én nagyon megszerettem ezt a fajta zenét. Akkoriban még nagyon nehéz volt angolt tanulni. A hatvani Bajza József Gimnáziumba jártam. Nagyon-nagyon jó angol-tanárom volt, dr. Budai László, aki azon kevés angol-tanárok egyike volt, akik Magyarországon elkezdtek az angol nyelv tanítását. Akinék egy kicsit is rálátása van a tantárgy tanítására, az tudja ezt. Tankönyvíró, rendkívül szigorú ember, nagy elvárásokkal, követelményekkel. Néha félttem tőle, meg kell hogy mondjam. A gimnáziumban kezdtem az angolt, jól ment, gyakorlatilag az ötösön kívül nem is nagyon volt más jegyem, mindig dicséretes ötös voltam. Ami nála nem volt semmi!

Megmaradt a tanári pálya iránti vonzódásom is, így lettem angol-orosz szakos tanár. Csak hát időközben megszűnt az orosz nyelv oktatása, így maradt az angoltanítás. Úgy alakult, hogy a pályám elején inkább orosz tanítottam, aztán eljött az az időszak, amikor ez kiegyenlítődött. 1988-ban tanítottam utoljára orosz. Nagyon sajnálom, mert azt a szakomat is nagyon szerettem. De bele kellett nyugodnom, hogy most más idők jönnek, amiben az orosznak egyelőre nincs helye.

- Azt mondd, hogy 1988 óta nem tanítod az orosz. El lehet egy nyelvet felejtetni, ha nem használja az ember?

- Azt hiszem, hogy nagyon sokat felejtettem. Oroszból írtam a szakdolgozatomat, jól tudtam, de most már sok minderre nem emlékszem. Egy nyelvet nagyon könnyű elfelejtetni, gyakorlás nélkül megkopik a szókincs. A nyelvtara most is emlékszem. Angolból viszont rengeteg továbbképzésen vettem részt, mióta itt vagyok a Bolyaiban. Fantasztikusan jó volt ebben az iskolában, hogy szinte mindent ki lehetett próbálni, sok kísérletben vettem részt, többféle típusú rendszerben és módszerrel tanítottam, tehát sok mindent próbálgattam. Orosztanárok átkép-

zésén dolgoztam, angol szaktanácsadó voltam Nograd megyében. Úgyhogy rengeteg dologra volt így rálátásom. És hát tényleg így van, hogy fontos nekem az angol nyelv tanítása.

- Melyek voltak pályád során a szívedhez legközelebb álló sikerélmények?

- Nagyon emlékszem egy oroszhoz kapcsolódóra. Az orosz nyelvet nem igazán szerették. Egy olyan osztályban, ahol szinte csak fiúk voltak, egy fizika tagozatos osztályban, jó képességű fiúk jártak oda, akik nyelvből is nagyon jók voltak. Ebben a társaságban mindig előre kellett gondolkodnom, hogy vajon mit fognak kérdezni, mert minden órán érdekesebbnél érdekesebb kérdéseket tettek fel. Mindig tudtam válaszolni, de nem is ez a lényeg.

Egyszer szakfelügyelő jött látogatni, és egy orvosi téma volt éppen terítéken. Egy orvos-beteg jelenetet kellett eljátszani, ebből feleltetem, és a fiúk úgy készültek, hogy fehér köpeny volt az orvoson. Abszolút élethűen játszották el jó orozsággal, a végén az orvos még hálapénzt is kapott. Fantasztikus, fergetes volt! A szakfelügyelő teljesen fel volt dobva. Először azt gondolta, valahonnan megtudtuk, hogy jön, és előkészültünk. De hát honnan tudtuk volna! Ezzel azt akarom mondani, hogy a nem szeretett orosz nyelvet ez az osztályom úgy tanulta, hogy minden óra ilyen volt, ilyen meglepetésekkel teli. Sikertől belőlük a maximumot kihozni.

Angolból pedig, hát az angol más volt. Miután az orosz volt a kötelező, az angolt kuriózumként kezelték. Ma már - csúnya kifejezés - a csapból is az angol folyik. Az elején tényleg úgy volt, hogy nem volt ennyi segédeszköz, mint manapság. Az iskolának ma nagyon jó a felszereltsége, segédanyagokkal való ellátottsága. Tehát rengeteg mindhez nyúlhatunk. Most nagyon sarkítva régen majdhogynem csak a krétával jártunk be órára. Az a rengeteg nyelvvizsga, nem tudom számon tartani, amit letettek a tanulóm, egyszer volt OKTV-s döntőfőm, területi fordulóra kettő jutott, rengetegen felvételiztek angol nyelvből eredményesen, nagyon sok volt tanítványom angoltanárként dolgozik valahol a városban és az országban. Mások külföldön élnek, vagy más pályán használják az angol nyelvet. Vannak, akik azt mondják, hogy tanárként az én valamikori jegyzeteimből tanítanak. Ez igen jó érzés.

- Beszéljünk a vezetői munkádról is! Én úgy ismerlek meg 1996 óta, mióta ebben az iskolában tanítok,

Interjú a kitüntetettjeinkkel

hogy a szervezőmunka az egyik erőnyed, nagyon precízen, pontosan szervezel, a tanárkollégákkal való kapcsolatteremtés is jól megy neked. Mindezeket summázva azt kérdezem, milyen viszonyban vagy a vezetői munkáddal?

- Nagyon szeretek tanítani, ez a mai napig megmaradt, ezt nem tagadom. Minden órám feldobodom, kiélem a tanítási vágyamat. Persze nincs olyan sok óram. A vezetői munkát tekintve ez a terület, amit én csinállok, rendkívül szerteágazó, nem igazán tapintható és megfogható konkrétan, mert nagyon sok olyan apró dologból áll, ami időnként észrevehetetlen. Sok a papírmunka, statisztika, adminisztráció is benne, de ugyanakkor évkönyvcikk írás közben arra gondoltam, hogy a tavalyi év a rendezvények éve volt, és a rendezvények nagy részének megszervezése az én feladatom volt. Szívesen szervezek bármit.

Másrészt pedig a kapcsolattartás a másik fő területem. Nagyon sokan azt mondják, hogy ezt ők semmiképpen nem csinálnák. Én viszont a munkámnak ezt a részét nagyon szeretem. Az emberekkel való kommunikálást, egyeztetést vagy együtt dolgozást, együttmunkálkodást jobban kedvelem. Természetesen ide mindig két ember kell, a munkámat csak úgy tudom végezni, hogyha ebben partnereim a kollégák, a szülők, akikkel együtt dolgozom. Úgy gondolom, bármilyen feladatot csak azért tudtam eredményesen megcsinálni, mert a kollégáim ebben segítettek. Elégedett vagyok ilyen szempontból, igazából még soha senki sem utasított vissza, bármire kértem. Ugyanezt mondhatom el a szülőkhöz való viszonyomban is. Tizenegyedik éve vagyok helyettes, ez alatt azt figyelhettem meg, hogy a szülőkkel való kapcsolattartás is rendkívül sokat fejlődött, tényleg partnerek vagyunk a közös cél, a gyermek érdekében. Jó dolog, hogy lehet rájuk számítani, és ugyanúgy fontosnak tartják, hogy a gyerekekkel kapcsolatban jó döntések szülessenek, mint ahogy mi is, vagy én személy szerint.

- A tavalyi tanévben a 40 éves évfordulós ünnepségen Bolyai Emlékérmet kaptál. Mivel én olvastam fel a laudációt, tudom, miért kaptad. De az Évkönyv olvasóinak kedvéért tőled is hallhatnánk?

- Ott nagyon meglepődtem. Azóta persze gondolkodtam rajta. Rendkívül jólesett, mert harminc éve dolgozom ebben a gimnáziumban. Valaki azt mondta, hogy ez a negatív karrier, ötvenként legalább változtatni kell, jobb pénzért elmenni máshová. Meg-

mondom neked őszintén, hogy az életem során lett volna arra lehetőség, hogy változtassak, hogy elhagyjam a pályát több pénzért, miután nyelvszakos vagyok. De a pénz nem minden. Jó, ha van, természetesen, de van, ami fontosabb. Ez a dolog egyik oldala. És ahogy végiggondolom a harminc évet, sok mindent tettem az iskoláért, úgy gondolom. Nem is nagyon tudnám így hirdelen felsorolni. Évekig tanítottam heti 30 órában, négyszer voltam osztályfőnök, KISZ-patronáló tanárként működtem nagyon sokáig, az angol munkaközösség vezetőjeként dolgoztam több évig, konferenciákat szerveztem igazgatóhelyettes vagyok tizenegy éve. Nagyon sok külföldi úton vehettem részt, ezt egyértelműen az iskolának köszönhetem. Így jutottam el Japánba például, az USA-ban voltam Soros-ösztöndíjjal. Gyerekeket kísértém Hollandiába, Svédországra, többször voltam Angliában ösztöndíjasként, illetve a gyerekek útját szervezve. Sok nyelvi kísérletet kipróbáltam, mielőtt bevezettük. Nagyon szeretem a kéttannyelvű képzést, részt vettem a bevezetés előkészítésében és most főleg ebben dolgozom. Rendkívül jónak tartom, hogy a gyerekek nyelvi tudása mire érettségiznek bámulatosan jó. Könnyedén társalognak angol nyelven, ami - úgy gondolom - rendkívül imponáló. Megtanulnak angol nyelven gondolkodni, és könnyedén, mindenféle görcsösség nélkül képesek kommunikálni minden témában. A sok angol órának megvan a gyümölcse. Ez tehát kétoldalú dolog: ha az ember jól dolgozik, előbb-utóbb észreveszik, másrészt pedig én az a fajta vagyok, aki soha nem tudja elképzelni a tengi-lengi munkát, az olyat, amikor úgy elvagyunk. Én a semmittevést sem a magánéletemben, sem a munkámban nem tudom elviselni. Nagyon fontos, hogy amit csinálunk, azt mind a gyerek, mind a tanár élvezze. Én nagyon szeretek nevetni, ha minden feltétel adott, akkor nálam nagyon jó hangulatúak az órák. Szakvizsgát szereztem, rengeteg továbbképzésen vettem részt. Bizonyára mindez szerepet játszott a kitüntetésemben.

- A harminc év alatt milyen más kitüntetésekert kaptál?

- Kaptam egyszer miniszteri dicséretet 1989-ben. Meg az iskola kitüntetését, a Bolyai Emlékplakettet és Diszokiratot. Most pedig az iskola legrangosabb kitüntetését, a Bolyai Emlékérmet. Ezek együtt a harminc év munkájának az elismerését jelentik.

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Gondolom, életednek nem a teljességét tölti ki az iskolai munka. Biztos vannak hobbiid. Én a veled való beszélgetések során hármat ki is következtettem: sütés-főzés, kertészkedés, lakberendezés. Nagytól tévedtem?

- Hát ... nem olyan nagyt. Mondjuk a sütés-főzés nem áll első helyen, de nem is rangsoroltad, csak felsoroltad. Kertészkedni nagyon szeretek, berendezni is. És az olvasás. Nagyon sokat olvasok angolul. A rengeteg könyvünk közül igen sok az angol nyelvű. Valahányszor Angliába megyek, veszek tíz-tizenöt könyvet az antikváriumban. Ahhoz, hogy szinten tartsam a tudásomat, rengeteget kell olvasni angol nyelven. Van, úgy, hogy csak két oldalra sikeredik este az angol nyelvű olvasás, van amikor ötvenre. Négy éve lakunk kertes házban, azóta be kell, hogy valljam, kevesebbet tudok olvasni, mert rengeteg a ház körüli munka. Szépitgetjük a házat és környékét, rengeteg virágunk van, és a férjemmel együtt nagyon szeretünk kertészkedni. Miután mindketten szellemi munkát végzünk, nagyon jólesik kint lenni, nevelgetni a növényeket, és látni, hogyan cseperednek, hogyan szépül a környezetünk. Ezt ásook is észreveszik, és ez olyan jó érzés. Mi magunknak alakítjuk és tesszük szebbé a környezetünket.

A sütés-főzés olyan szinten hobbim, hogy nagyon szeretünk vendégeket fogadni. Nagyon sokszor voltak már nálunk külföldi vendégek. De szívesen megyünk vendégségbe is. Ez be kell, hogy valljam egy kicsit ritkult az utóbbi időben, mert - azt hiszem - olyan világban élünk, amikor ezek a szokások kezdenek kimenni a divatból. Mindenki nagyon leterhelt, elfoglalt, de azért igyekszünk rá időt szakítani, amennyire lehetséges.

- Én már sok süteményedet megkóstoltam, mindegyik nagyon finom volt. Tanúsíthatom. A tavaly az Amerikából jött angol lektor is szuperlatívuszokban beszélt az egyik mákosodról.

- Igen van többfajta mákosom is.

- Ezt magadtól tanultad, vagy édesanyádtól ered?

- Édesanyámtól. Van egy olyan receptes füzetem, amelyik csak az ő receptjeit tartalmazza, olyan régi, hogy már sárgul a lapja, és örök, ha hozzányúlsz.

Sokféle süteményt tudok sütni, szoktam is. Mostanában sokat nosztalgázom, eszembe jutnak ízek a gyerekkoromból, ilyenkor megkeresem a receptes könyvben és elkészítem a kívánt süteményt. Egy felidézett illatra beindul a fantáziám. Ezt tehát otthonról hoztam, az az igazság, hogy a lányom is tanulgat sok mindent tőlem, sőt a fiam is. Úgy tűnik tehát, hogy a családi gasztronómiai hagyomány tovább öröklődik. És ez valahol így természetes, hogy egy családon belül a meghatározó vonalak folytatódjanak. Valahol a nevelés mintaközvetítés, és ez a családi gasztronómiában nagyon szépen tetten érhető.

- Megfogalmaznád nekünk, miért szeretsz ebben az iskolában tanítani, tevékenykedni, létezni?

- Alapvetően olyan típus vagyok, aki nem kedveli a változást, szeretem a megszokott környezetet magam körül, a magánéletemben és a munkahelyemen egyaránt. Szeretem magam körül azokat a kollégákat, akiket régóta ismerek, régóta együtt dolgozunk, már sok közös élményünk van. Ismerős épületbe jövök mindennap. Igaz, hogy a gyerekek cserélődnek, de mégis úgy érzem, mintha hazajönnék. Én nem itt jártam ugyan gimnáziumba, mint nagyon sok kollégám, de ez az iskola mindenképpen megtanított a minőség igényére, arra hogy magunkkal szemben magas követelményeket kell támasztani. Ez az igény persze alapvetően már eleve bennem volt, de jó érzés egy olyan intézményben dolgozni, amely ezt a belső igényt nap mint nap megerősíti, visszaigazolja. Ez az egyik dolog, amiért szeretem. A másik, hogy ugyan több vezető igazgatósága alatt dolgoztam már ebben az iskolában, de mindegyik esetben lehetett munkálkodni, ki lehetett teljesedni, meg. Egy olyan intézményben csinálni azt, amit szeretünk, ahol még otthon is érezzük magunkat, maga a hétköznapi csoda. Egy olyan iskolában, ahol magas szellemi színvonal uralkodik mind a gyerekek, mind a kollégák részéről, oda szívesen megy az ember, és ő maga is tesz azért, hogy ez adott esetben jobb legyen.

- Gyönyörű végszó. Köszönöm az interjút. Az egész iskolai közösség nevében őszintén gratulálunk a Bolyai Emlékéremhez!

PÁLFALVAI ZOLTÁN a sport és a gimnázium iránti elkötelezettségéről, a magashegyi túrákról, valamint arról, hogy a jó bort a természet teremti.

Katasztrófális helyzetből is az élmezőnybe

Sóvári László

- Fontosak-e az ember életében a kitiintetések?

- Azt, hogy fontosak-e vagy sem, azt az ember a munkája során nyilván nem mérlegeli, mert aki valamilyen területen elmélyülten dolgozik, azt akkor nem azért csinálja, hogy ezért majd valamikor kitiintetést kapjon. De nyilván nagyon jól esik az embernek, ha észreveszi ezt a munkát és kitiintetéssel jutalmazták.

- Bolyai Emlékplakettet és Dizsokiratot kaptál. Tudod, miért?

- A díjátadó ünnepségen ezt az igazgató asszony nagyon pontosan megfogalmazta. Tehát, hogy az iskola sportéletében kifejtett eddigi tevékenységemért kapom. Egyébként már másodsor. Az első alkalommal még dr. Szabó Istvánné igazgatónő nyújtotta át. Akkor - ha jól emlékszem - az iskola diáksportkörében kifejtett tevékenységemért és az osztályfőnöki munkámért jutalmaztak. Most - másodsor - az iskolai sportban elért eredményeimért, tehát mint edző, mint sportkört vezető kaptam meg. Úgy érzem, ez egy hosszú távú munkának - tehát nem egy tanévnek - az elismerése volt. És - talán nem tűnik szerénytelenségnek, ha azt mondom, hogy egy hosszú távú eredményes és sikeres munkának. Hiszen ezeket az eredményeket tanulóimmal és sportolóimmal értem el egyéni, illetve csapatversenyeken. Itt az atlétikára gondol természetesen.

- Életed nagy részét kitölti a sport, igaznak érzed-e ezt a sommás megállapításomat?

- Ez teljes mértékben így van. Én 1985-ben jöttem vissza ebbe a gimnáziumba tanítani, és ezzel együtt még egy évig folytattam a versenysportot magasugróként, majd az edzői pályára léptem. És ezt így 1986 óta csinálom. Az akkor még létező Salgótarjáni Kohász

Sportegyesületnél kezdek, ami egy nagyon jó eredményeket elérő, országos viszonylatban is kiemelkedő sportegyesület volt. Sajnos, a gyarak tönkretétele, tönkremenetele teljességgel ellehetetlenítette a további sporttevékenységet. És szó szerint csak néhány örült folytatta már. Persze jó értelemben használnom az „örült” kifejezést. Tehát olyan ember, aki annyira elkötelezett egy-egy sportág - jelen esetben mi néhányan az atlétika - iránt, hogy még olyan mostoha körülmények között is folytattuk a tanítványokkal a felkészülést, amikor világítás, fűtés nélkül kellett dolgoznunk a futófolyosón, edzőteremben.

A sport iránti elkötelezettségem folytatódott itt az iskolában is. Az iskola atlétacsapatával dolgoztam kezdettől fogva, illetve két kosárlabdacsapatot is vezettem. Egyébként az első kitiintetésben ez is szerepet játszott, mert a fiú kosárlabdacsapatokkal minden évben eljutottunk megyei első helyezésként az országos elődöntőbe. Az atlétikában az elmúlt időszak volt számomra a legeredményesebb.

Az számomra külön jutalom volt, hogy egyéni versenyzőim első és második helyezéseket szereztek az országos versenyeken. Itt Miklós Péterre és Sáfár Sándorra gondolok. Ők a sprintben és a távolugrásban jeleskedtek. Ők voltak azok, akik a Héraklész Országos Atlétikai Programban is részt vehettek, és ebben a programban én is válogatott edzőként dolgozhattam két éven keresztül, ami szintén nagy élmény volt. Tehát a jutalom számomra már akkor jutalom volt, amikor ennek a munkának a csúcspontját, a beteljesülést érezhettem. Ez nagyon sok pluszt jelentett szakmailag is. És nyilván nagyon sokat jelentett azoknak a gyerekeknek is, akik a mostoha körülmények közül kiszakad-

Pálfalvai Zoltán

Interjú a kitüntetettjeinkkel

hattak, és, ha nem is világszínvonalú, de legalább a hazai élmezőnyhöz méltó edzőskörülményt tudtak biztosítani számukra. Ennek én nagyon örülök, és azt hiszem, hogy edzői pályám csúcspontja volt az az időszak, amikor a már említett két versenyző eljutott erre az országos szintre, illetve itt most a lány magasugrócsapatot is említhetem, akik szintén országos diákolimpián negyedik helyezést értek el az elmúlt évben. Ez az iskola sporttörténetében is szép eredmény, hiszen utóljára még Cserkuti Edit vezetésével egy fiú távolugrócsapat ért el hasonló országos ügyességi csapbajnokságon.

- *Milyennek látod ma a sportpedagógia helyzetét?*

- Katasztrófalásnak, mert nagyon sok embernek, itt a főállású atlétaedzőkre, a főállású labdajáték-edzőkre gondolok, az egyesületek tönkremenetelével el kellett hagynia a pályát, nagyon-nagyon kevesen tudtak csak megmaradni. Egyébként a többieknek nyilván a megélhetésük miatt családfenntartóként ott kellett hagyniuk ezt a pályát. Ez az egyik katasztrófa ennek a történetnek. És ezt időben is elég pontosan meg lehet határozni: a rendszerváltás környéke, amikor az üzemek egymás után csődbe mentek. Ezek nem tudták a továbbiakban támogatni a sportot. Aki sportot kedvelő, sporttörténeteket ismerő ember, az tudja jól, hogy itt nagyon jó szintű volt a kosárlabda, labdarúgás, atlétika, ökölvívás, vívás, birkózás, tehát nagyon sok sportágban szerepeltünk az országos élmezőnyben. És ezek egyik napról a másikra gazda nélkül, támogató nélkül maradtak. Ha az iskolai sportot nézem, akkor ott szerencsére még van néhány testnevelő, aki időt, fáradságot nem kímélve dolgozik a gyerekekkel a testnevelési órán kívül is.

- *A jövőre gondolva látsz valamilyen kiutat ebből a katasztrófalás helyzetből?*

- Őszintén szólva nem nagyon. Voltak kísérletek, próbálkozások. Hogyha az iskolai sportot nézem, akkor a labdarúgásban ott a Bozsik-program, ha meg az atlétikára mint alapsportágra gondolok, akkor pedig a NAP (Nemzeti Atlétikai Program) Hál' istennek az atlétikában még létezik a Héraklész program, ahol a legtehetségesebb gyerekeket még mind a mai napig össze tudják szedni az ország különböző egyesületeiből, és Budapesten ideális körülmények között még tudnak velük foglalkozni. Tehát ezek a programok valamiféle próbálkozások voltak arra, hogy a testnevelőket is újra érdekeltté tegyék, újra megpróbálják bevonni őket az utánpótlás nevelésbe.

- *A sport nem zabálja fel életed többi szféráját?*

- De. Teljességgel. Csak erről az ember mindig utólag készíti számvetést, hogy vajon megérte-e. Nyilván a korábban elmondottak után, amikor is arról beszéltem, hogy egy hosszú munkának valahol a csúcsa, a jutalmi voltak ezek a szép eredmények, sikeres szereplések, akkor az ember mindig azt mondja, hogy megérte. Aztán vannak a szürke hétköznapiak, amikor semmi másról nem szól a történet, mint tanításról és délutáni edzésről. Szóval ezalatt sok minden elszalad az ember mellett, ami fontos lenne. Ha az ember ezeket gondol, akkor nem biztos, hogy megérte.

Az én mindennapjaim a sportról szóltak - mert én heti öt alkalommal végeztem edzői munkát, és a hétvégeken pedig versenyekre vittem - télen fedett pályásra, nyáron pedig a szabadtéri versenyekre - a gyerekeket. Ez szó szerint azt jelentette, hogy télen két hónap, nyáron három hónap minden hétvégeje versenyzetetéssel telt el. És ha az ember ezeket egymás mellé teszi, azt hiszem, hogy így huszonegy év távlatából jó néhány évet össze tudna számolni, ami a sporttal, versenyzetetéssel telt. És közben felnőttek a lányaim!

- *Egy idő óta az iskolavezetési ismeretek is érdeklődésed homlokterébe kerültek. Szeretted ezt csinálni, vagy csak bizonyos kényszerek miatt van így?*

- Amikor annak idején Székyné dr. Sztrémi Melinda felkért az igazgatóhelyettesi munkára, akkor ez engem nagyon nagy meglepetésként ért. Végül is kihívásként kezeltem, és azt mondtam, hogy megpróbálom, meglátjuk. Azt, hogy én most ezt hogyan, miképpen végeztem, ezt nyilván meg tudja ítélni akár vezetőtársam, akár a jelenlegi vagy volt kollégáim. Hát ... azt hiszem, hogy olyan nagy gond és probléma nem fordult elő eddigi munkám során. Nyilván rettentő sok izgalommal járt, és folyamatos feszültséggel az, hogy mindig minden pontosan történjen, hiszen egy olyan területet kaptam az általános helyettességgel, amiben igazából hibát nem szabad elkövetni, hiszen gyerekekről van szó. Tehát gondolok itt a gyerekek versenyztetésére, a nevezésre, a versenyek lebonyolítására, a dolgozatok továbbküldésére. És hát a legnagyobb feladat pedig minden évben az érettséginek a megszervezése és lebonyolítása.

Ha pedig az új feladatomat kérdezed, az igazgatósgot ... talán most egy hónapja, hogy ezt a munkát végzem. Erről az átmeneti állapotról még nem tudom megmondani, hogy szeretem-e vagy sem.

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Ha már ezt mondtad, akkor megkérdem, hogy ebben, tehát az igazgatói munkában mi az amit úgy érzel, hogy ezek után, miután már te vagy, amiben úgy érzed, hogy egy kicsit többet oda kellene tenned? Amitől egy kicsit tartasz?

- Ezen kicsit gondolkodom kell ... van-e olyan terület, amitől úgy tartanom kellene ...

- *Financiális kérdések?*

- Igen. Ez valóban gondot jelent. Nyilván ez az én eddigi munkámban nem vetődött fel ilyen súlyal. Amikor azt kell majd lejártsania az intézményvezetőnek, hogy az egyre nagyobb megszorítások mellett ugyanezen a színvonalon tudja működtetni az iskolát, ugyanazon a színvonalon tudja megfizetni és jutalmazni a kollégákat, illetve a kiemelkedően teljesítőket, hogy mindig ugyanazokat a feltételeket tudja biztosítani a folyamatosan előregedő, amortizálódó, számítógépek, audiovizuális eszközök lecserélésével az már most is létező probléma.

- Nem gondolod, hogy a mai iskolavezetőnek ez a legnagyobb problémája?

- Ez az egyik legnagyobb problémája. A másik pedig a folyamatosan változó jogszabályokban való eligazodás. Mert ugye ott tartunk, hogy hétről hétre kell a legeslegújabb jogszabályokkal szembesülni, találkozni.

- *Nem is tudom, ezt hogyan tudjátok követni?*

- Nagyon nehezen. Nyilván az OM honlapján megjelenő jogszabálygyűjtemény, de elsődlegesen a Magyar Közlöny az, amelyek hétről hétre közli az újabbnál újabb változásokat, így ezeket folyamatosan kell követni az iskolavezetésnek.

- *És a kommunikáció ehhez képest kisebb probléma? Ünnepi beszédek tartása? Értekezletek vezetése?*

- Nyilván ez is egy újabb feladat. Bár helyettesként már egy-egy tantesztületi értekezleten résztvevőeknek a levezetése az én hatáskörömbé tartozott, így már nem ismeretlen számomra. De természetesen ez is egy új érzés, nyilván még izgalom, amikor egy tantesztületi értekezletet, egy félévi, vagy egy évfévi értekezletet kell majd levezényelni. Nyilván az emberben vannak izgalomok. Azért ez egy egészséges lámpaláz, hogy ez is rendben, problémamentesen történjen.

- *No, mostmár hagyjuk a munkát! Milyen hobbiid vannak? Én egyről tudok: ez a borászkodás; sőt - lehet, hogy ez nem hobbi - néha tudom, bütorkészítésel, famunkával is foglalkozol. Ezek azt a célt szolgálják, hogy mindezeket a feszültségeket levezessék?*

- Nem ... nem. Nem, mert mind a két terület, amit említettél, az feszültség-levezetésre nem alkalmas. Ha azért csinálnám ezeket, akkor mindkét területen csak hibákat követnék el. Én inkább úgy fogalmaznék: számomra fontos az alkotás folyamata, és ez a két tevékenység olyan, hogy itt az ember valóban alkot. Mindig nagy öröm és elégtétel, ha késszen látom egy-egy munkámat. Akár a barkácsolásról, akár borászkodásról legyen szó, amit egyébként barátaimmal csinálunk immáron hat éve. A famunkák pedig úgy adódtak, hogy az én nagyapám volt egy ilyen ezermester, akinek nem kellett külső szakembert hívni, hogyha a háznál akármilyen munka adódott. Ezeket a dolgokat tőle lestem el. Talán az ő kézügyességét örököltem. A két hobbi közül a borászkodás a természet csodája, a famunka pedig az ember és a természetes anyagnak a kapcsolata. Két dolog, amelynek a kapcsán a valódi természettel „randevúzhatsz”.

- *Van olyan borod, amelyre különlegesen büszke vagy?*

- Igen, a 2000-es évtárra nagyon büszkék vagyunk. Borászok is mondják: a természet a jó szőlőt megeremti. Amikor a borász elkezd beavatkozni, akkor vigyázzon, hogy már ne rontsa el azt a jó eredményt. Azt hiszem, hogy mi ezt a 2000-est nem rontottuk el. Pedig akkor még szinte kezdőként nyúltunk ehhez a nemes anyaghoz.

- *Van még más hobbid is, amiről nem tudok?*

- Nagyon szeretek túrázni. Nyilván évközben erre nagyon kevés lehetőségem van. A hétfőgeken sem jut el az ember mindig a hegyek közé. Egyébként a magashegyi túrákat szeretem. Imádom az erdőket, de amikor a túrázó az erdőhátról fölé juthat, az egy csoda, az a látvány számomra mindent megér.

Ebben az iskolában én tagja voltam az ODK-nak még Szabó Pista vezetése alatt. Nagyon sok helyen jártunk az országban. Bejártuk a Bakonyt, a Mátrát, a Cserhátot. Majd tanárként Székly Miklós kollégámmal túráztam ismét. Miklós volt korábban az ODK vezetője, vele találkozhattam először a magashegyi túrázásal. Nyáron azóta is, ha tehetem, vagy a Tátrát célzom meg, vagy az osztrák Alpokat.

- *Akkor ez a feszültséglevezető?*

- Igen. És ez a feltöltődés. No, persze hogyha feszültséglevezetést keresünk, akkor egy kertés házban az szinte minden nap akad.

Mozaikok egy „kavicsdobáló” portréjához Interjú Sóvári Lászlóval

**Szászné Molnár
Zsuzsanna**

Aki bejön a gimnáziumba, láthatja, hogy kikre vagyunk büszkék. A dicsőségfalon ott van a te fotód is. Pálfalvai Zoltánnal együtt a Bolyai Emlékplakett és Diszokirát boldog tulajdonosai lehetek. Szívesen vállalkoztam arra a megtisztelő feladatra, hogy ez alkalomból interjút készítssek veled, mert azt gondolom, rajtam kívül még sokan szeretnék tudni, hogy ki, milyen ember és milyen pedagógus is rejlik a fénykép mögött, az arc mögött. Én e mögé az arckép mögé szeretnék most benézni, s a fotó mellé most a te szellemi portrédat felvázolni. Lehet, hogy mozaikosan, lehet, hogy vázlatosan, de remélem, hogy a fő vonalak, a kontúrok kirajzolódnak majd.

- Úgy gondoljuk, ismerünk már téged. Nyitottságod, humorod és emberközpontúságod köztudott, de azt hiszem, azt csak te tudod elmondani, hogy emberi viszonyaidban s pedagógusi tevékenységedben milyen alapelvek, értékek vezérelnek, mi az emberi-pedagógusi hitvallásod. Induljunk ki abból, hogy te mit gondolsz, te hogyan fogalmaztad meg magadban - miért is kaptad ezt az elismerést.

- Végül is minden jelzővel egyetérték, amit mondtál, ezek tényleg jellemneznem engem: emberközpontúság, humor, humorérzék... Bennem már nagyon korán kialakult egyfajta pedagógusi ars poetica. Még egy főiskolás koromban megkedveltem Kaffka Margitot. Akkor olvastam az „Állomások” c. regényét, melyben egy mitológiai eseményt idéz fel az írónő: Idrá isten Dionüszosznak volt a női társa, s ők ketten nagy boros bachelanáliákat csaptak. Ez az Idrá isten az egyik szüreti mulatságon harminc nimfával táncolt egyszerűen, de úgy, hogy mindegyikük úgy érezte, hogy az isten csak vele táncol. Ez nagyon megtetszett nekem és úgy érzem, hogy ezek a sorok az én tanári ars poe-

ticám lehetnek. Igen, én is ezt szeretném, de nagyon nehéz megvalósítani, ha bemész egy osztályba - úgy, mint Idrá isten tette, harminc ember közé -, úgy tudjál rájuk hatni, hogy mindegyikük úgy érezze, hogy csak vele „táncolsz”.

- És úgy gondold, ezt ismerték el, egész személyiségedet?

- Most akkor a kitüntetéstől. Úgy érzem, annak a munkának szolt, amit Bolyai János hagyományainak ápolásában tettem. Bolyai János életéhez és szellemiségéhez nem osztályfőnökként kerültem közel, hanem mint alkotó, a Bolyai Helikon szerkesztője. Elhatároztuk, hogy lesz egy olyan Bolyai Helikon-szám, amely Bolyai Jánosról fog szólni, s emberi szemszögből kell bemutatni őt. A szám szerkesztése közben úgy éreztem, hogy egyre közelebb kerülök hozzá mint emberhez.

Amikor 1996-ban idejöttem, tudtam, ki volt Bolyai, mik az érdemei, de távol volt személyiségben tőlem. És érdekes, hogy egy ilyen munka közben, vagy inkább csak ekközben tudunk közel kerülni igazán egy ilyen emberhez, mint ő.

Kedves barátom, Pál József, a Palócföld volt szerkesztője, amikor meghallotta, hogy ezt a számot készítjük, polihisztorságával és azzal, hogy mindig rá tudja irányítani a lényegre az ember figyelmét, pár kérdésével megihletett, ezeken elgondolkodtam, s igyekeztünk a dolgunkat jól csinálni. Jólesett látni, hogy ennek a számnak sikere volt, és hatékony is lett. Amikor a „Ki tud többet Bolyairól?” c. vetélkedőre készülnek a gyerekek, a könyvtárból mindig kivesszük ezt a számot, melyben összegyűjtöttük a Bolyairól írt verseket is, és ezeket a Bolyai-vetélkedők, Bolyai-műsorok készítői haszonnal forgatják.

A másik nagy élményem pedig a Bolyairól elnevezett iskolák marosvásárhelyi találkozóához fűződik.

Sóvári László

Interjú a kitüntetettjeinkkel

Megtisztelve éreztem magam, hogy igazgatónőnk rám is gondolt, és részt vehettem a találkozón. Az ottani beszélgetésekből még erősebben megérintett a Bolyai-szemlelemiség. Azóta mondhatom, hogy Bolyai János most már az enyém is, és úgy érzem, hogy a kitüntetés ezekért kaptam.

- Egy írásodban azt is olvastam, hogy a sors is adományozott neked már bőven kitüntetéseket. Melyeket teszed ki az „eszméi vitrinedbe”?

- A legnagyobb kitüntetés a sorsomtól, hogy azt csinálhatom, amit szeretek és olyan emberek között, akik közt jól érzem magam. Ez csodálatos érzés. Örülök annak is, hogy sok mindent kipróbálhattam, a fizikai munkát is. Középszkolásként nyaranta a falumban vállaltam munkát, a kemény kézi kazalazástól a vállas zsákolásig. Tudom, mit jelent nyolc órát keményen végigdolgozni. És vannak emberek, akik egész életükben ezt teszik. Ezért tartom én a sors nagy ajándékának, hogy azt csinálhatom, amit szeretek, és zsebe sem veszem, hogy dolgozom. Ez az egyik kitüntetés.

A másik, hogy kipróbálhattam magam különböző korosztályokban: taníthattam felső tagozatban, egy kicsit alsó tagozatban is. Utána felnőttekkel foglalkozhattam a Dolgozók Középszkolájában. Az is kellemsen lepott meg. Eleinte azt hittem, hogy ide olyan emberek jönnek, akiknek a tanításában nem lehet örömet találni. Hát nagy tévedés volt, mert nagyon érdekes pedagógiai szituációnak bizonyult felnőtt embereket tanítani, akik a legtöbben munka mellett tanulnak, s ezért őket csak úgy lehetett hatékonyan tanítani, hogyha mindegyiket megismerted. Most is hozzájárulok az én tanári ars poeticámhoz, hogy ismerjem mindenkinek az életét, csak itt a középiskolában nem mindig sikerült ezt megvalósítani. Ott volt erre lehetőség. Nem is lehetett ez másképp, mert meg kellett őket érteni. Szóval az is egy különleges pedagógiai szituáció volt, és sajnáltam, amikor ezt a képzést megszüntették, mert még kevés volt az a három év, amit ott töltöttem. Épp csak kezdtem a felnőttoktatás szépségeit meglátni, s már abba kellett hagyni. És akkor kerültem ide, a középszkolás korosztályhoz. Ennek is nagyon örültem.

- Nem fáradtságos dolog pszichológusnak lenni? Hogy tud lelkiileg feldolgozni azt a sok problémát, ami aztán rád zúdul a megnyíló személyiségből?

- A pedagógusi munka nagyon összetett. Én mint magyar-történelem szakos tanár, mi minden is va-

gyok? Óratartó tanár, osztályfőnök, egy kicsit pszichológus, különböző iskolai műsorok rendezője, máskor kicsit újságíró vagy színész. Sok szerepet el kell játszani. Ezek között ott van a pszichológusé is. Fárastó perse, s amikor '96-ban elkezdtem a munkát, úgy éreztem, hogy nehéz lesz számomra ezzel a korosztállyal megismerkedni. Kellett öt-hat év, mire elkezdtem otthon érezni magam. Most is igyekszem a tanulókkal elbeszélgetni, és otthon is eszembe jut, például főzés közben, hogy azzal a gyerekkel azt még meg kéne beszélni. S akkor fölírom magamnak ezt egy kis cédulára. Az gondolom, hogy a tanár-diák viszonyban az emberközpontúság ott vagy abban érhető tetten, amikor a tanár megismeri az emberi problémákat, a diák tanulóhoz való viszonyát, látja az otthoni dolgokhoz való viszonyát, és egy kicsit azt is, hogy milyen ember, s természetesen magyartanárnéként az irodalomórán is sok mindent meg lehet beszélni.

- Igen. Mondtad azt, hogy személyiségközpontú, emberközpontú vagy, ami egyfajta demokratikus alapállás. Partneri dialógust folytatás a diákiáddal. Nem élnék vissza azzal, hogy közel kerülnek hozzád?

- Nem mondom, hogy nem fordul elő, de az őszinteséget díjazták. Ugyanakkor érzik a követelést, a szigorúságot is. A József Attila-i „érted haragszom, nem elened” van bennem irányukban. Amikor haragudni kell, haragszom, amikor bírálni kell, bírálók, de azzal a gyerekkel, akit leszidtam, még aznap beszélnem kell.

- Mit tartasz a mai iskolarendszerben feltétlen megváltoztatandónak.

- Talán először is a túlzott lexikális tanuláson kelleme változtatni. Az új kétszintű érettségiben vannak jó és rossz dolgok is. Szerintem jó, hogy az eddigi 90% lexikális ismeret, 10% készségfejlesztés aránya megváltozik 60-40-re. Gondoljunk csak bele: nem arra van szükségünk, hogy lexikon legyen a fejük. De kevés az időnk arra, hogy elmélyítsük, és képességekké tegyük az ismereteket. Persze ez minden tantárgyban más. Én örülhetek, hogy egyik tantárgyamban, a történelemben ez jó irányban változott. Azt az ismeretközpontúságot, amit a régi felvételik kértek, már nem lehetett tovább fokozni. De most is látom, hogy egyes általános iskolákban szinte már egyetemi ismereteket kérnek a diákoktól. Itt a középiskolában mit fognak akkor tanulni? Én a legalapvetőbbnek azt tartom, hogy

Interjú a kitüntetettjeinkkel

ezen változtassunk. Viszont nem értek egyet azzal sem, ami Amerikában van: szinte semmi ismeret, csak készséget fejlesszünk. Ismeretek nélkül, lexikális tudás nélkül nem lehet ezt megtenni.

- *S most arról kérdeznének, mit nem tudsz elviselni, mi az, ami fölháborít?*

- Az emberek türelmetlensége másokkal szemben. Úgy reagálunk dolgokra, hogy nem ismerjük a másiknak a problémáját, az élethelyzetét, hanem csak a saját szemszögünkből ítéljük meg, tehát semmi empátia. Úgy látom, hogy a rendszerváltás óta ebben az ügynevezett „kapitalista demokráciában”, vagyis a demokrácia és a diktatúra sajátos ötvözetében az empátiát elfelejtik az emberek.

Egyszer a '90-es évek első felében hallottam egy interjút Markó Ivánnal, a táncművésszel. Azt kérdezte tőle a riporter, hogy mit tart ma Magyarország legnagyobb problémájának. S teljesen váratlanul ez a művészember azt mondta, hogy az empátia hiányát. Nézzünk csak körül közvetlen környezetünkben: a legtöbb ember már nem is ismeri, nem is tudja, mi az az empátia. A legjobban ez tud fölháborítani. Ezt hiányolom.

- *Hogyan gondolkodsz a jövőről? Milyen terveid vannak. Ha most lenne egy év fizetett szabadságod, mit csinálnál feltétlenül?*

- Ha lenne egy év fizetett szabadságom! Sokszor eszembe jut. Mindig irigyeltem a budapesti Alternatív Közgazdasági Iskolát, mert kaptak egy év gondolkodási időt arra, hogy megcsinálják az iskolát. Milyen szép lenne, ha mi is kapnánk! Én a két tantárgyammal fantasztikus, remek dolgokat tudnék csinálni! Órákra készülve rengeteg ötlet jut eszembe és fáj is egy kicsit, hogy a mindennapok hajszájában a megvalósulás elmarad. Azonban néha ezeket az új dolgokat csak azért is kipróbálok, s ilyenkor lemaradok a tananyaggal. Szóval szép lenne, de hát csak álom marad, hogy kapjunk alkotásra egy év fizetett szabadságot. A mostani helyzetben ezt nem is lehet elvárni.

- *És az írással nem foglalkoznál szívesen? Mit szeretnél megírni?*

- Mit szeretnék megírni? Az az igazság, hogy szívesen írnék, de mivel sokat olvasok, tudom, hogy mi a korszerű, mi a művészi érték az írásban, s hogy ehhez képest én hol tartok. Van némi érzékem az íráshoz, de ha egy Gion Nándorral vagy egy Márai Sándorral, Wass Alberttel vagy netán egy Umberto Ecoval össze-

hasonlítom magam, akkor azt mondom, hogy „jó, nyugodj meg”.

De említék mást is. Szerettem volna novellákat, regényt írni egyszerű, hétköznapi emberekről, a munkámemberről, meg is voltak a témáim, a történeteim is, de maga a módszer, hogy hogyan kellene hozzáfogni, hogy korszerű is legyen, meg hitelesen meg is jelenítse a „semmi” történeteit - mert hát ezek a „semmi” történetei azokhoz az irodalmi hősökhez képest, akikről Balzacék írtak -, szóval a megvalósítást nem tudtam. Viszont én a „semmitlen semmi” történeteit akartam megfogalmazni és az nem is olyan könnyű. S akkor egyszer csak elkezdtem olvasni Gion Nándor könyveit. Rájöttem, hogy ő írta meg a „semmitlen semmi” történeteit. S akkor nagyon megszerettem Gion Nándort. Ő az az író, aki megírta azt, amit én akartam.

- *S arra nem gondoltál, hogy rendszerezd és közcincse tedd pedagógiai-szakmai tapasztalataidat? Sok mindent át tudnál adni.*

- Lehetséges, de idő kell ehhez is. Bár, ha nyugdíjba megyek, mást tervezek. Akkor elolvasom többek között Balzac „Emberi Szingjátékát”, mind a 90 regényt, Dante „Isteni Szingjátékát”, mind a három részt, és Tolsztojt. Jó lenne egy kis kertes ház. Van bennem optimizmus, hogy ezt akkorra még valahogy összehozom. Szeretném keretesen megszervezni az életemet, mely egy kertes házban indult, ahol szerettem kerteszkedni, s majd nyugdíjaként is, úgy, mint Arany János a „Kertem” c. versében írja, én is kertben tölténém további éveimet. Sokat olvasni, s lehet, hogy írni is szeretnék, de nem pedagógiai szakmunkákat, hanem talán „széppublicisztikát” és pedagógusokról szóló novellákat vagy regényt, mert ezt még nem lőttem le előlem senki.

- *Izgalmas lenne. S most arra lennék kíváncsi, mit üzennél most diákjaidnak, ami az órákról kimaradt, de mindig szeretted volna szellemi útravalóként tarisznyjukba tenni. Mit üzensz a diákoknak és mit a jövő pedagógusainak?*

- Azt hiszem, a mi korunkban is nagyon aktuális Ady üzenete: „Órzk, vigyázzatok a strázsán”. Diákoknak is aktuális, különösen olyan iskolában, mint a miénk, amely a jövő értelmiségét képzzi. De persze itt is felmerül, mint az Etikai Kódex készítésekor, hogy először is tisztázni kell az értelmiség fogalmát. Erről Németh László ír nagyon szépen több munkájában.

Amikor fizikai munkásként vagy parasztemberek között dolgoztam, megismertem a „semmitlen semmi” történeteit. Úgy gondoltam, mivel ismerem, és épp azért, mert ismerem az egyszerű embereket, tudom, hogy azoknak példa kell. S ki legyen a példa, ha nem az értelmiségi ember? Legyen akár mérnök, orvos, tanár – különösen tanár –, és ezt, különösen ilyen iskolában, mint a miénk, még jobban kéne tudatosítani. Én az óráimon sokszor beszélek erről. Néha már szokták is a végzősök idézni tőlem: „Igen, értelmiségi módon kell viselkedni.” Ilyenkor elbeszélgetek velük: „Gondoljtok csak bele abba, hogy amikor kikerültök, embereket fogtok vezetni. Ha ti trágárul beszéltek, akkor az egyszerű emberek is úgy fognak beszélni.” Vegyünk csak az amerikai filmeket, amelyeknek 80%-a trágár beszéd. Persze, hogy a film nézői is úgy fognak beszélni. És mit látunk? Úgy is beszélnek! Lehet itt valamit tenni?

Hát én úgy gondolom, hogy igenis lehet tenni, meg kell tenni. Annyit tehetünk mi, értelmiségi emberek, hogy oly módon, mint ahogy egy tiszta, nyugodt tó csendes vízbe beledobsz egy kavicsot és az tovagyűrűző hullámokat kelt, ugyanúgy, ott magad körül, a kavics körül egyre táguló körökben lesz néhány ember, aki átveszi a példádát, és ha minél több ilyen kavicsot dobunk be a vízbe, ilyen „értelmiségi kavicsot”, akkor ily módon ezek a körök egyre szélesebbek lesznek, és átalakítható a társadalom.

Szóval én azt üzenem, visszatérve az Ady-vershez, hogy „örzők” vagyis értelmiségiek, „vigyázzatok a strázsán”, az értékeket őrizni kell, és nekünk kell legjobban tudni, tanároknak, diákoknak is, hogy mik azok az értékek, amelyekkel példát akarunk mutatni, s amelyekkel őrizni akarunk. Mert nem az a válasz erre a minket körülvevő kapitalista demokráciára és a minket körülvevő zűrzavarra, hogy hát akkor most ez a helyzet, és ordítsunk együtt a farkasokkal, hanem a magunk területén megpróbálunk tenni és tényleg őrizni ezeket az értékeket, ez lehet a legnagyobb feladatunk.

- *Köszönöm. Mit szeretnél még elmondani, amiről úgy érzed, hogy kimaradt és nem kérdeztem rá. Olyan lényeges dolgot, ami hozzátartozik a portréhoz.*

- Kérdezted, milyen kitüntetések kaptam a sorsolt. Az is egy kitüntetés, hogy az egyik szakom, amit

tanított, az irodalom és említettem, hogy én az írással is szeretek foglalkozni. Magyartanárként nekem mindig örömet okoz, ha órák után, mondjuk egy-egy nagy alkotónak a költészete vagy versének megismerése után, óra után egyszer csak szünetben megszólít egy gyerek: „Tanár úr, megnézné ezt a verset? Megnézné ezt a novellát?” Ez nagy élmény nekem, mert bár az irodalomtanítás egyrészt tudomány, tehát az irodalomtörténet ismeretterjesztő közvetítése, de ugyanakkor az is, ami: művészet is, mi azonban a művészeti részét egy kicsit elhanyagoljuk. Talán azért, mert végül is nehéz azt úgy közvetíteni, ha a magyartanár életében soha nem próbált meg írni. Azért foglalkozom szívesen diákalakotók írásaival, mert bár én nem tudtam megírni a témátat, de jó érzéssel meg tudom ítélni, hogy mi a jó írás és örülök mindegyiknek.

Tegnap hallottam a tévében, a Zárórában egy interjút egy budapesti képzőművészeti galéria vezetőjével, aki valaha képzőművész akart lenni, de rájött, hogy neki ez nem megy, ám jól meg tudja ítélni, hogy melyik alkotás a jó.

S én is így vagyok ezzel. Az is nagyon jó érzés, amikor a gyerekek elfogadják tőlem a véleményemet. Egész más lesz az irodalomóra, ha azt mondhatom, hogy ebben az osztályban XY-nak megismertem a versét, olvassuk fel. Lehet, hogy Petőfi stílusában írta, nem korszerű, de másként áll hozzá ezek után az osztály akár Petőfi Sándor, Vörösmarty vagy Ady költészetéhez, ha tudja azt, hogy van az osztályban valaki, aki megpróbálta az írást. És hát én ezt is szeretem csinálni, úgy érzem teljesnek az irodalomtanári munkámat, ha ezt az oldalt is gyakorolom.

E tevékenység közben azok a bizonyos lelki záruk is megnyílnak előttem, s úgy érzem, hogy a költészet nemcsak tananyag. Sőt, egy ideillő idézetet kölcsönözve egykori írásomból azt mondom, hogy: „A költészet léleksimogató tenyér, lélekindulás, vízesése önmagunknak. A költészet menedék, érzéskunyhó, ahol a jövő értelmiségi embere rejtőzik, aki, reméljük, már képes lesz ledobni magáról a szlogenruhát. Képes lesz átlépni a semmitmondó jelszavakon.”

- *Köszönöm a gazdag útravalót, köszönöm az interjút!*

„Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.”

(Weöres Sándor)

Vincéné
Járinka Magdolna

A 2004-2005-ös tanévben ünnepelte a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola fennállásának 40. évfordulóját. A tanév végi bensőséges ünnepség óta az iskola dicsőségfalára felkerült Tözsérné Szentgyörgyi Andrea fényképe is.

- A Szülői Választmány elnökeként végzett lelkiismeretes munkád elismeréseként kaptad meg - a szülők közül elsőként - a Bolyai Emlékpla-

kettet és Diszokiratot. Milyen érzés volt átvenni ezt a rangos kitüntetést?

- A 40 éves évforduló rendezvénysorozata számos emlékezetes pillanatot tartogatott számomra is. Büszkeséggel és boldogsággal töltött el, amikor a jubileumi ünnepségen a lányom, Kovács Andrea átvehette az emléklapokat.

Ami azonban utána történt, az - úgy érzem - „maga a csoda”. Hatalmas meglepetésként ért, el sem hittem, hogy a saját nevemet hallom! Szinte hihetetlen volt, valóban óriási megtiszteltetést jelentett számomra!

- A választmány gazdaságiságaként, majd 2004-től elnökeként igen tartalmas, munkával és emlékezetes programokkal teli esztendőök állnak mögöttem. Az iskolai SZMK működése több tekintetben megújult a tevékenységed nyomán. Milyen elképzelésekkel kezdted munkádhoz? Hogyan érintett a felkérés?

- Kezdetben nem volt könnyű, mélyen át tudtam élni a lányom szorongását. A régi kis iskola, az ismerős közösség, tanárok és szülőtársak után meg kellett szokni a nagy épületet, a sok ismeretlen arcot, az új szokásokat.

A kezdeti tartózkodás, az idegenség-élmény hamar feloldódott, az első szülői értekezletig, ha tartott. Mindig is közösségi ember voltam, szülőként pedig szerettem támogatni a gyermekeimet. A beilleszkedés jól sikerült,

egyre szorosabb munkakapcsolatba kerültem az iskolával. A legtöbb segítséget Kiss Ernőné igazgatóhelyettesőtől kaptam. Mindig számíthatam rá, a szívén viselte minden problémámat. Kedvességével, ötleteivel, tanácsaival átlendítette a nehézségeken. Nagy igyekezettel végeztem a felmerülő feladatokat, egyre több örömet találtam a megbízatásomban.

- Milyen programokra vagy a legbüszkébb, hiszen több kiemelkedő rendezvényre is sor került az elmúlt években.

- Az első alapítványi bál volt az igazi „nagy falat”. A rendezvény a „Szekrényes bál” nevet kapta, mivel megrendezését a régi öltözőszekrények cseréje ihlette.

Nagy buzgalommal készülődtünk - az előkészületek, a szervezési feladatok összehangolása nagy körültekintést kívánt: 20 főnyi csapattal gyűjtöttük a tombolatárgyakat, díszítettük az iskolát, még saját büfét is berendeztünk. A vendéglátós múltamnak nagy hasznát vettem, olyan körülményeket teremtettünk, amelyek méltóak voltak a nemes cél - a közösség támogatása - megvalósításához.

2006-ban a 40-es bál megrendezése a tapasztalatok birtokában még jobban sikerült. Diákjaink hangulatremtő nyitótáncra, az ízletes svédasztalos vacsora, az élőzene valódi szórakozást biztosított. Nagyon jól táncoltunk és beszélgettünk a tanárokkal és a szülőtársakkal. Ma is szívesen emlékszem vissza azokra a szülőkre, akik ebben az önös, anyagias világban segítettek, hogy jobbá tegyük gyermekeink életét, körülményeit.

- A második évben következett el a választmányi elnöki tevékenység csúcsa...

- Nos, igen. 2006 januárjában került sor arra a Gabora Gálára, amelyiknek a kedvezményezettje a Bolyai volt. Ez a program minden eddiginél több utánjá-

Tözsérné
Szentgyörgyi Andrea

Interjú a kitüntetettjeinkkel

rát, a szervezők közti egyeztetést kívánt. Nemcsak az előkészületekből vette ki a részét a Választmány, a rendezvény lebonyolításában is közreműködünk, én magam háziasszonyi teendőket is elláttam.

- Nagy meglepetés is ért az este folyamán...

- Így van. A meglepetés, számomra az este csúcspontja az volt, hogy a férjemmel megnyertük a tombola fődíját. Váratlanul ért, de igen nagy örömet okozott ez a szerencse.

Az egész napos rendezvény a Tóstrandon ért véget egy „levezető beszélgetéssel”, ahol fáradtan, de elégedetten vontuk meg a nap mérlegét: az eddigi legnagyobb bevételt hozó gálát szerveztük meg!

- Véleményed szerint hogyan változott a szülők és az iskola kapcsolata az elnökséged alatt? Mi szükséges ahhoz, hogy az együttműködés sikeres legyen?

- Meggyőződésem, hogy ahhoz, hogy gyermekeink becsületes emberekké, harmonikus egyéniségekké váljanak, a szülőknek és az iskolának együtt, egymást erősítve kell munkálkodniuk.

Két kedves hagyományt elevenítettünk fel ennek jegyében: március 8-án, a nemzetközi nőnapon egy-egy szál virággal köszöntötte választmányunk az iskola női dolgozóit. Júniusban pedig a gyerekek ünnepi műsorral, a szülők virággal kedveskedtek a pedagógusoknak a pedagógusnap alkalmából, így fejeztük ki köszönetünket tanárainknak odaadó munkájukért, kedvességükért, türelmükért.

Azt gondolom, mindkét alkalommal sikerült örömet szereznünk az apró figyelmességgel, hiszen egy őszinte gesztus, egy szívből jövő jókívánság mindennél fontosabb. A sikeres együttműködés alapja a kölcsönös odafigyelés, a segítőkészség, a közös célok megvalósításához szükséges lelkesedés és kitartó munka. Én mind ezeket megkaptam és tapasztaltam a munkám során, amiért ezúton szeretnék köszönetet mondani a szülőtársaknak, a pedagógusoknak és a diákoknak egyaránt.

- Bízom abban, hogy a jövőben is ugyanilyen hatékony lesz a kapcsolat az iskola és a szülők között, amihez sok sikert kívánok!

Interjú Bakos Zsuzsannával

Andó Katinka, 10. d

- Köszönöm, hogy szakítász rám és régi iskoládra egy kis időt. Örömmel hallottuk sikeres szereplésed hírért a tavalyi francia OKTV-n. Ennek kapcsán szeretnék néhány kérdést feltenni. Felkeltetted az egész iskola érdeklődését az elmúlt évben, mikor a versenyen egyre csak előrébb és előrébb haladtál, és a végén nagyon előkelő helyen végeztél. Hányadik is lettél? Hogyan zajlott az OKTV?

- A versenyen a tizedik helyezést sikerült elérnem. Maga az OKTV három fordulóból állt, de ne kérdezd, hogy pontosan milyen feladatokat kellett megoldani! Az első forduló a Bolyaiban zajlott, természetesen csak írásbeli feladatokkal, míg a második és a harmadik forduló Budapesten, már szóbeli kérdésekkel. A

szóbeli úgy kell elképzelni, mint a nyelvi érettségit. Arra emlékszem, hogy a közép-döntő után nagyon el voltam keseredve, mert szörnyű zituációt fogtam ki. Meg voltam győződve róla, hogy nem jutok tovább, így kellemes meglepetésként ért, hogy bejutottam a döntőbe. A döntőt lazábbnak érzem, lehet, hogy amiatt, mert a szóbeli részén a turizmust húztam, ami ment is. Az írásbeli iszonyúan nehéz volt, csak anyanyelvűek által megoldható, időt is keveset adtak rá, így igazából az döntötte el az egészet, hogy nyelvileg ki milyen gyors.

- Ez hihetetlen elismerés a számodra. Önbizalmat kaptál, és tanulmányi sikereket értél el vele. Ki vagy kik voltak segítségére a cél elérése érdekében?

Bakos Zsuzsanna

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Természetesen a legnagyobb segítséget Dembrovsky Zsuzsanna tanárnő jelentette, aki hatalmas tudásával és a francia kultúra iránti szeretetével hamar fölkelte az érdeklődésemet a francia nyelv iránt. Mindig különórákat adott nekem, így segítve a fölkészülésemet, ahol írásban és szóban egyaránt megnyilvánulhattam. Az OKTV-döntő előtti héten voltak a franciák Magyarországon, így az is sokat segített, hogy egy hétig folyamatosan kommunikálhattam velük. Szeretném kiemelni a francia partneremet, aki sokat hozzáadott a francia tudásomhoz. Végezetül sokat köszönhetek a szüleimnek, akik mindvégig biztatnak, és nem hagyták, hogy a cél előtt ellustuljak.

- *Milyen érzés volt megtudni, hogy ilyen szép helyezést értél el?*

- Megtudni, hogy tizedik lettem, kicsit felemás érzés volt. Tudniillik csak az első kilenc helyezett utazhatott ki Franciaországba egy majdnem kéthetes kirándulásra. Azon nagyon sokat töprengtem, hogy a tizedik miért nem. Persze örültem is, hiszen ezzel az eredménnyel nem kellett érettségizni a nyelvből, és francia szakra is lényegében fölvettem.

- *Hogyan gondolsz vissza a Bolyaiban töltött éveidre? Szerinted a hatosztályos képzés segítséget adott francia tanulmányaidhoz?*

- Egyáltalán nem bántam meg, hogy a hatosztályos képzést választottam, hiszen sokkal szorosabb barátságokat kötve hagytam ott a Bolyait, mint mások. Azt hiszem, e nélkül nem indulhattam volna eredményesen a francia OKTV-n sem, hiszen a két év mindenképp pluszt jelentett. Voltak persze pillanatok, amikor nem tetszett az egész, de higgyétek el mostani bolyaisok, hogy utólag hiányozni fognak a bolyais évek... Mint most nekem.

- *Gondolom, most megérdemelten egy neves egyetemre vagy főiskolára jársz. Hová is?*

- Az ELTE történelem szakára járok, és az alapszak mellé felvettem a francia nyelvet bízva abban, hogy a két kedvenc tantárgyammal tudok boldogulni az életben.

- *Hogy érzed magad az új iskolában? Most is jó tanuló vagy? Nagyon sokat kell hajtano?*

- Az egyetemi légkör teljesen más, mint a középiskolai. Legfőképp az változott meg, hogy egy egyetemista teljesen magára van utalva, és (különösen egy bölcsész) a fél életét a könyvtárban tölti. Sokkal személytelenebb az egész, mint a gimnázium, ezt különösen fájlam. Tanulni persze kell, főleg olvasni, és az sem igaz, hogy csak a vizsgaidőszakban. Szerencsém van, mert nagyon jó előadóim vannak, és a csoporttársaimmal is jól megértem magam. Azt, hogy jó tanuló vagyok-e, majd a vizsgák döntenek el.

- *Két neves iskolába jársz, illetve jártál. Biztos vagyok benne, hogy eminens tanuló vagy, akár úgy is mondhatnánk, hogy a tanárok büszkesége és a diákok mintaképe. Gratulálok a sikereidhez, és további jó eredményeket kívánok neked! Köszönöm az interjút, hogy szakítottál ránk egy kis időt! Mint volt bolyais, üzennél valamit a tanáraidnak, volt diákársaidnak?*

- Elsősorban nektek üzenek, kedves 12-esek! Az érettségi nem olyan nagy kunszt, mint ahogy most gondoljátok. Ha visszagondolok egy évvel ezelőtti önmagamra, akkor én is kétségbe voltam esve, de még a matek is egész jóra sikerült. Csak osszatok be az időtöket! Aztán majd jön az egyetem... Volt tanáraink és a többi bolyaisnak pedig sok örömet kívánok a bolyais létben! Köszönöm az interjút.

„Szerencsés embernek érzem magam”

Szabó Eszter, Lipták Boglárka
10. d

Kasza Eszter 2005-ben végzett a Bolyai János Gimnáziumban. Eszti 4 éven keresztül volt a diákönkormányzat tagja, 1 évig alnőnk, és 1 évig elnök. Ezért a kitaró és kicsit sem könnyű munkáért megkapta a diákönkormányzat kitüntetését. Ezúton is szeretnénk gratulálni hozzá.

- *Hogyan fogadtad a kitüntetést?*
- A kitüntetésnek természetesen nagyon örültem, ezáltal úgy érzem, hogy nemcsak én kaptam az iskolától és a diákönkormányzattól, hanem sikerült egy kicsit adnom is.
- *Milyen emlékeid vannak a suliról?*
- Szerencsés embernek érzem magam. Rengeteg élmenyvel gazdagodtam, és sok barátot szereztem az itt eltöltött 4 év alatt, és ebben a diákönkormányzatnak óriási szerepe volt.
- *Tartod-e a kapcsolatot a volt osztálytársakkal, barátokkal?*
- A kapcsolattartás az internet virágkorában nem nehéz. De a régi jó beszélgetésekhez a szünetekben vagy sulit után ez persze nem hasonlítható. Azokkal, akik Pestre vagy Gödöllőre járnak, szerencsére többször összefutok.
- *Melyik egyetemre, vagy főiskolára nyertél felvételt?*
- A gödöllői Szent István Egyetem kereskedelem és marketing szakán tanulok, de Budapesten lakom.
- *Milyen terveid vannak a jövőre nézve?*
- Egyelőre egy nagy tervem van: tanulni, amíg csak lehet. Például jövőre szeretnék felvenni még egy szakot, a francia szakfordítót. Egyébként mindig jön valami új, érdekes dolog, amit szívesen megtanulnék vagy kipróbálnék.
- *Mennyire foglal le a sulit?*
- Az egyetemen minden nap történik valami, és minden héten van valami nagyobb rendezvény, úgy-

hogy unatkozni nem lehet. Meg persze órák is vannak bőven.

- *Miben változott az életed?*
- Ilyenkor minden ember élete teljesen megváltozik. Új közegbe kerültem, új barátokat szereztem, és persze új dolgokat tanulok. Sokkal önállóbbnak kell lennem, és ez nem mindig könnyű, de mindenképpen érdekes.
- *Hogy tetszik az ottani élet?*
- Nagyon jól érzem magam! Az egyetemen, főiskolán hatalmas szabadsága van a hallgatóknak. Ugyanakkor a követelmény annál nagyobb.
- *Miben különbözik az ottani élet az ittenitől?*
- Hát különbség az van bőven. Mint mondtam, az első a szabadság. Nem kell aggodni a felelések, dolgozatok miatt, de ha nem tanulsz folyamatosan, a ZH-knál rendesen össze kell szedned magad, erősen bízva a szerencsében is. A másik, hogy ilyenkor vesszük észre, milyen sokat jelent a szülői segítség. Mert bizony, ha nem veszek magamnak Túrót Rudit, akkor reggel hiába keresem a hűtőben.
- *Találtál már új barátokat?*
- Barátokat szerintem nagyon könnyen lehet találni, bár én könnyű helyzetben voltam, mivel a Bolyaiból körülbelül 13-an jelentkezünk ide, nem is beszélve a már régebb óta itt tanuló bolyaisokról. De új barátok is akadnak bőven. Például a vonatozás külön baráti társaságot jelent, akikkel mindennap együtt utazunk.
- *Mennyire van időd kikapcsolódní, szórakozni?*
- Így félév végéhez közeledve egyáltalán nincs. De a lakótársaimmal (két volt osztálytársam) ilyenkor sem lehet unatkozni.
- *Milyen gyakran jársz haza? Mikor láthatunk legközelebb a Bolyaiban?*
- Nagyon változó. Hétvégenként általában, de ha sokat kell tanulnom, akkor sajnos nem jutok haza.
- *Szeretnénk megköszönni, hogy szakítottál ránk időt! Sok sikert a továbbtanuláshoz, és remélem, hogy hamarosan ismét találkozhatunk.*

Kasza Eszter

„Minden napnak megadom azt az esélyt, Hogy az életemet szebbé tegye”

Kiss Eszter, 10. d

Kovács Andrea, 12. b osztályos tanuló volt az egyik különleges diák, aki 4 éves kiemelkedő tanulmányi eredményével és az iskola közösségéért vállalt aktív tevékenységével kiérdemelte a 2005/2006-os tanév Bolyai Emlékplakettjét. Az iskolában eltöltött éveiről és mostani helyzetéről faggattam őt.

- Számítottál rá, hogy te leszel az egyik kitüntetett, vagy meglepetésként ért? Volt valamilyen hatása a kitüntetésnek?

- Egyáltalán nem számítottam rá, ugyanis nem volt semmi jele annak, hogy engem eleve jelölnek erre a díjra. Annnyira meglepődtem, hogy amikor kiszóltottak a díj átadására, nem is voltam a színpad közelében, és csak másodikként szólították fel! Először az első osztályfőnöki órán hallottam erről a kitüntetésről, és meg is fordult a fejemben, milyen jó lenne ennek a birtokába jutni, de a feltevéleket hallatán lemondtam róla, majd az évek során csak tettem, amit jónak láttam! Ennek hatására az változott, hogy amikor bemegyek a suliba, egy ismerős arc mosolyog vissza a falról!

- Mit gondolsz, mivel érdemelted ki a díjat?

- Valójában nem tudom, mert én sohasem értem el országos versenyen kiemelkedő eredményt. Inkább azt mondanám, hogy sok minden érdekelt, s szerencsére volt lehetőségem az élet számos területén kipróbálni magam. Egyszerűen azt tettem, amit szerettem, és amivel segíthettem másoknak!

- Újól valamilyen különleges szabadidős tevékenységet?

- Rengeteget sportolok, ezenkívül táncolok és színészkedem, s persze szoktam internetezni és a tévézést sem vettem meg. Igyekszem minél több új dolgot kipróbálni. A jövőben szeretnék részt venni egy vadvízi evezésen és megtanulni síelni.

- Kérlek, gondold vissza kilencéves önmagadra! Milyen pozitív, illetve negatív hatásai voltak a Bolyainak a jellemfejlődésedben?

Kovács Andrea

- Az osztályomból néhány emberrel nem sikerült elsőre megtalálni a közös hangot, de aztán minden egyre jobb lett! Minden, ami történt velem, megerősített abban, hogy milyen ember is akarok lenni. Arra is rádöbbentem, hogy nem az ötösökért tanulok, hanem hogy minél szélesebb körű intelligenciával rendelkezzem. Minden negatívum a hasznomra vált, semmi sem volt véletlen!

- Gimnáziumi tanulmányaid során éreztél úgy valaha, hogy túl sok mindent vállaltál magadra, hamarosan összeomlasz?

- Természetesen, hiszen 4 év alatt erre a szintre mindenki eljut. Szerencsémre remek emberek vettek és vesznek körül. Van egy fantasztikus családom, akik mindig mellettem álltak és segítettek, ha valamiből elegendő lett, vagy fel akartam adni!

- Jelenleg hol folytatod tanulmányaidat?

- A Heller Farkas Gazdasági és Turisztikai Szolgáltatások Főiskoláján tanulok turizmus-vendéglátás szakon.

- Milyen mértékben fogja megnehezíteni az életet a tandíj bevezetése? Részt vettél valamilyen tüntetésen?

- Nem voltam tüntető. A békés tüntetéssel semmi bajom, viszont az nem megfelelő módja a véleménynyilvánításnak, hogy közben rongálunk és embereket bántalmazunk! Igyekszem majd jól tanulni és az ösztöndíjammal ellensúlyozni a költségeim egy részét.

- Vissza tudnál emlékezni egy kellemetlen eseményre a középiskolás életedből?

- Nem is egy volt...! Néhány osztálytársam azt állította rólam, hogy azért vannak új ruháim, mert az osztálypénzt erre költöm az osztályfőnökömmel együtt!

- Ha lelkid támasza volt a szükséged, volt kihez fordulnod iskolán belül?

- Barátaim és Tanáraink mindig nagyon segítőkészek voltak! Előfordult olyan is, hogy tanárom vállán sirtam ki magam, amikor a családomban megröprőbátások értek.

Interjú a kitüntetettjeinkkel

Ezúton is szeretném megköszönni Tanáraimnak és Barátainknak mindazt, amit értem tettek!

- Immár felnőtt fejjel mit gondolsz, mik a mostani ifjúság legnagyobb hibái?

- A káros szenvedélyek leginkább. Sok olyan fiatal van, aki nem elégedett a sorsával, emiatt meg sem próbál normális életet élni! Előfordul, hogy a barátok hatására megszeg olyan hülyeséget, amit pár év múlva bánni fog! Az a fontos, hogy olyan embereket válasszunk magunk mellé, akikre valamiért felnézünk, és végigkísérnek azon a görögös úton, amelyet úgy hívunk, az Élet!

- Hogyan látod, milyen mértékben alakul úgy az életed, ahogy mondjuk 4 évvel ezelőtt eltervezted?

- Korábban még jogász akartam lenni, de azóta megváltozott a véleményem erről a pályáról. Az alapvető céljaim ugyanazok maradtak, amik korábban voltak. Minden napnak megadom azt az esélyt, hogy az életemet szebbé tegye. Már nem bánom, ha valami nem úgy sikerül, ahogy azt elterveztem. Minden úgy alakul, ahogy az a Nagy könyvben meg van írva!

- Köszönöm az interjút, és még sok boldog napot kívánok ebben az életben!

Virtuális interjú Kovács Gergővel

Pusztas Szilvia, 9. a

Az ember hajlamos azt gondolni, hogy az egyetemen már csak olyat tanul, ami igazán érdeklő, és tehetsége van hozzá. (Gergő a Budapesti Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi Karára jár.) Én is úgy gondolom, hogy az ember az alapján választ magának iskolát, hogy mi az, amit szeret, mivel szeretne később foglalkozni, miben tehetséges. Számomra is meglepő, hogy nagyon kevés olyan egyetem, főiskola van,

ahol az ember nem találkozik olyan tantárgyakkal, amik számára eleinte elég haszontalannak tűnnek. Például nagyon sok volt osztálytársam tanul közgazdaságtant vagy jogot, annak ellenére, hogy teljesen más irányultságot választottak. Ezt az ember tekintheti tehernek, de akár lehetőségné is, hogy még több dologba belekóstolhasson. Úgy gondolom, hogy ez az első egy-két félévben jellemző, és később már (gondolom én) főleg szaktárgyakat fog tanulni az ember.

- Milyen a társaság? Sikerült már beilleszkedned?

- A társaság nagyon jó. A gólyatáborot mindenkinek csak ajánlani tudom. Hatalmas élmény, és sokat számít, hogy nem teljesen ismeretlenként csöppensz bele az egyetemi életbe. Abból a szempontból szerencsésnek is mondhatom magam, hogy lelkiismeretes meg jó fejek az instruktoraink (felsőbb évesek), és mindenben segítenek. Ezek mellett koleszban lakom, ami ugye külön élet-

forma J. Sokat bulizunk, most már ideje lenne tanulni J.

- Mi jut eszedbe, ha visszagondolsz a bolyais évekre?

- Nehéz összeszedni. Barátok, estebe nyúló próbák, Képzelt riport, Erdély, 1956, szalagavató, tornaedzés, zenélés, ünnep, sünike, sportnap, Bolyai Est, szomorú vasárnap, Ó ... ezek, amik hirtelen eszembe jutnak, de még elég sokáig tudnám folytatni a sort.

- A gimnáziumban leélt négy év letele után sok közelebbi-távolabbi ismerőssel váltak el az útjaitok. Hogyan oldod meg a kapcsolattartást velük?

- Sokat segít az internet, így szinte mindenkit el tudok érni. Valakivel egy iskolába járok, valakivel pedig a Bolyaiban futok össze. A pestiekkel gyakran beülünk valahova esténként, hétvégenként pedig otthon szoktunk összeülni páran, és kitárgyaljuk, mivel mi a helyzet. Remélem, azért ez még egy jó darabig így is marad.

- A tanulás mellett mivel töltöd még az idődet Pesten?

- Az első hetekben megpróbáltuk felfedezni a várost. Szeretném folytatni valahol a kézilabdát, esetleg a színjátszást, ha időm és a tanulni valóm ezt engedi. Igazából mostanában kezd beindulni a sulis (tanulni kell), így ez az időm nagy részét kitölti.

- A tavalyi tanévben megkaptad a kitüntetést. Szívből gratulálunk hozzá!

Kovács Gergő

„Maradjatok, akik voltatok és legyetek, akik vagytok!”

Alt Petronella, 11. d

Krisztián a Bolyai Emlékplakettet a négy év folyamatos eredményességéért – és saját bevallása szerint véltvalós sokszínűségéért – kapta. Négy éven keresztül kiemelkedő tanulmányi eredményt ért el, emellett szép versenyeredményekkel is büszkélkedhetett. Legtöbben talán mégsem erre az arcára emlékeztek. A tanuláson kívül ugyanis jutott ideje másra is. Így indult például a

2003/04-es DÖK elnökválasztáson, két és fél éven át folytatott szelmalomharcot az iskolarádióért, Gólyaváratón, Diáknapon serénykedett, beszédet mondott, konferált, verselt a Bolyai Helikonban, a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról c. előadás Józsefje volt és ki tudja, mi még...

Beszélőkéjét és habitusát ismerve bármelyik elem egy külön interjú tárgyát is képezhetné, én mégis a 2006-ban nekiírt plaketról kérdezem.

Krisztián és az elismerések:

– Szeretek szeretni és szeretem, ha szeretnek, de nem azért szeretek, hogy szeressenek...

Így kezdi Krisztián a beszélgetést, mikor az elismerésekről és azok fontosságáról faggatom. Alapvetően nem tartom fontosnak, hogy az elismerés, tisztelet, megbecsülés tárgyi, írásos vagy bármely hasonlóan materiális dologban öltözzön testet. Jobban szeretem, ha nem egy fényesre polírozott, aranyozott „Műanyag serlegen”, hanem azon emberek szemében tükröződik a mosolyom, akik igazán közel állnak hozzám. Nem az emléklakett volt a motivációs tényező abban, hogy jól teljesítsék mind a tanulásban, mind a közösségi életben. Ettől függetlenül természetesen örültem az iskolai elismerésnek. De még jobban a tapsnak! Annak, hogy velem együtt örülnek mások is... ez volt az igazi visszaigazolás.”

Krisztián és a Bolyai:

– Nagyon jó kis csapat érelődött a suliban négy év

alatt osztályszinten és iskolai szinten egyaránt... Nagyon jó érzéssel gondolok vissza (a teljesség igénye nélkül) Bodócs Petire, Kasza Esztime, Schmidt Esztime, Györki Nikire, ezen interjú örökbecsű szerzőjére. Hasonlóan szép emlékeket őrzök az osztálytársaimról, sőt tanárimról is. (Ezeket az emlékeket nem is hagyjuk feledésbe merülni, és rendre hivatkozunk rájuk egy-egy baráti beszélgetés alkalmával egy whiskey mellett vagy a Bolyaiban véletlenül összefutva.) Nagyon kedvesek és maradandók számomra Dembrovszky tanárnő franciaórái, Batki tanár úr angolórái, Siklósi tanár úr ének (történelem?) órái. Különösen meghatározók osztályfőnököm, Kancsulik Attiláné tanító-nevelő érvei, gyakran félszavai... Nagyon izgalmas volt Józsi bával kártyázni ügyelet közben... Nagyon bele tudtam merülni a beszélgetésbe Annamarival a büfénél a becsengetés hívó szavának ellenére is. Nagyon megnyugtató, ha néha (értsd általában 6 óra magasságában) zongorázással tettem pontot a napom végére a suliban... Alapvetően nagyon szerettem bolyais lenni, azt hiszem... még ha ezt nagyon utáltam is magamnak bevallani.

Oláh Krisztián

Mivel az éremnek mindig két oldala van, megkértem Kriszt, hogy osszon meg velünk valami kevésbé jó is az iskoláról.

– Igazából a negatívabb élmények, nézeteltérések rendre az egymás mellett elbeszélésből fakadtak... Rendkívül makacs tudok lenni. Ha úgy érzem, hogy a valamibe vetett hitemet illetően értelem és érzelem színorgikus erőfít egymást és klappol, akkor ebből ritkán engedek (és akkor sem külső, hanem belső nyomásra). Nem arra törekedtem, hogy egyetértsek velem, csak hogy ne értsenek félre. Nem szerettem, amikor a számba akartak adni olyan dolgot, amiről más volt az elképzelésem, aminek hitelessége mellett nem

tudtak számomra kellően nyomós érveket felsorakoztatni. Nem éltam meg végtelenen rosszul, ha ez előfordult, igaz nehezebben felejt el ilyesmit az ember... Talán az volt a szerencsém, hogy mindvégig volt céloom vagy legalábbis valami nagyon erős vágyam, amihez tartottam magam.

Krisztián és a hétköznapi-egyetem:

- A bolyais emlékek felidézése után Krisztiánt a „most”-ról kérdezem. Előzetesen sikerült megtudnom, hogy a Budapesti Műszaki Egyetemen próbálgatja szárnyait gazdálkodási és menedzsment szakon, így errefelé terelem a beszélgetést:

Az egyetem egy személytelenebb világ, aki nem képes megállni a saját lábán, felfedezni magát és kiaknázni a magában rejlő dolgokat, könnyen elveszhet az egyetem útvesztőiben.

A felsőoktatás egy vicc. De nem biztos, hogy mindig van az embernek kedve röhögni rajta. Zsidó és skót vicc keveréke... Egyiket sem szeretem igazán... Pozitívum viszont, hogy az egyetemi munkahét is „csak” körülbelül ötnapos. Ebből jobbra 3-at, 4-et az intézmény körül, egyet pedig azon belül töltenek el a hallgatók... Ez természetesen sarkított, de tanulás mellett jut időnk másra is. Bulik, új emberek megismerése, régiek újra megismerése - szerencsés esetben úgy, hogy közben saját önismeretünk is fejlődik. A többi mindenki hozzágondolhatja ügyesen. Budapesten lényegesen pezsgőbb az élet, mint itthon. Salgótarján is szép, csak máshogy szép... Kipihenni a munkás és kevésbé munkás hétköznapi fáradalmait mindenesetre tökéletesen alkalmas. Jó hétfvégenként hazajönni, sétálni egyet a „Hátországban” (különösen a Zagyvápálfalva-városközpont útvonalon), talákozni az itt maradt ismerősökkel és még sorolhatnám. Az egyetemen az ember csak magára számíthat, ha nem kellően motivált és talpraesett, akkor elveszik, itthon szerencsére ez nem így van.

- *Értem. Említetted, hogy az egyetem mellett másra is jut idő, s mindenki továbbgondolására bízod, vajon mire is egész pontosan. Segítesz nekünk picit továbbgondolni?*

- A zárthelyik és vizsgák sikeres átvételén túl egy verseskötet megjelentetésén fáradozok, mintegy a gyakorlatba áttűtetve a gazdálkodást és menedzselést. Szerencsés csillagállás és némi hátszél esetén ez az álom legkorábban 2007-ben válhat valóra a Könyvhéten. A sors fíntorából lehet, hogy a versek zenélő megtámasztott változata előbb lát majd napvilágot, mint maga a kötet... Erről még nem akarok semmit elcsöppenteni, már csak azért sem, mert még gyerekcipőben jár a dolog, másfelől pedig addig úgysem lehetséges az ilyen adoptáció, míg nem érzem 101%-osnak. Reményeim szerint egy nagyon eklektikus, inkább „kitakarózós”, mint „betakarózós” munka kerekedik majd ki a dologból... Körülbelül ezek azok a jövőbeli taktikai célok, melyek hirtelen eszembe jutnak.

Krisztián és a jövő:

A későbbiek - a stratégiai célokat - illetően szerencsére jóval kevesebb a kérdőjel. Szeretnék „viszonylag” teljes(en emberi) életet élni, érzelmileg kiegyensúlyozott, okos felnőtt lenni majd valamikor. Addig pedig nagyon élvezem az efelé vezető utat.

- *Jól hangzik. Tudnál adni valami tanácsot a Bolyaisoknak, hogy hosszútávon nekik se legyen „problémájuk a kérdőjelekkel”?*

- Tanácsot semmiképp. 19 évesen nem volna sem bölcs, sem logikus, sem etikus. Maradjatok, akik voltak és legyetek, akik vagytok!

- *Legyen ez a végszó! Krisztiánnak ezúton is köszönöm az interjút. Kívánok sok kitarást és minden szépét és jót az életben!*

- Köszönöm szépen Petra, hasonló jókat kívánok neked és minden Bolyaisnak!

„Vannak érdekes tanárok még ebben a nagy intézményben is”

Tarnóczy Balázs, 9. a

Ancsi (Rusz Anetta) egy igen elfoglalt ember lett, amióta a TF „bűvkörébe” került. Így személyesen sajnos nem volt szerencsém beszélni vele, viszont egy telefonon megbeszélte időpontban el tudtam kapni az internet segítségével. Ancsi testnevelő tanárnak készült, így mint minden nap, ekkor is jelezte, hogy már fáradt, de nagylelkűen még bevállalt pár választ.

- Merenyire megterhelő számodra, merenyivel intenzívebb a testmozgás, mint a gimnazista éveid során?

- Hát azért itt nehezebb sokkal, keményebben fogják az embereket. Ha hajítani kell, akkor jobban megizzasztanak, mint „annak idején” a Bolyaiban. De ennek ellenére kevés a gyakorlati óra ... szóval annyira nem megterhelő. De néha vissza tudnám sírni azokat a „kényelmes” éveket.

- Merenyivel több szabaddidődet vesz el az egyetem Merenyiben maradt meg az a sulin kívüli életed, amit egyetem előtt folytattál?

- Sokkal több időm van az apró-cseprő dolgaimra, mert itt az előadásokra nem kötelező bemenni. Nem mintha én olyan sokat kihagynék, de azért néha jól esik, ha az ember ellőghat. Szerencsére sosem tartanak sokáig az óráim. Maximum háromra mindig végzek, majdnem úgy, mint a gimiben és hát utána jönnek az edzések, és az már keményebb dió. Az utazás miatt mindig rohannom kell, de azért néha megpróbálom a pihenést is célba venni.

- Sok embernek befolyással van az izlésvilágára az új közeg, esetleg átforgalmazja a jellemét. Téged merenyiben érint ez a dolog?

- Jó kérdés ... hát a TF-en, ahogy hívní szokták, nagyon rendesek az emberek. Teljesen más a helyzet, mint a többi felsőoktatási intézményben. Persze olykor-olykor így is kicsit furcsán érzem magamat ebben a sportosabb közegben, de azért kezdem megszokni az új felgőást, az új értérendeket.

- Gondolod, hogy átforgalmazhat akár az izléseket is ez az új közeg, ahogy a részévé válsz?

- Hát a saját izlésemet megtartom, ha tetszik, ha nem. Ha nekik nem tetszik, az az ő dolguk. Majd megszokják.

- Az oktatás csak a testnevelésre korlátozódik, vagy szerteágazóbb?

- Mivel most születik ez az új oktatási rendszer, így olyan óráim is lettek, ami eddig a felsőbb éveseknek nem voltak. Még filozófiám is van, és többek közt közgáz, jog, és európai uniós alapismeretek.

- És szerinted ezekre merenyire lehet szükséged pályafutásod során?

- Hát bele tudják magyarázni az emberbe, szóval néha még el is hiszem, hogy ezek nélkül élni nem tudnék.

- Merenyivel másabb a kapcsolatod az egyetemen előadótanárokkal, mint a gimnazista tanáraiddal?

- Rendes, tisztességes és jó fej tanárim vannak. Az elején keményebben fogtak, de idővel ők is megnyíhtnek. Persze az előadást tartó tanárokkal nem igazán tudunk kommunikálni, mivel amikor lehetőségünk lenne rá, akkor elég sok hallgató van a teremben, és mindenki siet a másik órára. Vannak azonban érdekes tanárok is, még ebben a nagy intézményben is. Valakit nagyon könnyen fel lehet húzni. Nem egyszer előfordult már olyan is például, hogy a tanár szó nélkül kísélt a teremből.

- Hogy érzed, merenyire vagy étonnalban teljesítményeddel a gimnazista éveidhez képest?

- Nos ezt így nem tudom még. Ha a futást nézzük, versenym még nem volt, majd csak januárban lesz. Ha viszont az órai dolgokat vesszük figyelembe, akkor kissé elhustultam, mert az atlétika bemutatáson nem szerepeltem olyan jól, mint a felvételi vizsgán, de azért, hogy ne szőljam ennyire le magam, még benne vagyok az ötosök királyi körében.

- Köszönöm az interjút az olvasók nevében is! Örülök, hogy azon a helyen vagy, ahol szeretél volna és hogy nem csalódtál benne. Szerintem mindenki ehhez hasonló továbbtanulástól álmodik. Az elmúlt tanévben kapott kitüntetésedhez pedig szívóból gratulálunk.

Rusz Anetta

„Rengeteg élménnyel gazdagodtam...”

Tóth Edina, 11. b

A 2005/2006-os tanév végén is két diák nyerte el méltán a Bolyai János Gimnázium Diákönkormányzatának díját. Az egyik díjazott Takács Brigitta, öt kérdeztem az iskolában végzett négyéves munkájával kapcsolatban.

- Már elsős korod óta tagja voltál a DÖK-nek. De igazából miért is szeretted volna belépni, esetleg már általános iskolában is tagja voltál az ottani Diákönkormányzatnak?

- Általános iskolában nem voltam tagja a DÖK-nek, de a sulitűrség ott is nagyon érdekelt. Az osztályom még a gólyatáborban megválasztott osztálytitkárnak (ahogy minden év elején), így kerültem be az önkormányzatba.

- Hogy érezted magad a DÖK-ben? Mi ösztönzött arra, hogy minden évben újra s újra tagja legyél ennek a szervezetnek?

- Nagyon szerettem DÖK tag lenni, rengeteg élménnyel gazdagodtam, és sok új barátot szereztem. Nem vállaltam volna minden évben ezt a feladatot, ha nem érezném volna jól magam. Szerettem első kézből értesülni a diákokat érintő eseményekről, szerettem, hogy sokan ismernek.

- Mi a legkedvesebb emléked, élményed a négy év eseményei közül?

- Rengeteg szép élményem van a Bolyaiból. Legkedvesebb élményem a DÖK-ben talán az országos kincskereső játék megnyerése, illetve a városi játék szervezése volt, valamint a nekézsenyi éjszakai kalandtúra. Nagyon élveztem még a díszkók szervezését és természetesen egy-egy lap elhozatalát a nyomdából, hiszen az újság csapatmunka volt, jó volt a kezemben tartani az eredményt.

- Tavaly az iskolaiújság főszerkesztője voltál. Miért vállaltad ezt, esetleg ezzel kapcsolatban tanulsz most?

- Tulajdonképpen már a kezdetektől „főszerkesztő” voltam (hiszen, már amikor Tóth Zénó tanár úr kitalálta, hogy legyen újság, jelentkeztem, hogy vezetem az egészét). Mindig is érdekelt a média, mindig rengeteget olvastam újságot. Jelenleg is sok lap megfordul a kezemben.

Szerettem, mikor újabb és újabb diákok jöttek oda hozzám, hogy szeretnének cikket írni az újságba, illetve hogy sok tanárról, diákról, rendezvényről írtunk lapunkban. Szerencsére mire már elküldtem az iskolából, nagyon sokoldalú újságot sikerült összehoznunk. De sajnos nem sikerült ilyen irányban továbbtanulnom. Három pont híján nem jutottam be erre a szakra, az ELTE-re, de két év múlva szeretném újra megpróbálni. Remélem, sikerül.

- Milyen érzés volt átvenni a Bolyai egyik legrangosabb kitüntetését?

- Nagyon jó. Igazából nem is számítottam rá. Azt hittem, egy másik tag kapja meg, de egy tanárom véletlenül elszólta magát, így már a műsoron nem volt meglepetés. Természetesen nagyon jó ránézni a falamra, ahol az emléklap lóg, és remélem, ha majd egyszer tényleg újságró lesz belőlem, akkor is jó lesz látni az első igazi sikerem eredményét.

- Hol tanulsz most? Mik a terveid a jövőre nézve?

- Jelenleg a Budapesti Gazdasági Főiskola Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Főiskolai Karán vendéglátó szakmenedzser szakon tanulok. Tudom, sokban eltér az újságrítástól, de 3-4 hónap után már látom, hogy az itt szerzett ismereteimet is kitűnően tudnám hasznosítani a médiában. Egyelőre azt terveztem, hogy elvégzem ezt a két évet. Utána nem tudom, mi lesz. Vagy folytatom, és mesterszakácsként én leszek a következő Jamie Oliver (ez vicc volt!), vagy ha még megmarad az érdeklődésem a média iránt, átjelentkezem valahova, ahol ezt tudom tanulni.

- Mit üzensz a mostani DÖK-ösöknek?

- Inkább a mostani és leendő elsősöknek üzenem, hogy a DÖK nemcsak rengeteg munkát és elfoglaltságot ad, hanem sok-sok szórakozási és kikapcsolódási lehetőséget, illetve rengeteg barátot is.

- Köszönöm az interjút, és további sok sikert kívánunk, és reméljük, látunk még téged az iskola falai között!

Takács Brigitta

A tanulók adatai 2005/2006.

A tanulók adatai rész, az évkönyv végén található osztálynévsorok és Az iskola vezetői, tanárai, dolgozói című fejezetek a 2005/2006. tanév október 1-i állapot alapján készültek.

1.	Az osztályok száma	19	
2.	Tanulók létszáma	591	
3.	A tanulók megoszlása		
	a)	lakóhely szerint	
		salgótarjáni	365
		vidéki	220
		szlovákiai magyar	6
	b)	korosztály szerint	
		általános iskolás	74
		gimnazista	497
		szakképzésben résztvevő	20
	c)	Évfolyamonként	
		7. évfolyam	37
		8. évfolyam	37
		9. évfolyam	129
		10. évfolyam	114
		11. évfolyam	125
		12. évfolyam	129
		13. évfolyam	20

AZ ISKOLA VEZETŐI, TANÁRAI, DOLGOZÓI 2005/2006.

Igazgató:		Dr. Engelberth István	
Székyné dr. Sztrémi Melinda	1996-	történelem-földrajz	2003-
magyar-orsz.-német	1981-	Fónad Éva	
		magyar-történelem	2001-
Igazgatóhelyettesek:		Gál Petra	
Kiss Ernőné (nevelési)	1996-	biológia-ének	2001-
angol-orsz	1976-	Gedőcziné Berger Mária	
Pálfalvai Zoltán (általános)	1999-	történelem-angol	1984-
testnevelés	1985-	Gordon Laurel	
		angol nyelvi lektor	2005-2006
Tanáraink:		Gressainé Lóránt Lujza	
Albné Bogárdi Tünde		matematika-rajz	1997-
matematika-angol	2003-	Herencsényiné Buchinger Mónika	
Árpád Sándor		német	2001-
történelem-orsz	1973-	Holesné Csige Ilona	
Árpádné Vincze Marietta		történelem-orsz-angol	1987-
magyar-történelem-filozófia	1986-	Juhász Zsuzsanna	
Bagyinszki Boglárka		matematika-fizika	1985-
biológia-kémia	1996-	Kancsulik Attiláné	
Bajnóczi Éva		magyar-népművelés-	
magyar-német	1991-	drámapedagógia-könyvtár	1992-
Balogh Erzsébet		Karádi Tamás	
matematika-fizika	2004-	matematika-fizika	2001-
Batki Arnold		Kelemenné Berta Mária	
angol-amerikanisztika	1997-	német	2003-
Batkiné Tótok Katalin		Lékóné Lantos Zsuzsanna	
magyar-angol	1993-	magyar-orsz-francia	1985-
Berencsikné Gedeon Hajnalka		Marosszéky Gábor	
földrajz-rajz	1987-	matematika	2000-
Borók Sándorné		Reszoly Gusztávné	
könyvtár	2003-	számítástechnika-informatika	1995-
Czene Éva		Rozgonyi István	
biológia-testnevelés	1998-	matematika-ének-zene	1971-
Czikora Zsolt		Soósné Axmann Zsuzsanna	
szabadidő szervező	2003-	matematika-kémia	2000-
Czímerné Séber Darinka		Sóspataki Tünde	
testnevelés	2001-	matematika-angol	2003-
Cserkúti Edit		Sóvári László	
testnevelés-matematika	1981-	magyar-történelem	1996-
Dembrowszky Zsuzsanna		Szabóné Básti Csilla	
orsz-történelem-francia	1985-	angol-orsz	1995-

Tanév az adatok tükrében

Szászné Molnár Zsuzsanna német-filozófia-magyar	1994-	Turcsányi Marianna orosz-német	1990-
Tolnai Gábor matematika-fizika	1974-1984. 1989-	Vincze Béláné Deák Irén Tünde angol	2001-
Tóth Géza matematika-fizika	1998-	Viszóczy Zsuzsanna matematika-fizika	1996-
Tóth Zoltán Zénó testnevelés-matematika	1997-	Zsiveráné Fekete Borbála angol-orosz	1981-

Óraadók:

Dósa Ildikó német	2004-
Nagy Marianna ének	2004-2005
Korill Ferencné referensi ismeretek	2000-
Szabó Ferencné idegenvezetés elmélete és gyakorlata	1995-
Széplaki Péterné gasztronómia, vendéglátás	2003

Nem pedagógus dolgozók:

Reszelné Tótok Mária gazdasági ügyintéző
Bodorné Papp Tünde ügyviteli asszisztens
Takácsné Turai Gabriella iskolaitkár
Tózsér Sándorné könyvtárasszisztens
Sándor Anett pedagógiai és könyvtárasszisztens

Eseménynaptár 2005/2006.

Augusztus

Az év tervezése, tantárgyfelosztás
Tankönyvvarusítás
Tábor a kezdő évfolyamosok részére
Alakuló értekezlet
Javítóvizsgák
Pótbeiratkozás
Munkaközösségi foglalkozások
Munkaterv készítése
Órarend készítése
A 13. évfolyam felvételi vizsgája
Osztályfőnöki munkaközösségi megbeszélés
Nyitóértekezlet
A két tanítási nyelvű képzésben a 12. évf. programjának kidolgozása

Szeptember

Tanévnyitó
A dicsőségfal elkészítése
13. évfolyam órarendjének elkészítése, külsős tanárok megszervezése
Két tanítási képzésben tanítók értekezlete
Szülői választmány ülése
Szülői értekezletek
Szakkörök, háziversenyek meghirdetése
Tűzriadó
Munkaértekezlet
Bolyai Kör – fizika
Tantermek szépítése
Lengyel diákcsera – a lengyel diákok érkezése
Finn vendégek látogatása
A mese napja (rádióműsor)
Diszkrét
Internetes matematika verseny indítása a Bolyai nevet viselő iskolák között

Október

OKTV- jelentkezések
Október 6-i megemlékezés
Bolyai Kör – elsősök bemutatkozása
Jelvényavató ünnepség – gólyából

Bolyai Kör – magyar
József Attila és kora – vetélkedő
Diák közgyűlés
Október 23-i megemlékezés
Munkaértekezlet
Nevelési értekezlet – Etikai Kódex – belső továbbképzés
Szülői fogadó óra
Papírgyűjtés
Iskolai szavalóverseny
Őszi érettségi vizsga – írásbeli
József Attila és kora – megyei verseny
A felvételi tájékoztató elkészítése
Iskolai statisztika elkészítése
Francia diákcsera – a magyar diákok kiutazása
Hangverseny
Bolyai Kör – Anglia utibeszámló
Az eddig itt tanított művész tanárok munkáinak kiállítása
Őszi szünet

November

Tantestületi kirándulás – Párizs
Pályaválasztási fórum – Salgótarján
Pályaválasztási fórum – Balassagyarmat
Nemzeti Tankönyvkiadó rendezvénye
Környezetvédelmi vetélkedő általános iskolások számára
Kazinczy Szép magyar beszéd – iskolai verseny
Nyílt hét szülőknak
Gyermekek jogainak hete
Bolyai Kör – utibeszámlók
Őszi érettségi vizsga – szóbeli
Nyílt napok a 6. és 8. osztályos tanulók számára
Diáknap
Hangverseny
Munkaértekezlet
OKTV – versenyek
Pályaválasztási fórumok általános iskolákban
Két tanítási képzésben tanítók értekezlete
Fogadó óra

Tanév az adatok tükrében

Szülői értekezlet a 8. osztályos tanulók szülői számára

Implom József helyesírási verseny

December

Bod Péter könyvtárhasználati verseny

AIDS elleni világnap - rendhagyó Bolyai Kör

Mikulás díszkó

Szalagavató

Ünnepi Bolyai Kör - matematika

Hangverseny

Emlékműsor Bolyai János születésnapján

Ki tud többet Bolyairól? - vetélkedő a kezdő évfolyamok számára

Iskolatörténeti kiállítás megnyitó

Idegen nyelvű karácsonyi ünnep

Karácsonyi ünnep

Téli szünet

Január

Gabóra Gála

Irodalmi vetélkedő általános iskolások számára

Két tanítási szakmban résztvevők értekezlete

Szülői fogadó óra

Munkaértekezlet

Iskolagyűlés - Gabóra Gála értékelése

Bolyai Kör - biológia

Szülői értekezlet a 6. osztályos tanulók szülői számára

I. félév vége - osztályozó konferenciák

Magyar kultúra napja - városi rendezvény

Félévzáró értekezlet

Ellenőrzők kiosztása

Diszkó

Február

Bolyai Kör - történelem

Szülői választmányi ülés

Szülői értekezletek

10. évfolyam - tájékoztató szülői értekezlete az emelt szintű érettségiről

Bolyai Kör - számítástechnika

Farsang

Érettségi vizsgák - írásbeli

Bolyai Kör - földrajz

Jelentkezés érettségi vizsgára

Országos civilizációs verseny a két tanítási képzettségben résztvevők számára

Munkaértekezlet

Megemlékezés a kommunista diktatúrák áldozatairól

Angol nyelvi civilizációs vetélkedő általános iskolák számára

A 12. évf. továbbtanulási lapjainak elküldése

Bolyai Kör - művészet

Két tanítási képzettségben tanítók értekezlete

Civilizációs szakmai nap Nógrád megye nyelvszakos pedagógusai számára

Március

Felvételi mindhárom képzésre

Pótfelvételi mindhárom képzésre

Nőnap megemlékezés

Bolyai Kör - kémia

Írásbeli feladatlapok megtekintése

40-es bál

Országos civilizációs verseny

Emelt szintű szóbeli vizsgák

Középszintű szóbeli vizsgák

Márc. 15-i megemlékezés

Irinyi János Kémia Verseny megyei fordulójának rendezése

Munkaértekezlet

Szülői fogadó óra

Nevelési értekezlet - munkaközösségi nap

Április

Munkaértekezlet

Francia diákcsere - vendégfogadás

Bolyai Hónap - Nyitó

- Művészeti Gála

- Bolyai nevét viselő iskolák művészeti kiállítása

- Volt tanítványaink képeinek kiállítása

- Fogadás a találkozó résztvevőinek a Polgármesteri Hivatalban

- Évkönyv megjelenítése

- Matematika verseny döntője

- Képzelt riport egy amerikai popfesztiválon című darab bemutatója

Bolyai Kör - idegen nyelv

Megemlékezés a holokauszt áldozatairól

Tanév az adatok tükrében

Munkaértekezlet – kitüntetések, jutalmazások a
12. évfolyamon
Osztálykirándulások
A jelentkezők és az általános iskolák értesítése a
felvételtől
Tavaszi szünet
BŐDE Közgyűlés
Költészet napja – koszorúzás, városi rendezvény

Május

Diákközgyűlés
A 12. évfolyam osztályozó konferenciája
Bolyai Est
Bolyai Hónapok zárása
Kiállítás végzős tanítványaink munkáiból
Bolyai Tudományos ülészak volt tanítványaink
közreműködésével
Ballagási vacsora
Ballagás
Írásbeli érettségi vizsgák
Jelentkezés emelt szintű érettségi előkészítőre
(10. évfolyam)
13. évfolyam szakmai írásbeli vizsgája

Munkaértekezlet
Két tanítási képzésben tanítók értekezlete
8., 10. évfolyam mérése (OKÉV)

Június

13. évfolyam szóbeli vizsgája
Két tanítási nyelvű képzés – mérés a10. évfolya-
mon
Iskolai pedagógus nap
Érettségi dolgozatokat elbíráló értekezlet
Érettségi dolgozatok megtekintése
Emelt szintű szóbeli érettségi vizsga
Osztályozó konferenciák
Sportnap
Beiratkozás
Középszintű érettségi szóbeli vizsga
Tanévzáró ünnepély
Tanévzáró értekezlet

Július

Szabadságok
Nyári utak

Kitüntettek

Fabulya László
Bolyai Emlékérem

Herold László
Eötvös József-díj

Árpád Sándor
Arany Katedra
Emlékplakett
Bolyai Emlékérem

Kiss Ernőné
Bolyai Emlékérem

Sóvári László
Bolyai Emlékplakett
és Díszokirat

Páfalvai Zoltán
Bolyai Emlékplakett
és Díszokirat

**Tózsérné
Szentgyörgyi Andrea**
Bolyai Emlékplakett
és Díszokirat

Kitüntettek

Oláh Krisztián 12. C
Bolyai Emlékplakett
és Kitüntető Okirat

Kovács Gergő 12. B
A Bolyai János
Gimnázium
Kitüntetése

Kovács Andrea 12. B
Bolyai Emlékplakett
és Kitüntető Okirat

Bakos Zsuzsanna 12. D
A Bolyais Öregdiákok
Egyesület által
alapított BÖDE díj

Takács Brigitta 12. A
A Diákönkormányzat
Díja

Kasza Eszter 12. A
A Diákönkormányzat
Díja

Rusz Anetta 12. B
A Bolyais Öregdiákok
Egyesület által
alapított BÖDE díj

Tanév az adatok tükrében

Versenyeredmények

1.1. TANULMÁNYI VERSENYEK

Bakos Zsuzsanna	12. D	Francia nyelvi OKTV országos döntője	10. helyezett	Dembrovsky Zsuzsanna
Ujváry Flóra	11. D	Implom József Helyesírási Verseny Kárpát medencei döntő	24. helyezett	Székyné dr. Sztrémi Melinda
Müller Zsófia	11. A	„Szép Magyar Beszéd”	Kazinczy érem Különdíj	Batkiné Tótok Katalin
Császár Orsolya	8. D	„Szép Magyar Beszéd”	Kazinczy érem Különdíj	Batkiné Tótok Katalin
Sebestyén Ádám	11. D	Gordiusz Matematika Tesztverseny	29. helyezett	Marosszéky Gábor
Grajzel Dávid	7. D	Zrínyi Ilona Matematika verseny országos döntő	33. helyezett	Marosszéky Gábor
Kiss Annamária	10. B	Gordiusz Matematika Tesztverseny	30. helyezett	Viszoczky Zsuzsanna
Habony Endre	11. C	II. Országos Angol Civilizációs vetélkedő	16. helyezett	Zsiveráné Fekete Borbála
Csege Barbara	12. C			Batki Arnold
Bohácsi Beáta	12. C			
Urvölgyi Ádám	11. D	Web készítő verseny	5. helyezett	
Molnár Ádám	11. C			

1.2. SPORTVERSENYEK

Koós Brigitta	8. D	Tájfutó Európa bajnokság serdülő váltó Tájfutó Országos Diákolimpia Normáltávú egyéni tájfutás Rövidtávú Országos Bajnokság Középtávú Országos Bajnokság	10. helyezett 1. helyezett 2. helyezett 2. helyezett 3. helyezett	
Koós Diána	11. C	Tájfutás Országos diákolimpia Normáltávú egyéni tájfutás Középtávú Országos Bajnokság Felnőtt váltó Rövidtávú Országos Bajnokság	3. helyezett 4. helyezett 5. helyezett 5. helyezett 5. helyezett	
Pálfalvai Petra	10. B	Atlétika Országos Diákolimpia	4. helyezett	
Pálfalvai Vera	10. B	magasugrás		
Bócsó Anita	12. C			
Csonka Lilla	12. C			
Képes Ágnes	12. D			
Pasztuhov Renáta	11. A	Mezei futó Diákolimpia Országos Döntő	6. helyezett	Cserkúti Edit
Rusz Anetta	12. B			Czímerné
Sívó Ágnes	12. B			Séber Darinka
Bócsó Anita	12. C			
Koós Diána	11. C			
Hegedűs Nóra	9. C	Adidas Gyermekbajnokság Kézilabda IV. kcs. Országos	7. helyezett	
Sótér Sándor	7. D	Asztalitenisz Országos Diákolimpia	13. helyezett	
Tökés Viktória	11. B	Alpesi Sí Diákolimpia Döntő Óriásműlesiklás	11. helyezett	
Márkus Máté	11. A	Alpesi Sí Diákolimpia Döntő Óriásműlesiklás	6. helyezett	

Tanév az adatok tükrében

1.3. NEM SZAKTÁRGYI VERSENYEK

Kubinyi Júlia	9. D	Országos Népdaléneklési verseny kiemelt arany minősítés Csoportos népdaléneklési versenyen a Rokolya énekegyüttes tagjaként Az édesanyám rózsafája elnevezésű megyei népdalverseny	Kiemelt arany minősítés 1. helyezett	
Kristóf Zsüliet Vénusz	8. D	Országos elsősegély nyújtó verseny	6. helyezett	Stadler Ivett Kakukk Tímea
Lengyel Janka Gordos Zsuzsanna Császár Orsolya Farkas Eszter				
Kristóf Zsüliet Vénusz Császár Orsolya Ruskó Bernadett	8. D 10. D	Országos AIDS verseny	6. helyezett	Almási Zsuzsa 10. d Orosz Anita 10. d

2. ORSZÁGOS VERSENYEKEN DÖNTŐBE JUTOTTAK

2.1. TANULMÁNYI VERSENYEK

Kadlót zsófia	7. D	Anyám fekete rózsá vers- és prózaamondó verseny		Fónad Éva
Horváth Lili	8. D	Nyelvünkben élünk nyelvhasználati verseny országos döntőjébe jutott		Batkiné Tótok Katalin
Bozó Bálint	9. C	Iryni János Országos Középiskolai Kémia verseny		Soósné Axmann Zsuzsanna
Menczel Boglárka	10. B	Kitaibel Pál Biológia verseny Országos Döntő		Gál Petra
Nagy Dávid	7. D	Varga Tamás Matematika verseny Országos Döntő		Marosszéky Gábor

2.2. LEVELEZŐS TANULMÁNYI VERSENYEK

Scherer Gábor Sebastián	7. D	A Hajdú-Bihar Megyei TIT Országos levelezős Tanulmányi német versenyén	1. helyezett	
Zsovák Orsolya	9. D	A Hajdú-Bihar Megyei TIT Országos levelezős Tanulmányi angol versenyén	1. helyezett	
Kárpáti Miklós	9. A	A Hajdú-Bihar Megyei TIT Országos levelezős Tanulmányi informatika versenyén	2. helyezett	
Horváth Lili	8. D	Az Angol OÁTV második fordulójában	4. helyezett	
Kozma Lenke	10. B	A TIT Országos Levelezős Nyelvtan Verseny	4. helyezett	
Menczel Boglárka	10. B	A TIT Országos Levelezős Nyelvtan Verseny A TIT Országos Levelezős biológia Verseny	5. helyezett 5. helyezett	
Menich Nóra	7. D	A Hajdú-Bihar Megyei TIT Országos levelezős Tanulmányi magyar nyelvtan versenyén	12. helyezett	
Sótér Sándor	7. D	Sam-Füles Levelezős Feladatmegoldó és Tehetségkutató Országos Tanulmányi Verseny	16. helyezett	
Melő Noémi	8. D	A „TITOK” német nyelvi levelező verseny országos	19. helyezés	Szászné Molnár Zsuzsanna

Tanév az adatok tükrében

2.3. SPORT

Dániel Zoltán	9. A	Mezei Futó Diákolimpia Országos döntő	17. helyezett
Mikuska Tamás	10. A		
Balogh András	10. A		
Gáspár Bence	10. B		
Budai Ádám	10. D		
Ármós Erika	9. B	Atlétika Diákolimpia Ügyességi és váltóbajnokság 4x800 m-es váltó	13. helyezett
Pasztuhov Renáta	11. A		
Koós Diána	11. C		
Rusz Anetta	12. B		
Simon Tibor	10. B	Országos Sakk Diákolimpia	16. helyezett
Dávid Máté	9. B		
Borsik Ádám	12. A		
Barta László	9. D		

3. ORSZÁGOS VERSENYEKEN TERÜLETI FORDULÓBA JUTOTTAK

3.1. TANULMÁNYI VERSENYEK

König Ferenc	12. C	Földrajz OKTV II. forduló	
Ármós Erika	9. B	Bod Péter Könyvtárhasználati Verseny	
Császár Orsolya	8. D	Országos elődöntő	
Oláh Krisztián	12. C	Angol nyelvi OKTV területi forduló	
Kéri Ferenc	12. C		
Németh György	12. C		
Hankó Zsófia	11. D	Az Angol OKTV II. fordulójába jutott	
Újváry Flóra	11. D	Francia nyelvi OKTV területi forduló	
Fekete Dóra	11. B	Művészettörténet OKTV középöntőbe jutott	
Sebestyén Ádám	11. D	Fizika OKTV második fordulójába jutott	Tóth Géza

3.2. SPORT

Németh Kitti	10. C	Torna Diákolimpia Országos Elődöntő
Sándor Enikő	10. C	
Kazinczy Nóra	12. C	
Csonka Lilla	12. C	
Benkő Lilla	11. B	
Mikecz Estilla	9. D	

4. MEGYEI VERSENYEKEN ELÉRT EREDMÉNYEK

4.1. TANULMÁNYI VERSENYEK

MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM

Oláh Krisztián	12. C	„Édes Anyanyelvünk” nyelvhasználati verseny	1. helyezett	Kancsulik Attiláné
Nagy Judit	10. A	Váci Mihály vers-és prózamondó verseny gimnáziumi kategóriában	1. helyezett	Kancsulik Attiláné
		Ravasz István megyei versmondó verseny	1. helyezett	Kancsulik Attiláné
		Aurél-napi szavalóverseny	4. helyezett	Kancsulik Attiláné
Horváth Lili	8. D	Váci Mihály vers-és prózamondó verseny általános iskolai kategóriában	1. helyezett	Bajnóczi Éva
Müller Zsófia	11. A	Aurél-napi szavalóverseny	2. helyezett	Batkiné Tótok Katalin
		Váci Mihály vers-és prózamondó verseny gimnáziumi kategóriában	2. helyezett	Batkiné Tótok Katalin
Császár Orsolya	8. D	Váci Mihály vers-és prózamondó verseny általános iskolai kategóriában	3. helyezett	Bajnóczi Éva
Mikecz Estilla	9. D	Komjáthy Jenő megyei szavalóverseny	2. helyezett	Sóvári László

Tanév az adatok tükrében

MATEMATIKA

Simon Tibor	10. B	Peák István megyei matematika verseny (10. évfolyam) Gordiusz megyei Matematikai Tesztverseny	1. helyezett 3. helyezett
Bajóczky Zsófia	12. C	Peák István megyei matematika verseny (12. évfolyam)	1. helyezett
Kiss Annamária	10. B	Gordiusz megyei Matematikai Tesztverseny (9. évfolyam)	1. helyezett
Sebestyén Ádám	11. D	Gordiusz megyei Matematikai Tesztverseny (11. évfolyam)	1. helyezett
Sólyom Attila	12. B	Gordiusz megyei Matematikai Tesztverseny (12. évfolyam)	1. helyezett
Grajzel Dávid	7. D	Kalmár László megyei matematika verseny Zrínyi Ilona matematikaverseny megyei/körzeti fordulóján Kecskemét	1. helyezett 1. helyezett
Bartkó Lilla	7. D	Kalmár László megyei matematika verseny	2. helyezett
Nagy Dávid	7. D	Varga Tamás matematika verseny	2. helyezett
Kiss Annamária	10. B	Peák István megyei matematika verseny (10. évfolyam)	2. helyezett
Sebestyén Ádám	11. D	Peák István megyei matematika verseny (11. évfolyam)	2. helyezett
Bakos Mária	11. D	Peák István megyei matematika verseny (11. évfolyam)	3. helyezett
Hankó Zsófia	11. D	Gordiusz megyei Matematikai Tesztverseny (11. évfolyam)	3. helyezett
Borsik Ádám	12. A	Gordiusz megyei Matematikai Tesztverseny (12. évfolyam)	2. helyezett
RAJZ			
Farkas Eszter	8. D	Megyei Komplex Művészeti Feladatmegoldó Verseny	1. helyezett
KÉMIA			
Sóter Sándor	7. D	Hevesy György kémia versenyen	2. helyezett
Czikora Emese	9. C	Irinyi János kémiaverseny	2. helyezett
Klincsok Tamás	10. C	Kitaibel Pál Országos Biológia és Környezetvédelmi Tanulmányi verseny	3. helyezett
FIZIKA			
Soós Ádám	10. A	Mikola Sándor Országos Tehetségkutató Verseny megyei döntő	3. helyezett
ANGOL			
Horváth Lili	8. D	A megyei angol nyelvű prózamondó verseny	3. helyezett
Menich Nóra	7. D	A megyei angol nyelvű prózamondó verseny	3. helyezett

Tanév az adatok tükrében

4.2. SPORTERDMÉNYEK

Mravcsik Marianna	9. D	Mezei futó Megyei Diákolimpia csapat V. korcs. leány	1. helyezett
Kovács Andrea	9. D		
Szarvas Vera	9. A		
Németh Nóra	9. B		
Rusz Anetta	12. B	Mezei futó Megyei Diákolimpia csapat VI. korcs. leány	1. helyezett
Koós Diána	11. C		
Pauló Klára	11. C		
Peffer Szilvia	11. C		
Dániel Zoltán	9. A	Mezei futó Megyei Diákolimpia csapat V. korcs. fiú	1. helyezett
Gáspár Bence	10. B		
Földi Attila	10. B		
Budai Ádám	10. D		
Balog András	10. A		
Mravcsik Zoltán	12. A	Mezei futó Megyei Diákolimpia csapat VI. korcs. fiú	1. helyezett
Kirisics Ákos	12. B		
Kotroczi Krisztián	12. B		
Márton Attila	12. B		
Dániel Bence	12. D		
Sívó Ágnes	12. B	Atlétika Diákolimpia - svédváltó	1. helyezett
Mravcsik Marianna	9. D		
Bócsó Anita	12. C		
Rusz Anetta	12. B		
Baksa Zsuzsanna	9. A	6 x 50 m-es úszóváltó	1. helyezett
Czikora Emese	9. C		
Pálfalvai Vera	10. B		
Tóth Alexandra	10. B		
Márkus Virág	11. A		
Kiss Annamária	12. C		
Balog András	10. A	100 m-es mellúszás	1. helyezett
		100 m-es gyorsúszás	1. helyezett
Baksa Zsuzsanna	9. A	100 m –es pillangó úszás	1. helyezett
Tóth Alexandra	10. B	100 m-es mellúszás	1. helyezett
		100 m-es hátúszás	1. helyezett
Czikora Emese	9. C	100 m-es gyorsúszás	1. helyezett
Kirisics Ákos	12. B	atlétika Megyei Diákolimpia 400 m-es síkfutás VI. k.cs.	1. helyezett
Balog András	10. A	atlétika Megyei Diákolimpia 400 m-es síkfutás V. k.cs.	1. helyezett
Sívó Ágnes	12. B	atlétika Megyei Diákolimpia 100 m-es síkfutás VI. k.cs.	1. helyezett
Rusz Anetta	12. B	atlétika Megyei Diákolimpia 400 m-es síkfutás VI. k.cs. 800 m-es síkfutás	1. helyezett
Soós Ádám	10. A	atlétika Megyei Diákolimpia 100 m-es síkfutás V. k.cs. 200 – m-es síkfutás	1. helyezett
Deme Erzsébet	11. B	200 m-es síkfutás VI. kcs.	1. helyezett
Budai Ádám		4x 400 m-es fiú váltófutás	1. helyezett
Balog András	10. A		
Kovács Gergő	12. B		
Kirisics Ákos	12. B		
Gáspár Bence	10. B	3000 m-es síkfutás	1. helyezett
Koós Diána	11. C	3000 m-es síkfutás	1. helyezett
Pasztuhov Renáta	11. A	atlétika Megyei Diákolimpia 1.500 m-es síkfutás VI. k.cs.	1. helyezett

Tanév az adatok tükrében

Sári Máté	9. D	Megyei kosárlabda bajnokság	1. helyezett
Dániel Zoltán	9. A		
Bársony Balázs	9. A		
Tóth Balázs	8. D		
Selmeci Balázs	8. D		
Pozsonyi Péter	8. D		
Mátrai Milán	10. C		
Gergely Gábor	9. C		
Antal Gábor	10. B		
Ónodi Zoltán	9. C		
Kovács István	10. B		
Dávid			
Kárpáti Csaba	9. C		
Tökés Viktória	11. B	Megyei Sí Diákolimpia	1. helyezett
Márkus Máté	11. A	Megyei Sí Diákolimpia	1. helyezett
Pasztuhov Renáta	11. A	Atlétika megyei Diákolimpia 3000 m-es sífutás	2. helyezett
Koós Diána	11. C	Atlétika Megyei Diákolimpia 1500 m-es sífutás	2. helyezett
Tóth Alexandra	10. B	Atlétika Megyei Diákolimpia 4x400 m-es váltó futás	2. helyezett
Deme Erzsébet	11. B		
Mravcsik	9. D		
Marianna			
Rusz Anetta	12. B		
Mravcsik	9. D	Atlétika Megyei Diákolimpia 200 m-es sífutás	3. helyezett
Marianna			
Digner István	12. D	Atlétika Megyei Diákolimpia 200 m-es sífutás	2. helyezett
Budai Ádám	10. D	Atlétika Megyei Diákolimpia 400 m-es sífutás	2. helyezett
Laczkó Dániel	10. D	Atlétika Megyei Diákolimpia 400 m-es sífutás	3. helyezett
Pállfalvai Vera	10. B	Atlétika Megyei Diákolimpia magasugrás	2. helyezett
Kovács Gergő	12. B	Atlétika Megyei Diákolimpia magasugrás	3. helyezett
Simon Tibor	10. B	A megyei sakk Diákolimpia egyéni	2. helyezett

4.3. NEM SZAKTÁRGYI VERSENYEK

Kocsis Kornél	12. D	Aranymikrofon díj	
Barkó Richárd	12. C	Aranykamera díj	
Fodor Vivien	8. D	Kodály Zoltán Általános Iskola által szervezett műveltségi csapatversenyben csapattag	2. helyezett
Molnár Antal	8. D		
Lukács Máté	8. D		
Nagy Judit	10. A	Hibó Tamás Művészeti Iskola által rendezett versmondó verseny IV. kcs.	1. helyezett
			Kancsulik Attiláné

7. D osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: Zsiveráné Fekete Borbála

pótosztályfőnök: Sóvári László

1. Angyal Mariann
2. Baksa Máttyás
3. Bartkó Lilla
4. Blahó Dávid
5. Blahó Eszter
6. Egyed Viktória
7. Földesi András
8. Fülöp Katalin
9. Grajzel Dávid
10. Gyaraki Benjámin
11. Horváth Ágnes
12. Huszár Ábel
13. Juhász Dóra
14. Kadlót Anikó
15. Kadlót Zsófia
16. Kiss Boglárka
17. Kovács Benjámin
18. Lászlók Réka
19. Lipták Angelika
20. Lonsták Szabolcs
21. Magyar Réka
22. Máté Attila
23. Menich Nóra
24. Nagy Dávid
25. Oláh Patrik
26. Pál Bence
27. Pauló Eszter
28. Pintér Réka
29. Rideg Zsolt
30. Sági Ákos
31. Scherer Gábor Sebastian
32. Simon Richárd
33. Somoskői Réka
34. Sótér Sándor
35. Szabó Dénes Etele
36. Umeh Annamária Nwando
37. Zagyi Klára Martina

8. D osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: Bajnóczy Éva

pótosztályfőnök: Reszoly Gusztávné

1. Bata Dorottya
2. Bencze Zsolt
3. Bognár Kitti
4. Bús Csaba
5. Czibik Tibor
6. Császár Orsolya
7. Csuka Helga
8. Farkas Eszter
9. Fodor László
10. Fodor Vivien
11. Földi Viktória
12. Fülöp Petra
13. Géczy Dorottya
14. Gordos Zsuzsanna Orsolya
15. Horváth Lili
16. Ildzsza László
17. Kasza Balázs
18. Kiss Mariann
19. Koós Brigitta
20. Kristóf Zsüliet Vénusz
21. Laczkó Lilla Noémi
22. Lengyel Janka
23. Lukács Máté
24. Meló Noémi
25. Molnár Antal
26. Molnár Petra Andrea
27. Németh Attila
28. Pintér Barbara
29. Pozsonyi Gábor
30. Pozsonyi Péter
31. Puskás Marcell
32. Selmeci Balázs
33. Szarka Viktória
34. Szigedi Zsófia
35. Tóth Balázs
36. Ürmössy Barnabás
37. Végh Zsuzsanna Eszter

9. A osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: Batki Arnold

pótosztályfőnök: Dembrovszky Zsuzsanna

1. Baksa Zsuzsanna
2. Balga Bianka
3. Bársony Balázs
4. Csontos Tamás
5. Dániel Zoltán
6. Danyi Ágnes
7. Danyi Lilla
8. Deák Adél
9. Dénes Fanni
10. Domonkos Bence Tamás
11. Dudoma Péter
12. Dupák Anna
13. Gál András
14. Gressai Ferdinánd
15. Hegedűs Barbara
16. Heizer Katalin
17. Kaári Dávid Sándor
18. Kapás Márton
19. Kárpáti Miklós
20. Král Kitti
21. Lipták Judit
22. Mayer Boglárka
23. Mayer Fruzsina
24. Mester Anett
25. Nagy Máté
26. Nagy Sarolta
27. Pintér Ákos
28. Pusztai Szilvia Diána
29. Rozgonyi Dorottya
30. Szabó Zsuzsanna
31. Szarvas Vera Etelka
32. Szilágyi Zsófia
33. Sztankó Lili
34. Tarnóczy Balázs
35. Tóth Tamás

9. B osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Karádi Tamás pótosztályfőnök: Lékóné Lantos Zsuzsanna

1. Ádám Erika	16. Krajer Andrea
2. Ármós Erika	17. Madar Evelin
3. Baksa Viktória	18. Németh Nóra
4. Balás Péter	19. Ónodi Zoltán
5. Balogh Viktória	20. Rigó Dorottya
6. Bobál Alexandra	21. Sándor Roland Martin
7. Bocskai Dénes	22. Simon Eszter
8. Dávid Máté	23. Somoskői Soma
9. Forgách Barbara	24. Szabó Boglárka
10. Gordos Margit	25. Terék Zsolt
11. Grósz Judit	26. Török Karolina
12. Kálmán József	27. Unger Szilvia
13. Kereszti Edina	28. Varga Zsófia
14. Kiss Ákos	29. Virág Anett
15. Kiss Magdolna	30. Wagensommer Dániel

9. C osztály – Négyosztályos – Két tanítási nyelvű képzés

osztályfőnök: Batkiné Tótok Katalin

pótosztályfőnök: Turcsányi Mariann

1. Bábel Dóra
2. Barkó Ivett
3. Batki Attila
4. Bozó Bálint
5. Berze András
6. Czikora Emese
7. Csernok Anikó
8. Ferhan Alida
9. Fülöp Viktória
10. Gergely Gábor Tamás
11. Hegedűs Nóra
12. Kadlót Boglárka Veronika
13. Kárpáti Csaba
14. Kiss Balázs
15. Komáromi Orsolya
16. Kondacs Benjámín
17. Kovács Máté Tamás
18. Kovács Zsolt
19. Kukoricza László
20. Madarász Lili
21. Nagy István
22. Ónodi Zoltán
23. Petrucsik Krisztina Katalin
24. Sisa Attila
25. Susán Krisztián
26. Szabó Ádám
27. Telek Máté
28. Tóth Babet
29. Válóczy Bálint
30. Wei Cheng

9. D osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: Juhász Zsuzsanna pótosztályfőnök: Szászné Molnár Zsuzsanna

1. Balogh Attila
2. Bányik Ádám
3. Bárány Kinga
4. Barta László
5. Bodor Tímea
6. Cene Dávid
7. Czene Bernadett
8. Deák Anna M.
9. Dormán Bálint Gyula
10. Dósa Márton
11. Egyed Enikő
12. Egyed Evelin
13. Fejes Dorottya
14. Gál Boglárka
15. Győri Anna
16. Gyurácz Erika
17. Józsa Gergely

18. Kiss Eszter
19. Kiss Máté
20. Kovács Andrea
21. Kubinyi Júlia
22. Lipták Eszter
23. Mikecz Estilla
24. Mravcsik Mariann
25. Nagy Boglárka
26. Niedermüller Gábor
27. Nyerges Péter
28. Radics Máté
29. Rajkó Ádám
30. Sári Máté
31. Solyom Veronika
32. Szabó Attila
33. Tóth Bálint
34. Zsovák Orsolya

10. A osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Czímerné Séber Darinka

pótosztályfőnök: Sósptaki Tünde

1. Bakos Gábor
2. Balog András
3. Baski Bence
4. Bodócs Judit
5. Bózvári Zoltán
6. Daróczy Roland
7. Dolnegó Bálint
8. Fodor Richárd
9. Géczy Attila
10. Hajas Katalin
11. Horváth Réka
12. Huszár Bence
13. Illés Ádám
14. Juhász Gábor
15. Kiss Anita Júlia
16. Kis Eszter
17. Kazsik Ádám
18. Mikuska Tamás
19. Molnár Dániel
20. Molnár Veronika
21. Nagy Judit
22. Radics Alexandra
23. Sági Dániel
24. Sándor Lilla
25. Soós Ádám
26. Sótér Orsolya
27. Szluka Judit
28. Tolnai Kinga
29. Tóth Gábor
30. Vincze Tamás
31. Zsidai Orsolya

10. B osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Gál Petra

pótosztályfőnök: Holesné Csige Ilona

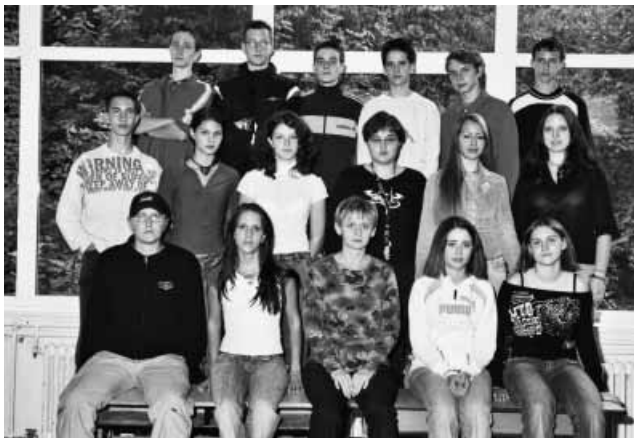
1. Antal Gábor
2. Bodócs Tamás
3. Braun Eszter
4. Csákó Ádám
5. Földi Attila
6. Gáspár Bence
7. Ildzs Boglárka
8. Jakus Péter
9. Kiss Annamária
10. Kovács István Dávid
11. Kozma Lenke Ilona
12. Krajer Adrienn
13. Márton Péter
14. Menczel Boglárka
15. Osgyáni Péter

16. Ottmár Eszter
17. Paróczai Anna
18. Pálfalvai Petra
19. Pálfalvai Vera
20. Póczos Laura
21. Prokai Péter
22. Prommer Virág
23. Rigó Ádám
24. Serfőző Zsuzsanna
25. Simon Tibor
26. Sopotnik Noémi
27. Surányi Beáta
28. Szabó Dániel
29. Tóth Alexandra
30. Varga Balázs

10. C osztály – Négyosztályos – Két tanítási nyelvű képzés

osztályfőnök: Bagyinszki Boglárka

pótosztályfőnök: Árpádné Vincze Marietta

1. Baló Emese
2. Benyus Máté Gábor
3. Berki Bianka
4. Berki Gergő
5. Fehér Dávid
6. Havasi Renáta
7. Juhász Norbert
8. Kazinczi Réka
9. Klincsok Tamás
10. Kolosi Bálint

11. Koncsek Kristóf
12. Mátrai Milán
13. Mede Maja
14. Németh Kitti
15. Pusztai István
16. Sándor Enikő
17. Szalkai Dávid
18. Szerencsi Tünde
19. Végh Veronika

10. D osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: Czene Éva

pótosztályfőnök: Rozsonyi István

1. Alapi Dominika
2. Almási Zsuzsanna
3. Andó Katinka
4. Bogár Boglárka
5. Budai Ádám
6. Dianovszki András Márk
7. Durnyik Daniella
8. Erdős Bálint
9. Fekete Orsolya
10. Galamb Gabriella
11. Juhász Eszter
12. Juhász Gabriella
13. Kis Attila
14. Kosztolnik Gábor
15. Kovács Ádám
16. Laczkó Dániel
17. Lászlók Kinga
18. Lékó Dániel
19. Lipták Boglárka
20. Mizser Krisztina
21. Nyerges Enikő
22. Orosz Anita
23. Pintér Gergő
24. Pintér Zsuzsanna
25. Ponyi Brigitta
26. Rigó Flóra
27. Ruskó Bernadett
28. Sánta Gyula
29. Sulyok Noémi
30. Szabó Eszter
31. Szabó Péter
32. Telek Andrea
33. Varga Dávid

11. A osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Szabóné Básti Csilla pótosztályfőnök: Tóth Zénó

1. Angyal László	17. Lukács Balázs
2. Bartus Katalin	18. Márkus Máté
3. Bognár Zsófia	19. Márkus Virág
4. Bozó Szandra	20. Müller Zsófia
5. Bulyovszky Veronika	21. Pasztuhov Renáta
6. Farkas Evelin	22. Rácz Roland
7. Filkor Ádám	23. Singlár Mónika
8. Fülöp Erzsébet	24. Somoskői Dorina
9. Géczy Gábor	25. Szabó Diána
10. Ispán Zsófia	26. Szabó Gábor
11. Kinczel Leona Dóra	27. Szakács Lilla Fanni
12. Kis Krisztián	28. Tóth Nikolett
13. Koppándi Eszter	29. Tóth Tamás
14. Krajnák Veronika	30. Velki Ramóna
15. László Csilla Edina	31. Vezsenyi Balázs
16. Lente Bernadett	32. Vincze Judit

11. B osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Tóth Géza

pótosztályfőnök: Kelemenné Berta Mária

1. Agócs Alíz
2. Balla László Viktor
3. Benkő Lilla
4. Berencsik Szabolcs
5. Béres Anett
6. Cene Ádám
7. Csincsik Andrea
8. Csirke Andrea
9. Deme Erzsébet
10. Dombi Ádám
11. Dóra Orsolya
12. Dósa Péter
13. Fábián Ádám
14. Fekete Dóra
15. Ferencz Zsófia
16. Fodor Emese Lilla
17. Gulyás Enikő Lilla
18. Hegedűs Zsanett
19. Jánosi Adrienn
20. Kiss Edina
21. Lakatos Balázs Gábor
22. Menczel Enikő
23. Misztarka Eszter
24. Oravec Zsolt
25. Para Lilla
26. Rozmann Erika
27. Simon Dávid
28. Somoskői Tamás Dávid
29. Szabó Zsolt
30. Szigetvári Péter Dániel
31. Tarjáni Katalin
32. Tóth Ádám
33. Tóth Bálint
34. Tóth Edina
35. Tőkés Viktória

11. C osztály – Négyosztályos – Két tanítási nyelvű képzés

osztályfőnök: Gedőcziné Berger Mária

pótosztályfőnök: Borók Sándorné

1. Balázs Andrea
2. Bozó Anna
3. Habony Endre
4. Kiss János Zoltán
5. Kondacs Áron
6. Koós Diána
7. Malina Tamás
8. Molnár Ádám
9. Nagy Róbert
10. Nagy Tamás
11. Oláh Judit

12. Paraszti Balázs
13. Pauló Klára
14. Peffer Szilvia
15. Sándor Diána
16. Suppen Enikő
17. Szántó Dénes
18. Szarvas Sára Bogárka
19. Szikora Mónika
20. Tózsér Zanett
21. Végh Gyula
22. Vernyik Dominika

11. D osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: dr. Engelberth István

pótosztályfőnök: Gressainé Lóránt Lujza

1. Alt Petronella
2. Bagyinszki Judit
3. Bakos Mária
4. Bíró Boglárka
5. Cinger Szabolcs
6. Cserényi Tímea
7. Farkas Judit
8. Gerzsenyi Nikolett
9. Hankó Zsófia
10. Híves Bálint
11. Horváth Judit
12. Huszanyik Anna
13. Kakuk Tímea
14. Kalinics Zsaklin
15. Kapi Zsófia
16. Kis Szilvia
17. Kis Tibor
18. Kovács Krisztina
19. Laczkó András
20. Lengyel Sára
21. Lugosi Lilla
22. Mikecz Júlia
23. Pintér Klaudia
24. Sebestyén Ádám
25. Sőregi Melinda
26. Stadler Ivett
27. Szabó Veronika
28. Szatmáry Alexandra
29. Szeberényi Júlia Zita
30. Szilágyi Bence
31. Sztornácsik László
32. Tóth Attila
33. Tóth Dávid
34. Ujváry Flóra
35. Urvölgyi Ádám
36. Zagyi Enikő

12. A osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Fónad Éva

pótosztályfőnök: Balogh Erzsébet

1. Bizják Balázs
2. Bolyós Gergő
3. Borsik Ádám
4. Csuka Tamás
5. Fekete Attila
6. Gál Péter
7. Geregai Péter
8. Gémesi Ramóna
9. Göröcs Péter
10. Gyányi Dóra
11. Gyebnár Georgina
12. Kaliczka Gergely
13. Kasza Eszter
14. Lengyel Ágnes
15. Lerch András
16. Markó István
17. Menyhárt Attila
18. Mravcsik Zoltán
19. Nagy Ádám
20. Nagy Krisztián
21. Nagy Renáta
22. Ondrék Dániel
23. Póczos Tamás
24. Ritz Katalin
25. Simon Tamás
26. Szabó Balázs
27. Szabó Erzsébet
28. Sziráki Brigitta
29. Takács Brigitta
30. Tukacs Sándor
31. Tuza Kornélia
32. Varga Bernadett
33. Vaspál István
34. Végh Kinga

12. B osztály – Négyosztályos képzés

osztályfőnök: Soósné Axmann Zsuzsanna pótosztályfőnök: Vincze Béláné Deák Irén Tünde

1.	Bakos Dezső	18.	Molnár Petra
2.	Csizmadia Adrienn	19.	Nagyová Petra
3.	Deme Lília	20.	Németh Attila
4.	Gordos Mihály	21.	Osgyáni Anett
5.	Kacsák Anita	22.	Ötvös Daniella
6.	Kadlót Tibor	23.	Pájer Nikolett
7.	Kapás Csilla	24.	Pálfalvi Ivett
8.	Karácsony Mária	25.	Rusz Anetta
9.	Kecskés Anna	26.	Simon Adrienn
10.	Kirisics Ákos	27.	Sívó Ágnes
11.	Kotroczi Krisztián	28.	Sólyom Attila
12.	Kovács Andrea	29.	Sréter Ádám
13.	Kovács Gergő	30.	Szabó Julianna
14.	Kovács László	31.	Szabó Orsolya
15.	Lucskai Tímea	32.	Tóth István
16.	Márton Attila	33.	Varga Gábor
17.	Mikecz Annamária		

12. C osztály – Négyosztályos – Két tanítási nyelvű képzés

osztályfőnök: Kancsulik Attiláné pótosztályfőnök: Árpád Sándor

1. Bajóczy Zsófia
2. Barkó Richárd
3. Bencze Anikó
4. Bócsó Anita
5. Bohácsi Beáta
6. Csege Barbara
7. Csonka Lilla
8. Csorba Gábor
9. Dávid Fanni
10. Dianovszki Lilla
11. Domoszlay Kitti
12. Horváth Ágnes
13. Kazinczi Nóra
14. Kelemen Szabolcs
15. Kerekes Dávid
16. Kéri Ferenc
17. Kiss Annamária

18. Knizse Péter
19. Kovács Viktor
20. König Ferenc
21. Mátrai Márk
22. Nagy Tibor
23. Nagyrőczei Anna
24. Németh György
25. Oláh Krisztián
26. Pelle Noémi
27. Rádi Gábor
28. Seres Noémi Klaudia
29. Szabó Brigitta
30. Szigeti Szilvia
31. Szikora Zsolt
32. Tácsik Péter
33. Tamási Gábor
34. Tóth Kornél

12. D osztály – Hatosztályos képzés

osztályfőnök: Tolnai Gábor pótosztályfőnök: Berencsikné Gedeon Hajnalka

1. Bakos Zsuzsanna	15. Janovicz Andrea
2. Cene Annamária	16. Kasza Karola Katalin
3. Dániel Bence	17. Kerekes Csaba
4. Digner István	18. Képes Ágnes
5. Fehér Andrea	19. Kocsis Kornél
6. Fodor Tímea	20. Kovács Viktor
7. Gerecz Zsuzsanna	21. Miheller Balázs
8. Godó Kitti	22. Molnár Balázs
9. Gubán Ákos	23. Ponyi Eszter
10. Gyurácz Dávid	24. Sándor Boglárka
11. Hajdú Kitti	25. Sárosi Csilla
12. Hegyi Zoltán	26. Sulyok István
13. Hoffer Ádám	27. Telek Bálint
14. Horváth Boglárka	28. Zagyi Brigitta

13. évfolyam

osztályfőnök: Kelemenné Berta Mária

1. Babják Orsolya Anikó
2. Birkás Renáta
3. Bohács Ditta
4. Bolla Veronika
5. Ferenczi Gabriella
6. Gyenes Brigitta
7. Juhász Vera
8. Kocsis Gábor
9. Kun Renáta
10. Lerch Tamás
11. Lőrincz Norbert László

12. Nagy Marianna
13. Nagy Mónika
14. Nagyová Alexandra
15. Novák Brigitta
16. Sándor Zsolt Attila
17. Simkó Andrea
18. Soós Tünde
19. Toronyi Krisztina Júlia
20. Varga Boglárka
21. Veres Richárd
22. Zagyvai Áron

Nyelvvizsgaeredmények 2005/2006

	összesen		négyosztályos		hatosztályos	
	szám	fő	szám	fő	szám	fő
érettségizett		129		100		29
Potenciális nyelvvizsga	258		200		58	
Felsőfokú 'C' típusú nyelvvizsga	14	14	13	13	1	1
Ebből: angol nyelvből	12	12	11	11	1	1
német nyelvből						
szlovák nyelvből	2	2	2	2		
Középfokú 'C' típusú nyelvvizsga	121	89	96	71	25	18
Ebből: angol nyelvből	81	81	81	87	18	18
német nyelvből	38	38	32	32	6	6
francia nyelvből	2	2	1	1	1	1
Két nyelvvizsgával rendelkezik		32		25		7

Összesen: 14 db felsőfokú
121 db középfokú
két nyelvből: 32 fő

12. A osztály

22 fő - 25 nyelvvizsga
2 db felsőfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 1 db
szlovák nyelvből: 1 db
23 db középfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 21 db
német nyelvből: 2 db
Két nyelvvizsga: 2 fő

12. B osztály

26 fő - 40 db nyelvvizsga
40 db középfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 18 db
német nyelvből: 22 db
Két nyelvvizsga : 14 fő

12. C osztály

34 fő - 44 db nyelvvizsga
11 db felsőfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 10 db
szlovák nyelvből: 1 db
33 db középfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 24 db
német nyelvből: 8 db
francia nyelvből: 1 db
Két nyelvvizsga: 9 fő

12. D osztály

19 fő - 26 db nyelvvizsga
1 db felsőfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 1 db
25 db középfokú "C" típusú nyelvvizsga
angol nyelvből: 18 db
német nyelvből: 6 db
francia nyelvből: 1 db
Két nyelvvizsga: 6 fő

Tanév az adatok tükrében – Végzős osztályok

12. A osztály

Felsőfokú „C” típusú nyelvvizsgát szereztek

Angol nyelvből:

Gedőziné Berger Mária tanítványa
Borsik Ádám

Szlovák nyelvből:

Póczos Tamás

Középfokú „C” típusú nyelvvizsgát szereztek

Angol nyelvből:

Batkiné Tótok Katalin tanítványai
Bolyós Gergő
Tukacs Sándor

Sóspataki Tünde tanítványai

Csuka Tamás
Gál Péter
Geregai Péter
Gémesi Ramóna
Gyányi Dóra
Kasza Eszter
Lengyel Ágnes
Lerch András
Mravcsik Zoltán
Ritz Katalin
Szabó Erzsébet
Sziráki Brigitta
Takács Brigitta
Tuza Kornélia
Vaspál István
Végh Kinga

Odler Rita tanítványai

Fekete Attila
Markó István
Nagy Ádám

Német nyelvből:

Turcsányi Marianna tanítványa:
Takács Brigitta

Kelemenné Berta Mária tanítványa:

Tukacs Sándor

12. B osztály

Középfokú „C” típusú nyelvvizsgát szereztek

Angol nyelvből:

Odler Rita tanítványai
Bakos Dezső
Kadlót Tibor
Karácsony Mária
Kecskés Anna
Kovács László
Németh Attila
Sólyom Attila
Szabó Julianna
Szabó Orsolya

Batkiné Tótok Katalin tanítványai

Kacsák Anita
Kapás Csilla
Kovács Andrea
Márton Attila

Vincze Béláné tanítványai

Gordos Mihály
Kotroczi Krisztián
Kovács Gergő
Sréter Ádám

Német nyelvből:

Turcsányi Marianna tanítványai
Bakos Dezső
Deme Lidia
Karácsony Mária
Kecskés Anna
Kotroczi Krisztián
Sívó Ágnes
Sólyom Attila
Szabó Orsolya
Szabó Julianna

Szászné Molnár Zsuzsanna tanítványai

Gordos Mihály
Kadlót Tibor
Kapás Csilla
Kirisics Ákos
Kovács Andrea
Kovács Gergő
Osgyáni Anett
Ótvös Daniella
Pájer Nikolett
Rusz Anetta
Varga Gábor

Kelemenné Berta Mária tanítványai

Németh Attila
Sréter Ádám

12. C osztály

Felsőfokú „C” típusú nyelvvizsgát szereztek

Angol nyelvből:

Kiss Ernőné tanítványai
Benceze Anikó
Nagyőrcei Anna

Batki Arnold tanítványai

Csonka Lilla
Dávid Fanni
Dianovszki Lilla
Kéri Ferenc
Kovács Viktor
Németh György
Oláh Krisztián
Szabó Brigitta

Szlovák nyelvből:

Nagy Tibor

Tanév az adatok tükrében – Végzős osztályok

Középfokú „C” típusú nyelvvizsgát szerettek

Angol nyelvből:

Batki Arnold tanítványai
Bajóczy Zsófia
Bócsó Anita
Csorba Gábor
Domoszlai Kitti
Kerekes Dávid
König Ferenc
Mátrai Márk
Pelle Noémi
Rádi Gábor
Seres Noémi Klaudia
Szigeti Szilvia
Tamási Gábor

Kiss Ernőné tanítványai

Barkó Richárd
Kiss Annamária
Knizse Péter
Nagy Tibor
Szikora Zsolt
Tácsik Péter

Zsüveráné Fekete Borbála tanítványai

Bohácsi Beáta
Csege Barbara
Horváth Ágnes
Kazinczi Nóra
Kelemen Szabolcs
Tóth Kornél

Német nyelvből:

Kelemenné Berta Mária tanítványai
Bajóczy Zsófia
Domoszlai Kitti
Tácsik Péter

Dósa Ildikó tanítványai

Csege Barbara
Kazinczi Nóra

Turcsányi Marianna tanítványai

Dianovszki Lilla
Nagy Tibor

Bajnóczy Éva tanítványa

Nagyőrcei Anna

Francia nyelvből:

Dembrowsky Zsuzsanna tanítványa
Horváth Ágnes

12. D osztály

Felsőfokú „C” típusú nyelvvizsgát szerettek

Angol nyelvből:

Odler Rita tanítványa
Molnár Balázs

Középfokú „C” típusú nyelvvizsgát szerettek

Angol nyelvből:

Odler Rita tanítványa
Bakos Zsuzsanna
Fehér Andrea
Fodor Tímea
Godó Kitti
Gubán Ákos
Gyurácz Dávid
Hajdu Kitti
Horváth Boglárka
Janovics Andra
Kasza Karola Katalin
Képes Ágnes
Kocsis Kornél
Kovács Viktor
Miheller Balázs
Sándor Boglárka
Zagyi Brigitta

Holesné Csige Ilona tanítványa

Digner István

Szabóné Básti Csilla tanítványa

Gerecz Zsuzsanna

Német nyelvből:

Turcsányi Marianna tanítványai
Fehér Andrea
Fodor Tímea
Gerecz Zsuzsanna
Hajdu Kitti
Kasza Karola Katalin
Sándor Boglárka

Francia nyelvből:

Dembrowsky Zsuzsanna tanítványa
Bakos Zsuzsanna

Felvételi eredmények

2005/2006

Érettségizett: 129 fő

Továbbtanulásra jelentkezett: 128 fő. Felvett: 112 fő. Felvettek aránya: 89%

12. a 34 - 29 12. b 33 - 29

12. c 34 - 31 12. d 27 - 23

Érettségi eredmények

2005/2006

Érettségi átlag : 4,38

12. A osztály

Osztályfőnök: *Fónad Éva*
Érettségi elnök: Pintér Valéria
Létszám: 34 fő
Szóbeli feleletek száma: 101 db
Emelt szintű vizsgák száma: 20 db
Középszintű vizsgák száma: 128 db
Érettségi átlag: 4,28
Nyelvvizsga: 21 db középfokú angol; 2 db középfokú német
Kitűnőek: Bolyós Gergő, Borsik Ádám, Gyányi Dóri, Kasza Eszter, Nagy Ádám, Tuza Kornélia
Jelesek: Göröcs Péter, Mravcsik Zoltán, Tukacs Sándor
Dicséretesek: Tuza Kornélia - magyar nyelv és irodalom, matematika, Nagy Ádám - magyar nyelv és irodalom, biológia, Sziráki Brigitta, Göröcs Péter - magyar nyelv és irodalom, Szabó Balázs - történelem, angol nyelv, Nagy Renáta - történelem, Mravcsik Zoltán, Borsik Ádám, Bolyós Gergő - matematika, Gyányi Dóra - biológia.

12. B osztály

Osztályfőnök: *Soósné Axmann Zsuzsanna*
Érettségi elnök: Vanó Estilla
Létszám: 33 fő
Szóbeli feleletek száma: 87 db
Emelt szintű vizsgák száma: 31 db
Középszintű vizsgák száma: 109 db
Érettségi átlag: 4,54
Nyelvvizsga: 1 db felsőfokú szlovák.; 18 db középfokú angol; 22 db középfokú német
Kitűnőek: Gordos Mihály, Kadlót Tibor, Kapás Csilla, Kecskés Anna, Kirisics Ákos, Kotroczi Krisztián, Kovács Gergő, Kovács László, Márton Attila, Németh Attila, Osgyáni Anett, Sólyom Attila, Szabó Julianna
Jelesek: Bakos Dezső, Karácsony Mária, Mikecz Annamária, Szabó Orsolya

12. C osztály

Osztályfőnök: *Kancsulik Attiláné*
Érettségi elnök: dr. Szerdahelyiné Hutter Angéla
Létszám: 34 fő
Szóbeli feleletek száma: 71 db
Emelt szintű vizsgák száma: 42 db
Középszintű vizsgák száma: 97 db
Érettségi átlag: 4,48
Nyelvvizsga: 1 db felsőfokú szlovák; 10 db felsőfokú angol; 24 db középfokú angol; 8 db középfokú német; 1 db középfokú francia
Kitűnőek: Bajóczky Zsófia, Böcső Anita, Csonka Lilla, Domoszlay Kitti, Kéri Ferenc, Kerekes Dávid, Németh György László
Jelesek: Bencze Anikó, Dávid Fanni, Dianovszki Lilla Diána, König Ferenc, Seres Noémi Klaudia, Szabó Brigitta
Dicséretesek: Kéri Ferenc - földrajz, Böcső Anita - matematika, fizika, König Ferenc, Bajóczky Zsófia, Csonka Lilla, Dianovszki Lilla Diána - történelem, Domoszlay Kitti, Horváth Ágnes, Oláh Krisztián - magyar nyelv és irodalom, Kerekes Dávid - német

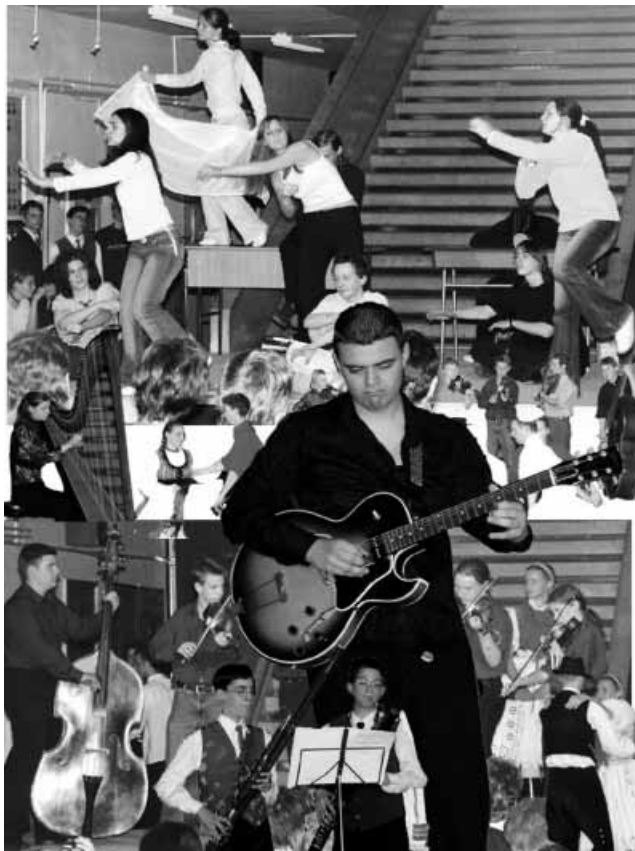
12. D osztály

Osztályfőnök: *Tolnai Gábor*
Érettségi elnök: Kenyeres Sándor
Létszám: 28 fő
Szóbeli feleletek száma: 76 db
Emelt szintű vizsgák száma: 21 db
Középszintű vizsgák száma: 102 db
Érettségi átlag: 4,21
Nyelvvizsga: 1 db felsőfokú angol; 18 db középfokú angol; 6 db középfokú német; 1 db középfokú francia
Kitűnőek: Fehér Andrea, Gerecz Zsuzsanna, Miheller Balázs
Jelesek: Bakos Zsuzsanna, Hajdu Kitti, Horváth Boglárka, Janovicz Andrea, Képes Ágnes, Sándor Boglárka, Zagyai Brigitta

Pillanatképek az iskola életéből

Pillanatképek az iskola életéből

Pillanatképek az iskola életéből

Pillanatképek az iskola életéből

Pillanatképek az iskola életéből

Pillanatképek az iskola életéből

